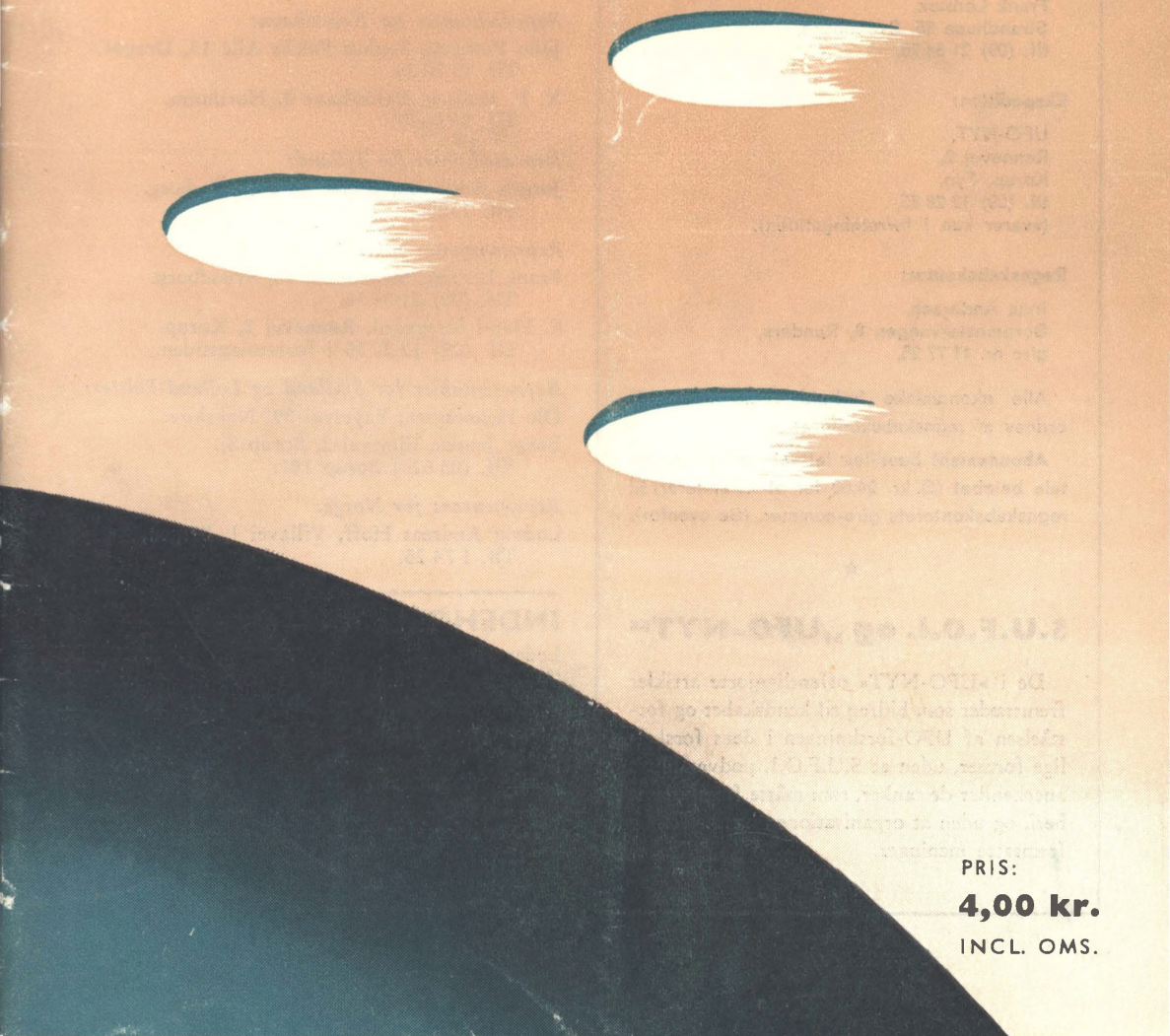
UFO NYT

NOVEMBER
DECEMBER . 1965 6

S.U.F.O.I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:
4,00 kr.
INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal,
Uggeløse pr. Lynge,
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2,
Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Leif E. Pedersen,
Kastrupvej 260,
Kbh., Kastrup,
tlf. (01) 50 05 22.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Strandhuse 35, Svendborg,
tlf. (09) 21 34 76.

Ekspedition:

UFO-NYT,
Rønnevej 2,
Korup, Fyn,
tlf. (09) 12 28 35,
(svarer kun i forretningstiden).

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D. kr. 24,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

☆

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. *Red.*

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge. Tlf. Lindholm (03 269) 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn., Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elmevej 2, Borup, Sj. Tlf. Borup (03626) 101.

Arkiv: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, Kbvhn., Kastrup. Tlf. (01) 50 05 22.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, Dragør. Tlf. 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm. Tlf. 86 16 77.

Repræsentanter for Jylland:

Jørgen Andersen, Glentevej 37, Silkeborg. Tlf. 1322.

Repræsentanter for Fyn:

Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg. Tlf. (09) 21 34 76.

E. Hviid Steengård, Rønnevej 2, Korup. Tlf. (09) 12 28 35 i forretningstiden.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj. Tlf. (03 626) Borup 101.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei I, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Leder 219
Tallerken-status 221
Hvad pressen skrev 235
Landinger og kontakter 244
Filosofi 248
Observationer 254
Brevkassen 256
UFO'er i fortiden 260
IGAP-nyt 263
Diverse 266

Hvad nu...?

Så er endnu et år gået, og bladets nuværende redaktion har i løbet af 1965 haft lejlighed til at vise kontaktudvalgets politik i UFO-sagen. I valg af stof og ved vore kommentarer har vi trukket retningslinierne op for den kurs, vi for øjeblikket mener bedst tjener vort hovedformål — UDBREDELSE AF KENDSKABET TIL DE FL. TALL!.

Og hvordan er det så gået? Det er redaktionens opfattelse, at året 1965 har været et godt år. Vi har fået mange gode kontakter til udenlandske UFO-organisationer og UFO-blade. Ikke alle disse udenlandske kontakter arbejder efter samme principper som vi, men de er alligevel værdifulde, da vi på denne måde kan følge udviklingen på UFO-fronten andre steder i verden. Vi udveksler stof uden forpligtelser, idet vi står ganske frit i valget af, hvad vi ønsker at lægge navn til.

Forholdet til den danske presse er blevet meget bedre, selvom der endnu mangler en del. Pressen har været flink til i årets løb at referere både udenlandske og hjemlige UFO-begivenheder, og i de fleste tilfælde på særdeles saglig vis.

Radio og fjernsyn lader meget tilbage at ønske, når det drejer sig om en saglig orientering om UFOer. Der har været enkelte spredte gode tilløb, men mere er det heller ikke blevet til. Efter redaktionens mening skyldes dette ikke så meget institutionens medarbejdere som systemet, man arbejder efter. Danmark kan her lære noget af vort broderland Norge.

Foredragsvirksomheden er det vanskeligt at give et fuldstændigt billede af. I begyndelsen af året var virksomheden på det jævne, men i det sidste halve år har der været stadigt stigende interesse for denne form for oplysningsvirksomhed. Denne side af vort arbejde stiller stadigt større krav til foredragsholderne, idet den stigende interesse for rumfart og astronomi på grund parallelliseringer kræver en omfattende og ajourført viden på disse felter.

Der har været mange UFO-observationer i 1965, men de fleste og de bedste stammer fra udlandet. Der har været enkelte helt fine rapporter fra Norden, men vi har på fornemmelsen, at en del af de overflyvninger af UFOer, som vi fra udenlandske rapporter må regne med også har passeret Danmark, ikke findes registreret i vore arkiver. Det kan skyldes, at folk ikke kender SUFOI eller er bange for at indsende rapporter, men det kan også skyldes manglende aktivitet fra vores side. Så her er et arbejdsfelt, der må tages op til revision.

Det samme gælder iøvrigt bearbejdelsen af de indkomne rapporter. Det store problem i denne forbindelse er fremskaffelsen af den nødvendige arbejdskraft, idet en tilbundsgående behandling af materialet er temmelig tidskrævende. Bl. a. håber vi med den nye årgang at kunne bringe mere fyldige og detaljerede beretninger om de interessanteste observationer, ligesom vi har planer om at fremdrage de bedste af tidligere års hjemlige tildragelser og bringe dem som „perler fra arkivet". I nogle tilfælde har den forløbne tid bragt yderligere enkeltheder for dagens lys, idet rapporter desværre ofte først fremkommer længe efter begivenheden.

Det bør måske på dette sted nævnes, at vor konklusion i sidste nummer om, at „meteoret" fra natten mellem 4. og 5. april i virkeligheden var en satellitundergang, kun dækker de sjællandske og fynske rapporter, samt den del af de østjyske fra den pågældende nat, som omtaler fænomener lavt over den østlige horizont, — idet det nu synes godtgjort, at der inden for samme time og igen den følgende aften har været endog ret livlig aktivitet af anden art flere steder over Jylland. Nogle af disse rapporter vil blive offentliggjort senere.

UFO-NYTs abonnementstal har været stadigt stigende, og vi har fået mange norske abonnementer, hvilket er særdeles glædeligt. Økonomien er i orden, og vi kan vel regne med et mindre overskud. Bladet har fået både ros og dadel, og vi er glade for begge dele. Saglig kritik er altid velkommen, og det er derfor med glæde, at redaktionen kan konstatere, at hovedparten af alle kritiske bemærkninger har været velvilligt forestående og af konstruktiv karakter. Vel har vi ikke altid kunnet give kritikerne ret, men derfor har vi alligevel lært meget.

Vi har haft succes med brevkassen, som har bragt redaktionen i nærmere kontakt med læserne, men samtidig har læserne forhåbentlig fået udbytte af de tankeudvekslinger, der herigennem er opstået. Vi ønsker brevkassen fortsat i samme stil, og vi vil tilstræbe at udvælge alle sådanne breve, der omhandler ting af almen interesse.

Ikke alle vil få svar gennem brevkassen, men alle vil høre fra os.

Et af de spørgsmål, der i den senere tid er gået igen, har drejet sig om, hvad vi vil fremover i SUFOI og i UFO-NYT. Redaktionen kan ikke på nuværende tidspunkt give et endeligt svar, idet vort fremtidige arbejde afhænger af kontaktudvalgets godkendelse af de planer, der fra forskelligt hold er blevet fremlagt. Dog kan vi vel nok røbe en del af disse tanker allerede på nuværende tidspunkt.

1. UFO-NYT skal drives videre efter de nugældende retningslinier. Vi vil arbejde på en stadig udvidelse af abonnementstallet, og håber her på velvillig hjælp fra vore læsere.
2. UFO-NYT vil etablere sit eget forlag til udgivelse af litteratur om UFO-sagen eller dermed beslægtede emner. Der vil kun blive udgivet bøger i den udstrækning, økonomien tillader. Forlaget vil dog også udgive andet end bøger. Der vil blive fremstillet pjecer af forskellig art til brug i arbejdet i grupperne og til brug for vort fremtidige informationsarbejde om UFO-sagen. Det første, der vil blive lavet, er en informationspjece på 20 sider.
3. Kontaktudvalget vil forsøge at gennemføre en reorganisering af UFO-arbejdet, idet vi ønsker en arbejdsform, der bedre er i stand til at hjælpe grupperne og som samtidig virker fremmende på informationsaktiviteten på en sund og nøgtern måde.

Vi takker alle, der i årets løb har medvirket i UFO-arbejdet, og håber, at vi også i det nye år må regne med Deres hjælp og støtte.

Redaktionen siger tak for året 1965 og ønsker sine læsere en god jul og et godt nytår.

Frank Pedersen.

UFO-status *på en anden måde.*

For kun fire måneder siden gjorde Frank Pedersen UFO-status, idet han prøvede at belyse spørgsmålene: **Hvad har vi lavet, og hvor langt er vi nået?**

Fire måneder er ikke lang tid, og det forløbne efterår har da heller ikke bragt begivenheder, der har nødvendiggjort ændringer i de fremsatte synspunkter.

I en sag, hvor ingen af os har patent på at kende det endelige svar, vil der naturligvis også være ting, som redaktionens medlemmer opfatter og vurderer forskelligt, men heller ikke disse meningsforskelle er store nok til at berettige en ny statusopgørelse allerede på nuværende tidspunkt.

Da der imidlertid er tradition for, at man i forbindelse med årsskiftet vender blikket både tilbage og fremad og prøver at se de større linjer, vil det måske være på sin plads med en slags „UFO-status for viderekomne", hvor vi tager visse elementære ting for givne — selv om enkelte læsere måske stadig kan have deres tvivl — og derefter forsøger at se, hvordan den øjeblikkelige situation tager sig ud — „set fra tallerkenernes side", om man så må sige.

Opgaven har naturligvis sine store vanskeligheder — da vi af gode grunde ikke har nogen „udsendte medarbejdere", og resultatets pålidelighed må vurderes derefter. Vi vil imidlertid gennem valget af artikler til dette nummer og gennem måden, vi kommenterer dem på, forsøge at tegne et billede af det nuværende stade i udviklingen og antyde nogle af de forskellige muligheder, der unægteligt er for udviklingen fremover.

Vi er mange gange blevet spurgt, hvorfor vi „er så ivrige efter at udbrede tallerkenerne", og ofte lugtede det langt væk af, at spørgeren stod med alt skytset klar og blot ventede — og forventede — et bestemt svar for at kunne fyre løs og fortælle os alt om „ — bare en ny tro — sekterisme — Adamski — religion — o.s.v.". Man kan altid ved sådanne lejligheder svare, at de fremmede rumskibe nu engang ér der — og dermed også spørgsmålet om, hvad de vil her. Vi finder hemmeligholdelsespolitikken forkastelig og mener, at det ville være rigtigere, om man i tide forberedte folk på, hvad der eventuelt måtte komme. — Så bliver folk pludselig til at tale med!

Thi uanset hvad, vi vel alle h å b e r, og nogle af os mener at have grund til at t r o, — så er der dog stadig to muligheder: Venligtsindede eller fjendtligtsindede rumfolk, — og det indebærer vidt forskellige fremtidsperspektiver.

Af flere forskellige grunde, som jeg dog ikke

skal komme ind på her, vil jeg personligt tippe, at UFO-g å d e n med årsskiftet træder ind i sit næstsidste år. Om der stadig vil være behov for vort blad efter 1967, eller der måske netop vil være behov for det, eventuelt på en lidt anden måde, — det vil tiden vise.

Men foreløbigt — og måske med større beretigelse end nogensinde, så broget som verdenssituationen tegner sig — kan vi roligt følge traditionen og ønske vore læsere et godt nytår!

I de følgende kapitler bringer vi de omtalte artikler, der er sammenstillet i et forsøg på eventuelt at kaste lys over spørgsmålene: **Hvad har RUMFOLKENE lavet, og hvor langt er DE nået?**

Børge Jensen.

TALLERKEN-STATUS

Tilbageblik.

Som tidligere omtalt har en fantastisk bølge af observationer, landinger og „ufilosofiske" kontakter fejet hen over Nordamerika, Sydamerika, New Zealand, Australien og Japan, — begyndende med den særdeles veldokumenterede landing i Socorro den 24. april 1964, der kom som et lyn fra en klar himmel efter en længere, ret stille periode. Alle de nævnte steder er aktiviteten fortsat stor, — betydeligt større end før bølgen nåede frem.

Nu, da det allerede er lidt på afstand, og oplysninger fra de forskellige udenlandske UFO-organisationer er nået frem, begynder visse detaljer i helhedsbilledet at træde tydeligere frem.

Den omtalte bølge er — i hvert fald til dato — gået helt uden om Europa. Derimod fik vi en vis andel i en kortvarig, pludselig opblussen, der sidst på sommeren ramte samtlige områder. Man kan så spekulere på, om det var tilfældigt, at den lige som ved tidligere lejligheder indtraf netop i den tid, hvor Mars var nærmest ved Jorden, og hvor ydermere Mariner IV skulle nå frem og fotografere vor naboklode. Hvis der er en sammenhæng, kan vi formodentlig vente begivenheder, når Mars igen kommer nærmest Jorden. Da der går 26 måneder imellem, bringer det os frem til slutningen af 1967.

Hvad vi tidligere har sagt om „almindelige, men troværdige" vidner til denne epokes mere „solide" observationer, holder stadig stik. Der er en forbløffende stor procentdel politifolk, journalister, militærfolk, teknikere og enkelte videnskabsmænd imellem.

Dette gjaldt også under en kraftig, men ret lokal bølge, der ramte nogle af U.S.A.s veststater umiddelbart i hælene på „marsbølgen". Derom mere andetsteds i bladet.

B.J.

Lær de unge, hvordan de skal tænke, ikke, hvad de skal tænke! *Sidney Sugarman.*

Karakteristisk for intelligensen er en naturlig mangel på evne til at fatte livet.
Henri Bergson.

Det, man kalder menneskekundskab, er for det meste bare en genspejling; ens egne svagheder, som reflekteres fra andre.
Georg Christoph Lichtenberg (1742-1799)

At tie, når man burde protestere, gør en mand til kujon! *Abraham Lincoln.*

Mange mænd tror, at de er dynamiske personligheder, fordi de eksploderer over småting. *Ukendt oprindelse.*

Opdragelse til rumalderen.

Af T. W. S. Dutton.

Det burde være med tænkning, som det er med kærlighed, liv og død, — at vi hver især må klare vore egne affærer.

Der er imidlertid alt for mange mennesker, der er parate til at akceptere færdigsyede meninger for at spare besværet med selv at undersøge og — tænke. Som en eller anden så sandt har udtrykt det: „Det er meget lettere at latterliggøre end at undersøge, men heller ikke nær så lønnende".

Emnet De Flyvende Tallerkener har fået langt mere end sin rimelige ration af latterliggørelse og alt for lidt af ærlig og fordomsfri undersøgelse.

Størstedelen af bebrejdelserne herfor må rettes mod videnskabsmænd, regeringer, militære ledere og aviser. Af en eller anden grund ønsker de ikke, at offentligheden skal kende sandheden om disse objekter.

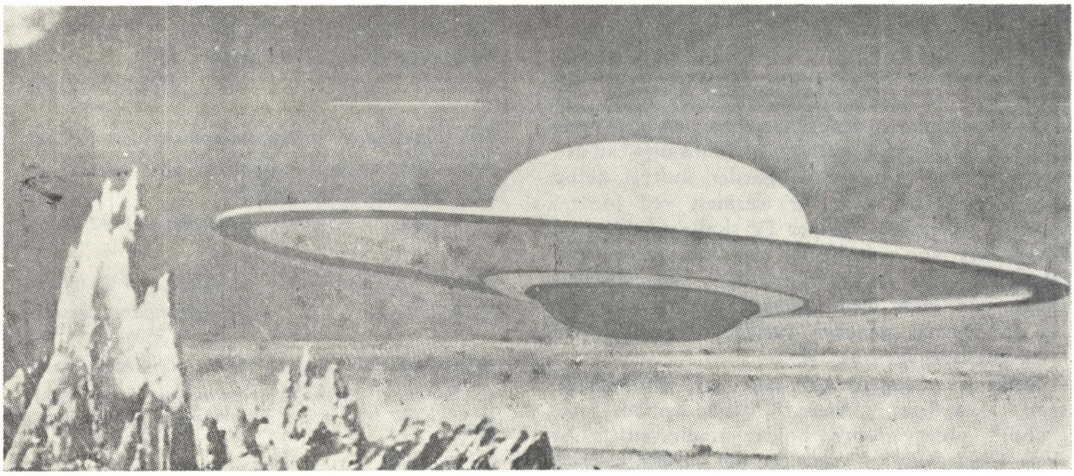
Selv om vi må indrømme over for vore ledere, at de søger at forebygge en eventuel panik i forbindelse med udsigten til en eventuel invasion fra det ydre rum, så kan vi ikke lade deres metoder gå upåtalt hen.

For nylig skrev et barn, der var på sommerlejr, i et brev til forældrene: „Kære mor og far! I går fortalte en af vore lejrledere os om, hvor baby'er kommer fra. I løj for mig. Kærlig hilsen, Margaret".

En løgn er ganske vist „en vederstyggelighed for Herren", men vore ledere ser ikke desto mindre deri et altid til rådighed stående hjælpemiddel, når vanskeligheder melder sig, — og hvis en løgn bliver gentaget længe nok, vil den til sidst blive akcepteret som sandhed.

Men lad os godtage den tanke, at de måske virkelig mener, det er til vort eget bedste. Muligvis har de ret, for der er ingen tvivl om, at den følelse af usikkerhed og frygt, der er så fremherskende hos alle nationer i dag, ikke udelukkende skyldes truslen om en eventuel udslettelse ved hjælp af de frygtelige våben, videnskaben har frembragt, men i lige så høj grad videnskabens nedbrydning af mange ældgamle trossætninger, der dannede grundlaget for menneskenes tro på sig selv og på fremtiden. Enhver yderligere fornemmelse af en truende katastrofe kunne let udløse en almindelig panik (— i hvert fald på børserne, med deraf følgende øjeblikkelig katastrofe for millioner som i slutningen af tyverne. O.a.) — og ethvert yderligere chock kunne knuse enhver tillid til den regeringsmagt, som folk så blindt har fulgt.

Der er imidlertid endnu to grunde, der kunne forklare den nuværende officielle holdning. For det første den, at vore ledere, efter at de lige fra den første begyndelse så kraftigt har benægtet eksistensen af ikke-jordiske rumfartøjer, der besøger Jorden, og latterliggjort tanken om, at højt udviklede civilisationer skulle findes i vort kos-

miske nabolag, — ikke pludselig kan slå over til det modsatte synspunkt uden at „tabe ansigt" og derigennem udløse ubehagelige konsekvenser. For det andet kunne vore ledere — selv om det kun er hypotetisk — befrygte, at folket som sådan ikke ville akceptere sandheden, selv om de fik den forelagt. Rækkevidden af en sådan afsløring ville simpelthen ikke kunne fattes af gennemsnitshjerner, der gennem generationer er blevet trænet til at tro det modsatte. Den ny sandhed ville blive tilbagevist med foragt og spot — som en smart camouflage fra myndighedernes side for at dække over et ultra-hemmeligt våben eller projekt.

Hvilke motiver vore ledere end måtte have for at vildlede offentligheden med hensyn til de flyvende tallerkener, så er det en kendsgerning, at sandheden nu med stadig større styrke trænger sig på og vil tvinge dem til at offentliggøre den. Deres store problem er imidlertid, hvornår og på hvilken måde de skal slippe den ud, således at de ikke taber ansigt og samtidig undgår alle tænkelige komplikationer.

Det er velkendt, at hvis man tager en frø og pludseligt smider den ned i en gryde meget varmt vand, vil den reagere pludseligt og voldsomt og springe op af vandet. Hvis man derimod anbringer frøen i en gryde vand med en temperatur, den er vant til, og derefter ganske gradvist øger temperaturen, — så vil frøen blive der, lige til den er kogt.

Det er den metode, myndighederne anvender, når de vil forberede offentligheden til noget usædvanligt eller noget ubehageligt, og derfor benyttes den samme metode netop nu, hvor de prøver på at få os til at akceptere de flyvende tallerkener.

Før vi skrider til at forklare denne påstand, så lad os lige genopfriske et par af de efterhånden mange meningstilkendegivelser, der er kommet fra fremtrædende personligheder inden for politik og videnskab. De er nemlig betydningsfulde, idet de viser, at mange mennesker med uomtvistelig hæderlighed, personlighed og stor viden har fundet særdeles gode grunde til at ændre deres synspunkter og akceptere „flyvende tallerkener" og tanken om „intelligent liv på andre planeter" som noget højst sandsynligt eller endog som kendsgerninger. Alene disse citater beviser den „opdragelse", der har fundet sted blandt lederne selv.

En scene fra science-fiction filmen „Den forbudte Planet".

Præsident Eisenhower hentydede i februar 1955 i fuldt alvor til muligheden af marsboeres besøg i U.S.A.

Kozlov, lederen af en sovjetisk delegation i Detroit, U.S.A., i 1955, nævnte en alliance mellem U.S.S.R. og U.S.A. som en mulighed med henblik på at forhindre en invasion fra Mars.

Dr. W. Howard fra Harvard Universitetet har udtalt: „Intelligente væsener findes i stort tal i universet, og de fleste af dem er langt ældre, end vi er".

Dr. Felix Siegel, en russisk astronom, udtalte over Radio Moskva, at han troede, at „væsener, mere intelligente end mennesket, muligvis eksisterer på andre planeter".

Professor Hess fra Flagstaff Observatoriet, Arizona, rapporterede at have set en „flyvende tallerken" gennem et teleskop i maj 1950.

Professor Hall, Lowell Observatoriet, har rapporteret at have set „en sølvskinnende metalskive på himlen, først gennem prismekikkert og derefter med theodolit, på hvilket grundlag han mente sig i stand til at anslå størrelsen til mellem 33 og 66 fod i diameter.

Frank Halstead, den kendte astronom fra Minnesota, har rapporteret, at han og hans kone engang observerede et objekt på himlen, som han ville anslå til at være 800 fod langt, og et andet, der var 100 fod langt. Senere udtalte han til radiokommentatoren Frank Edwards i et interview: „Jeg har fornemmelsen af, at vi har gæster fra rummet, idet jeg også føler, at vi ikke er alene i universet.

Professor C. V. Maney, chef for afdelingen for fysik ved Defiance College, Ohio, bør heller ikke forbigås. Han har foretaget et intenst og fordomsfrit studium af UFO-fænomenerne igennem adskillige år og er kommet til den konklusion, at de flyvende tallerkener er virkelige og ikke-jordiske af oprindelse. Forordet til hans bog „UFO'ernes udfordring" blev skrevet af ingen ringere end

Dr. Charles P. Oliver, præsidenten for det amerikanske Meteorologiske Selskab, fhv. professor i astronomi ved universitetet i Pennsylvania.

Ligeledes mindes man det bemærkelsesværdige fotografi af en „flyvende tallerken", der blev taget over Trinidade fra et fartøj tilhørende den brasilianske flåde, og som fik **lederen af det bureau, det brasilianske flyvevåben havde oprettet til undersøgelse af UFO-fænomenerne,** til at erklære: „Nu er det umuligt at nære nogen tvivl

længer med hensyn til eksistensen af de flyvende tallerkener".

Sidst, men ikke mindst, er der det særdeles imponerende værk, „The UFO Evidence", der for nylig blev udsendt af National Investigation Committee on Aerial Phenomena. Lederen af N.I.C.A.P., major Donald E. Keyhoe, har ved sin side en stab af rådgivere, hvoriblandt man finder en kontreadmiral, flere oberster fra den amerikanske hær, videnskabsmænd, professorer, gejstlige, præsidenten for Flyvemaskineejernes og Piloternes Sammenslutning og mange andre fremtrædende personer.

Et eksemplar af denne bog blev for nylig sendt til hvert eneste medlem af den amerikanske Kongres. Her følger blot et par af de mange kommentarer, der er blevet fremsat af senatorer og kongresmedlemmer:

J. L. Ashley, kongresmedlem: „Jeg deler Deres bekymring over den hemmeligholdelse, der fortsat omgiver vor efterretningstjenestes arbejde med „dette emne", og jeg er fuldkommen enig med Dem om, at nationens største behov i øjeblikket er frigivelsen af præcise oplysninger på grundlag af hvilke en ansvarsbevidst offentlig stillingtagen kan udformes".

J. F. Shelly, kongresmedlem: „Jeg deler mine kongres-kollegers bekymring med hensyn til UFO-problemets alvor".

Af det foregående vil det være fremgået klart, at der findes mange mennesker med uomtvistelige kvalifikationer og stor intelligens, hvis fordomsfri undersøgelser har ført dem frem til konklusioner, der er i diamentral modsætning til den omhyggeligt fremelske skepsis over for »tallerken«-fænomener, der takket være alt for mange menneskers uvidenhed og ligegyldighed har nået at få så stor en udbredelse.

På dem virker det ikke alene uvidenskabeligt og uærligt, men også direkte dumt, at man ignorerer disse objekter eller prøver at bortforklare dem som Venus, meteorer, temperaturinversioner, hallucinationer eller andre absurditeter, som man har påduttet offentligheden.

Med den prestige og respekt, der står omkring disse personligheder, er det let at forestille sig den indflydelse, de har med hensyn til at „opdrage" deres kolleger og andre personligheder på samme plan. Ved en lignende proces, der vil brede sig ned ad rangstigen og mangedobles for hvert trin, vil det være rimeligt at forvente en fuldkommen kovending fra myndighedernes side i en meget nær fremtid.

Et typisk eksempel, der støtter denne antagelse, kommer fra det amerikanske flyvevåben, der hidtil (i hvert fald officielt) har været en af de største „tallerkenknusere", men som nu i anselig grad har ændret tonen. For eksempel benægter de nu, at den for nyligt udgivne bog „De Flyvende Tallerkener og det Amerikanske Flyvevåben", skulle være officiel. Den er skrevet af oberstløjtnant L. J. Tucker, flyvevåbnets officielle talsmand i UFO-anliggender, og udgivelsen blev arrangeret af flyvevåbnets hovedkvarter; den er skrevet med den umiskendelige hensigt at afvise alle tallerkenrapporter og bringe dem i miskredit, ved at behandle dem med hån og latterliggørelse. Ikke desto mindre betragter flyvevåbnet nu bogen som forfatterens private værk og ikke nødvendigvis repræsenterende flyvevåbnets officielle synspunkter. Efter i 13 år at have benægtet eksistensen af flyvende tallerkener og tvunget de andre til at gøre det samme, har man nu instrueret flyvevåbnets personel om at behandle dem som et „alvorligt anliggende" og rapportere alt af usædvanlig art, som de observerer på himmelen.

Det vil selvfølgelig ikke være svært for myndighederne at ændre synspunkter og meninger hos deres direkte undergivne, men hvordan vil de få en uafhængig offentlighed til at akceptere den idé, at en kosmisk civilisation, der er vores overlegen, sender rumskibe ind i vor atmosfære og lader dem sveve over vore byer?

Et par spørgsmål kunne måske give os svaret.

Er det mon ikke børnene og teenagerne, man skal vise den største opmærksomhed? Og anerkendes ikke nu visuelle undervisningsmetoder som værende de mest effektive?

Har de unge fra nogen tidligere generation nogensinde været genstand for et sådant bombardement med „visuel undervisning" i NOGET SOM HELST emne, som det, de nu igennem adskillige år har været genstand for, omhandlende begreber som interplanetariske rejser, super-intelligente og super-mægtige væsener (både gode no'en og slemme no'en) på andre planeter?

Rent bortset fra de millioner af „kulørte hæfter", der læses både af de unge og af en hel del af de knap så unge, så har næsten enhver avis og ethvert ugeblad (uanset hvilken aldersklasse det er beregnet for) sin „rum-tegneserie". „Superman", „Jens Lyn", super-videnskabsmænd fører interplanetarisk krig eller beskytter Jorden mod invasion fra det ydre rum.

Er måske ikke en landing af et fremmed rumskib med menneskelignende skikkelser eller robot-

ter, udrustet med kraftige strålepistoler, — et velkendt tema i denne litteratur? Og kan ikke den, der kender til UFO-landingsrapporter, finde slående lighedspunkter mellem historierne og de virkelige kendsgerninger?

Rumfartøjer, rumhjælme, rumdragter, „Mars"-dukker, „Måne-køretøjer" o.s.v. oversvømmer legetøjsforretningerne. Børnene ved ikke, at den flyvende tallerken, de leger med, er en nøjagtig miniaturegengivelse af en virkelig flyvende tallerken, der er blevet set svævende, f. eks. over New Mexico, — eller at den lille „Mars-dukke" i plastic er en idealiseret gengivelse af en rummand, set af Adamski.

I TV og på biografl ærredet vises sådanne frembringelser som „Den Fremmede", „Fra de Yderste Grænser", „Andromeda", „Kloder i Kollision", „Den Dag, Jorden stod stille" o.s.v. Er ikke både form og størrelse af den flyvende tallerken fra „Den Forbudte Planet" nøjagtigt den samme, som beskrevet i klassiske tallerken-rapporter? Og fremviser ikke „Denne Ø, Jorden" i adskillige scener nøjagtigt de samme tildragelser, som i virkeligheden findes nedskrevet i UFO-litteraturen? Er ikke budskabet i filmen „Den Dag, Jorden stod stille" det samme som det, rumfolkene har givet til adskillige af vore kontaktpersoner? Det ser i virkeligheden ud til, at hele UFO-emnet, de virkelige tildragelser iberegnet, er blevet lånt til publicity-formål. Er mon ikke alt dette blevet gjort af en bestemt grund, og for at et vist subtilt mål kunne blive nået?

Selv om det kraftigste „bombardement" bliver rettet mod de unge, vil en del af det uvægerligt slå tilbage på de knap så unge, der ydermere er genstand for et „overtalelsesforsøg" på et mindre omfangsrigt, men mere raffineret plan. Forskellige seriøse magasiner og tidsskrifter præsenterer stadig oftere artikler, der beskæftiger sig med ikke-jordisk biologi eller videnskabens forsøg på at løse problemerne i forbindelse med kommunikation over lange afstande i Kosmos. Artikler om emner som telepati, parapsykologi, den fjerde dimension, illustrationer af rum og tid o.s.v., emner, der engang blev anset som kun egnede for „særlige mennesker", læses og forstås i dag af et bredt udsnit af befolkningen. De budskaber, der indeholdes i sådanne artikler, film og TV-udsendelser påpeger klart behovet for en revision af vore hidtidige antagelser med henblik på at forberede den voksne generation på afsløringer, der vil komme.

Denne tendens til en ændret indstilling over for mange emner, der ikke tidligere var tilgængelige for det almindelige publikum, og over for de flyvende tallerkener i særdeleshed, er karakteristisk, ikke blot i Vest, men også i Øst. — Som et enkelt lille eksempel skal her kun nævnes, at der findes store mængder af russiske postkort med — flyvende tallerkener på.

Det er klart, at vore ledere vil nå det mål, de har sat sig, ved således gradvis men suggestivt at gennemsyre både den ny og den gamle generation efter „frø-metoden".

Allerede mærkes de første virkninger. Den senere tids bemærkelsesværdige rapporter om observationer og landinger af flyvende tallerkener over hele verden har ikke vakt så meget som en antydning af overraskelse eller bekymring blandt folk. Foredragsholdere, der taler om de flyvende tallerkener, kan nu træde frem for opmærksomme og interesserede tilhørerskarer uden frygt for provokationer eller latterliggørelse. Flyvende tallerkener diskuteres fordomsfrit blandt videnskabsmænd. Astronomiske foreninger arrangerer UFO-kongresser — hvad de ikke havde vovet at gøre for 5 år siden! Telepatisk meddelelse mellem tallerkenbesætninger og kontaktpersoner, anti-tyngde-fremdrift, hastigheder muligvis større end lysets, en menneskelig levealder på omkring 1000 år og mange andre — førhen fantastiske — spekulationer er blevet udholdelige for vore hjerner.

Kort sagt, denne „opdragelse" infiltrerer skridt for skridt vor tænkning og bliver en stadig stærkere ledetråd i vor tænkning. Efterhånden vil den, uden at menneskene selv tænker over det, bevirke en fuldkommen ændring af vore nuværende begreber om Livet og Universet og derigennem gøre menneskene rede til at se sandheden i øjnene uden den reaktion, som vore ledere så stærkt har frygtet.

Og hvad de flyvende tallerkener angår, så skal de nok overleve skepsis'ens og latterliggørelsens tid med lige så stort held, som u-både, flyvemaskiner, radio, TV og kunstige satellitter har klaret det!

„Australien Flying Saucer Review"
nr. 8, 1965. —/BJ.

Du er ikke blot ansvarlig for det, du siger, men også for det, du undlader at sige.

Martin Luther.

Variation
over samme tema.

De i den foregående artikel omhandlede forhold er et emne, der ofte har været diskuteret blandt UFOloger, men sjældent har de været fremsat i så klar og omfattende en form, som Mr. Dutton her gør det.

Det er en kendsgerning, at der foregår en udvikling i den beskrevne retning, og at alle de nævnte virkemidler indgår som faktorer i denne udvikling. Hvis der også er »nogen«, der styrer denne udvikling, vil det også være korrekt at tale om en »opdragelse«, — og en kendsgerning er det i hvert fald, at den er sat ind på det »rigtige« tidspunkt.

Man undrer sig bare. — I de vestlige demokratier, bliver regeringsarbejdet varetaget af skiftende flokke af folkevalgte — i denne forbindelse tilfældige — repræsentanter, der tilsyneladende heller ikke bliver orienteret om sandheden bag tallerkenerne. Det betyder, at når man ser bort fra nogle få konger og regerende dronninger, der i realiteten ikke har så forfærdelig meget at skulle have sagt, så skal man »helt ned« på departementschefplan, før man finder »faste folk« i administrationen. — Og har dé magt og mulighed for at bestemme, hvilken film-genre, der pludselig skal opstå, hvad der skal være på mode inden for tegneseriernes verden, hvad legetøjsfabrikanterne skal fremstille o.s.v. — —?

Spørgsmålet er, om det overhovedet er vore (jordiske) ledere, der »opdrager« os. Paradoxalt nok virker det næsten mere sandsynligt, som andre UFO-skribenter har hævdet, at det er rumfolkene selv, der styrer denne udvikling, og at vi selv kun bestemmer tempoet gennem den tid, vi behøver for at kapere hvert trin af den. Det er i hvert fald let forståeligt, at det ville kunne lade sig gøre at dirigere en sådan udvikling ved hjælp af kontakter — hvor man måske blot lader »et par gode idéer« falde de rigtige steder uden iøvrigt at give sig til kende — og gennem direkte infiltration, f. eks. i erhvervslivet, blandt forfattere, videnskabsmænd, opfindere o.s.v. — — Den lavine, der herved sættes i gang, vil rulle videre og ordne resten.

Studerer man iøvrigt den nyere tids historie med UFO-briller, kunne det godt se ud, som om det, vi nu oplever, i virkeligheden er de sidste eksamensforberedelser i forbindelse med længere tids uddannelse til »borgere i Kosmos«, idet visse »kræfter« tilsyneladende er begyndt at sætte ind allerede omkring 1880 —!

Alt dette forudsætter imidlertid, at de pågældende rumfolk er venligtsindede — ja, mere end det. Og det er en af de ting ved bl. a. Adamskis udlægning af tallerkenerne, som det måske har været vanskeligst for jordboerne at godtage. Tænk engang, at nogen virkelig skulle rejse så langt og endda udvise en sådan tålmodighed — udelukkende for at »opdrage« en fremmed klodes beboere — og endda uden anerkendelse og honorar!

Betragter man nøjere det mønster, der gennem årene har tegnet sig i UFO-aktiviteten, og som vi har søgt at skitsere gennem artiklerne »Ny Epoke?« (marts/april), »Begyndelsen Til Enden« (septb./okt.) og »Tilbageblik« (dette nr.), så passer det fint ind i denne langtidsplan for »opdragelse« til et mere kosmisk orienteret verdensbillede. — Og det falder jo nok lidt vanskeligt at tro, at det skulle være de jordiske regeringer, der havde skabt både tallerkenerne og deres nøje gennemtænkte adfærdsmønster — — —

Man kan vel sige, at også UFO-gruppernes arbejde verden over indgår som en detalje i dette storstilede opdragelsesprogram, men samtidig vil det stå klart, hvor lille og ubetydelig en brik, det i virkeligheden er i det store spil. — Udviklingen ville gå sin gang også uden vor »hjælp«.

Hvem er egentlig ufologerne? — Ja, hvem er f. eks. vore læsere?

Nogle er måske blot lige akkurat så nysgerrige, at de »gider« overveje, om der mon skulle være noget om snakken med tallerkenerne. For andre er tanken om intelligent liv på andre kloder en selvfølgelighed; — og atter andre er allerede så »kosmiske« i deres tankegang, at de med foragt ser ned på dem, der stadig »gider beskæftige sig med observationer«. Alle tænkelige mellemstadier er repræsenteret, og det er derfor heller ikke mærkeligt, at endog store meningsforskelle kan forekomme. Blot man ville forstå, at direkte stridigheder intet gavner. — Vi er alle på vej.

Een ting har alle ufologer tilfælles: Det er mennesker, der med hensyn til erkendelse af, at vi ikke er alene i universet, er nået et større eller mindre skridt videre end gennemsnittet af den øvrige befolkning, — og det uanset hvilken afart af ufologien, de bekender sig til.

Det er derfor klart, at skal UFO-organisationerne have nogen eksistensberettigelse, og ikke blot være »eksklusive klubber for bedrevidende«, så må vor hovedopgave være udadrettet oplysningsarbejde, tolerance og tålmodighed.

Naturligvis er det minimalt, hvad vi formår at udrette i direkte konkurrence med massemedierne; — som at hjælpe til med en teske ved planeringen af vejen til fremtiden.

Men lidt har vel også ret; — og desuden findes der måske en indirekte måde. Bemærk i denne forbindelse et interessant læserbrev andetsteds i dette nummer. *Børge Jensen.*

Det følgende er et uddrag fra bogen SKRIDT MOD FREMTIDEN af Alexander Kazantsev, udgivet af STATSforlaget, Moskva, 1963. —Et eksempel på, hvilke »opdragelsesmetoder« man benytter bag jerntæppet.

Besøgende fra rummet
banker på vor dør.

Lige siden de ældste tider har mennesket spekuleret over den mulighed, at det ikke er alene i Kosmos. Allerede oldtidens Hinduer var overbeviste både om universets uendelighed og om eksistensen af talløse beboede verdener.

Enkelte af de klassiske filosoffer havde allerede akcepteret Epicur's lære om mange beboede verdener, og nutildags kan ingen progressiv tænker forestille sig, at verdensrummet ikke skulle huse fornuftsvæsener.

I vor tid, hvor menneskeheden har foretaget sine første skridt henimod en kontakt med kosmiske civilisationer, er der intet absurd i, at en science fiction forfatter undersøger Jordens historie med henblik på at finde spor af vore brødre udi intelligens, idet der rent faktisk findes kendsgerninger og begivenheder, der giver næring til antagelser i denne retning.

Mens vi spekulerer over de tegn på Jorden, der kunne fortolkes som beviser på kontakt i ældgammel tid med civilisationer fra fremmede planeter, så må vi dog på forhånd sige, at hver enkelt kendsgerning også kan have en anden betydning. Vi har her blot udvalgt nogle få kendsgerninger og givet dem en bestemt fortolkning. Intet bliver bevist eller bekræftet her — alt, hvad vi her har gjort, er blot, at vi har givet vor fantasi frit løb, hvilket er af så stor betydning, hvis vi skal forstå de i sandhed store problemer, der rejser sig for menneskeheden på tærskelen til rumalderen.

I et indisk digt berettes det, hvordan en »stridsvogn« lyste så kraftigt, som »et bål en sommeraften« eller som »en komet på himmelen«, og hvordan den blev »drevet frem af et bevinget lyn«, og hele himmelen stod i flammer, da den fløj over. Kræver disse oversættelser mon nogen kommentarer?

En »Dogu«, keramisk statuette (20-30 cm høj) fra Jomon-perioden i Japan. (Ca. 6000-3000 f. Kr.)

I Salvador er der fundet en antik tallerken, som afbilder nogle menneskelignende skabninger, der flyver i raket-lignende maskiner.

Henimod slutningen af 2. verdenskrig fandt den franske oberst Brenan i Sahara en samling klipper, der var dækket af ældgamle tegninger. De ældste daterer sig tilbage til omkring år 6000 f. Kr. Især den store skikkelse, som professor Henri Lhote har givet navnet »Den store Marsgud«, er påfaldende. Den ligner i høj grad en skikkelse i rumdragt og med hjælm. Mange klippemalerier gengiver menneskelignende skikkelser ført rumdragt og hjælm. I nogle tilfælde er der oven på hjælmen parabolske antenner (8000 år gamle!)

Nogle mærkeligt »påklædte« statuetter (»dogu«), der er mange tusind år gamle, er for nylig blevet

fundet i Japan under udgravninger på øen Honshu. Deres klædedragt leder tanken hen på en rumhjælm med smalle sprækker til øjnene, samt en lufttæt dragt. Hvem forestiller disse statuetter?

Vi forbløffes over den uventet store lærdom, man i helt gammel tid havde m.h.t. astronomi, — som om oplysningerne var blevet givet dem af kosmiske besøgende.

Ad matematisk vej har den amerikanske astronom Dr. Carl Sagan prøvet at bestemme ikke alene sandsynligheden for besøg på Jorden af beboere fra andre planeter, men også sådanne besøgs periodiske karakter. Carl Sagan kommer til tallet 5500 år. Men var det kun i fortiden, at nogen fra rummet prøvede på at besøge vor Jord? — Hvordan med senere tider?

Hvis der på Jorden kan findes mangt og meget, der taler for sandsynligheden af, at den jordiske civilisation har haft kontakt med besøgende fra stjernerne, så vil sådanne kontakter også være mulige under vore fremtidige rejser ud i rummets dybder. De mænd, der rejser ud i rummet, vil ligefrem søge efter dem.

Mennesket er blevet en rejsende i Kosmos — enorme, spændende og lokkende perspektiver ligger udstrakt foran os..

Oversat fra »Australian Flying Saucer Review«, juni 1965. —*BJ.*

Var marsbillederne ægte?

Som bekendt var Mariner IV's marsbilleder en stor overraskelse for videnskaben, idet de tilsyneladende viste landskaber, der mindede betydeligt mere om måneoverfladen end om Jorden. Mange UFO-forskere var ikke blot overraskede, men også direkte skuffede efter offentliggørelsen af billederne — for hvad nu med bl. a. Adamskis beskrivelse af forholdene på Mars? —!

Hertil kan der siges flere ting:

For det første kan vi ikke tage særligt tungt på den slags bekymringer i det hele taget. Ganske vist t r o r vel nok de fleste ufologer i øjeblikket noget andet om vore naboplaneter, end videnskabsmændene (officielt) t r o r om de samme planeter, men før eller senere skulle både den ene og den anden tro gerne afløses af sikker v i d e n, og i den sidste ende kan vi derfor kun være interesserede i, at s a n d h e d e n kommer frem, uanset hvad den så måtte være.

For det andet er der i hvert fald ingen grund til at tage bekymringerne på forskud. De hidtil offentliggjorte marsbilleder har ikke bevist noget som helst m.h.t. liv på vor naboplanet, — hverken for eller imod. Under den megen foromtale i pressen i de forventningsfulde dage før, Mariner IV nåede frem, blev det gang på gang klart sagt, at billeder, taget på den afstand, der her var tale om, ikke ville kunne besvare dette spørgsmål. Dette er i hvert fald rigtigt, det viser de billeder, man har taget af Jorden på meget mindre afstand; — og denne kendsgerning rokkes ikke, selv om enkelte blade i begejstringsrusen over amerikanernes tekniske bedrift glemte, hvad de selv havde skrevet nogle få dage i forvejen, og flot kørte

Kosmiske besøgende i „dogu"-rumdragter tilbedes som guder i ældgammel tid. — Bemærk det tallerkenlignende rumskib!

frem med nogle særdeles »livløse« overskrifter. —

På baggrund heraf kan der næppe heller være rimeligt grundlag for en mistanke, som vi har truffet på nogle gange i det forløbne efterår. Flere ufologer har tankefuldt fremkastet det spørgsmål: Kunne det tænkes, at »man« har drevet hemmelighedsholdelsespolitikken så vidt, at »man« har stukket os nogle ikke tidligere offentliggjorte månebilleder i stedet for de ægte marsbilleder?

Ærlig talt: — Vi tror ikke på denne mulighed.

Derimod er der noget andet, som det er interessant at nævne, idet historien kun har været omtalt ganske kortfattet — og de væsentligste dele af den overhovedet ikke, os bekendt — i den danske presse. Vi gengiver her beretningen, som den fremkom i det new zealandske SPACEVIEW, juli-aug. 1965:

B.J.

Mariner IV

kontrolleret af marsboere?

I det australske dagblad „Sydney Morning Herald" kunne man fredag den 16. juli 1965 læse følgende:

Mariner 4 rendt ind i Marsmysterium.

Canberra, torsdag

Efter 7½ måneds rejse gennem rummet opdagede Mariner 4 i går, at Mars sandsynligvis er meget forskellig fra, hvad man havde forudset. For første gang under sin 560 millioner kilometer lange rejse opførte sonden sig på uforudset måde, idet den satte farten ned, mens den passerede forbi planeten.

Mystik omkring tabte minutter, mens fartøjet gik bag om planeten.

Vi kan endnu ikke vide, om transmissionen af Mariners 21 billeder vil lykkes, men hvad de end viser, så er der i hvert fald noget mærkeligt ved Mars' atmosfære. Hvadenten det var en tættere atmosfære eller en større tyngdekraft end forudset, der bremsede rumfartøjet, så varede det **7 minutter, 12,4 sekunder længere end forventet,** inden sonden forsvandt bag marshorizonten, og den var mere end 8 minutter forsinket, da den igen dukkede frem bag den Røde Planet.

Lige siden Mariner 4 blev afskudt fra Cape Kennedy i november, har den fulgt sin beregnede „køreplan" med en nøjagtighed på brøkdele af et sekund. Ifølge denne „køreplan" skulle sporingsstationen i Tidbinbilla (Australien) have mistet radiokontakten med den kl. 0,24, imens Mariner passerede bag om Mars i løbet af 52 minutter, 32 sekunder. — — — I stedet fik et eller andet det vindmølleformede fartøj til på dramatisk vis at bremse ned fra sine 18.400 km/tim. Citat slut.

Denne interessante oplysning blev ikke nævnt i TIME Magazines 6 sider lange beretning om Mariner-eventyret. Ej heller er den nævnt i nogen af de andre presseomtaler, vi er i besiddelse af. Derimod omtalte TIME Magazine godt nok bestyrtelsen i Jet Propulsion Laboratory, da modstridende signaler begyndte at indløbe umiddelbart efter, at Goldstone sporingsstation i Kalifornien havde rapporteret, at Mariners båndoptager var sat i gang og fungerede planmæssigt. Til deres store ærgrelse fandt videnskabsmændene i Jet Propulsion Laboratory, at der syntes at være et eller andet galt med båndoptagerens stoppemekanisme. Igennem flere timer vidste ingen med sikkerhed, hvad der var sket.

PÅ SAMME TIDSPUNKT opdagede den australske sporingsstation i Tidbinbilla, der ligger 40 km fra Canberra, at der begyndte at vise sig „uforklarlige abnormiteter" ved signalerne, der modtoges fra Mariner.

Nu kommer så den interessante del af historien! **På nøjagtigt det samme tidspunkt,** hvor signalerne opførte sig mærkeligt både i Goldstone, Kalifornien (kl. 17,30-18,00 den 14. juli) og i Tidbinbilla, Australien (kl. 11,00-11,30 den 15. juli) svævede et mystisk glødende objekt over Canberra i en afstand af 10-15 km nord for Canberra Lufthavn. (Se side 182 i vort septb.-okt. nummer. O.a.) Det blev først observeret kl. 10,50 af 6 medlemmer af personalet i kontroltårnet i Canberra Lufthavn, som derefter **observerede det uafbrudt i 40 minutter.** Objektets højde blev anslået til små 1700 meter. I mellemtiden blev det mystiske objekt også set af to trafikpiloter, nogle militærpersoner på det australske flyvevåbens base i Fairbairn og af så mange civilpersoner, at lufthavnens omstillingsbord blev fuldkommen blokeret af opringninger, og en mand blev sat til udelukkende at tage sig af forespørgsler. En højerestående officer på flyvebasen udtalte: „Man

kan ikke udelukke muligheden af en flyvende tallerken, — men nævn for Guds skyld ikke mit navn. Jeg vil blive fuldkommen til grin!" Militæret sendte en maskine op for at undersøge, men den ukendte besøgende simpelthen „steg til vejrs og fløj bort".

Personalet i kontroltårnet — som selv Dr. Donald Menzel ville indrømme er eksperter i at iagttage — sagde, at de aldrig tidligere havde set noget lignende. Det samme udtalte en astronom fra Mt. Stromlo Observatoriet, herr T. Miller, som fortalte, at han havde modtaget talrige rapporter om objektet. Han erklærede, at der ikke fandtes nogen astronomisk forklaring på det, der var blevet beskrevet. Det var usandsynligt, at det kunne have været en vejrballon, fordi den forblev stillestående alt for længe. Han konkluderede med at sige: „Gud véd — det kan have været et objekt fra en anden planet". (Wauw! — Af børn og astronomer — — —)

Observationen fik enorm presseomtale i Australien og New Zealand, men **kun én** australsk avis, the COURIER MAIL, Brisbane, fra den 16. juli påpegede, at observationen fandt sted, samtidigt med, at de uforklarlige abnormiteter viste sig i signalerne fra Mariner 4, der blev modtaget på stationen ved Canberra. Beretningen i The Courier Mail havde overskriften: ER DER NOGEN FORBINDELSE..? MYSTIK OMKRING FLYVENDE OBJEKT.

Ifølge de pressemeddelelser, der fremkom igennem adskillige dage derefter, blev efterhånden alle konventionelle forklaringer udelukket på grund af de velkvalificerede vidners pålidelighed samt den kendsgerning, at UFO'et stod stille i mindst 40 minutter. Det eneste lille svage forsøg på at bortforklare fremkom i The Brisbane Telegraph den 30. juli i en ganske kort meddelelse, der var puttet godt af vejen midt inde i bladet. Der stod: „Et uidentificeret flyvende objekt, der blev set på himlen nær Canberra den 15. juli, menes nu at være blevet identificeret som en stor vejrballon. En undersøgelse, foretaget af et hold fra flyvevåbnets sikringsstyrker, anses at have bortvejret sandsynligheden for, at det kan have været et indtrængende luftfartøj".

„Menes" — —af hvem? „Anses" — —af hvem? Og ligeledes: „blevet identificeret" — af hvem? Men vi er jo efterhånden vant til den slags sludder for en sladder, der ingenting siger overhovedet. Vi er i hvert fald forbasket sikre på, at det hverken „menes" eller „anses" af personalet i kontroltårnet i Canberra, der, hvis denne „forklaring" er korrekt, forlængst skulle have været afskediget på gråt papir på grund af uduelighed!

Tilbage har vi altså et veldokumenteret UFO, der var beskæftiget med et mystisk forehavende på himlen over Canberra, mens lille Mariner 4 tappert prøvede at fravriste den Røde Planet dens hemmeligheder — og herunder på mystisk vis fik „krydset et par ledninger".

Vi har endvidere fået at vide fra yderst pålidelig kilde. (Artiklens forfatter har nært samarbejde med ingeniør C. A. Honey, der er ansat ved rumforskningsafdelingen hos Hughes Aircraft Co. i Kalifornien, så man har jo lov at gætte — — O.a.) — at flere af videnskabsmændene ved et af de førende amerikanske rumforskningscentre er af den opfattelse, at Canberra-UFO'et var et fartøj fra Mars, der direkte søgte at forhindre modtagelsen af visse signaler. — Og det kunne aldrig falde os ind at være uenige med d'herrer!

Selv Dr. William Pickering fra Jet Propulsion Laboratory gør sig nu store anstrengelser for at fremhæve, at TIROS-fotografierne af Jorden, der er taget fra relativt lille afstand, ikke afslører tegn på liv på vor planet. — Så måske er stillingen efter første runde trods alt 1—0 til marsboerne!

Henk Hinfelaar. —/BJ

KOMMENTARER: Det bør nok lige bemærkes, at hvis Mars' tyngdekraft er større end antaget, ville det bevirke en forøgelse af Mariners hastighed ved passagen. Men bortset fra det — kan enhver selv se alle de spørgsmål, som denne artikel rejser, for er der „pillet", hvor meget er der så „pillet"? — Og med hvilken hensigt? o.s.v. — — Men man kunne tilføje følgende:

Ud fra Adamskis tidligere bøger, hvor rumfolkene beskrives som ubetinget venligtsindede, kunne læserne eventuelt gøre den antagelse, at de blot har været interesserede tilskuere til den jordiske videnskabs bestræbelser — eller ligefrem har hjulpet til med at få eksperimentet til at lykkes; og muligheden eksisterer unægteligt.

Hertil skal imidlertid bemærkes, at samme forfatter i nogle senere epistler, da han „havde fået flere detaljer at vide", hævdede, at netop Mars i virkeligheden ikke var ret langt forud for Jorden i udvikling, og at store dele af befolkningen slet ikke er interesseret i at have jordboerne til at snuse omkring deres planet — endsige få kontakt med os, men vil foretrække at forblive uopdagede så længe som muligt, selv om de efter sigende ikke skulle være direkte fjendtligsindede.

Kunne man tænke sig nogen bedre metode til fremme af dette formål, end at „lade Mariner 4 transmittere" et sæt højst „ubeboelige data", der kunne lægge en dæmper på vor nysgerrighed? Eller er vor „opdragelse" måske endnu ikke langt nok fremme til, at vi må gøre opdagelsen?

Netop marskanalerne, som man efter sigende ikke fandt spor af på billederne, kunne måske — hvis det ellers er kanaler — på grund af deres størrelse have vist sig på Mariner-billederne som et afgørende bevis på tilstedeværelsen af intelligensvæsener på Mars.

Endelig er der spørgsmålet om Mars' måner. Det forlød på et vist tidspunkt, at man skulle have tilstræbt at beregne Mariners passage således, at der var stor chance for, at i det mindste én af månerne ville komme ind i billedfeltet. Hvordan og hvorledes dette end forholdt sig, så har vi ikke hørt mere om det siden.

Men hvad er så sandheden bag alt dette?

Foreløbig kan vi kun sige — uden på nogen måde at tilsigte at skabe sensation, — at de muligheder, der er antydet igennem det foregående, i hvert fald alle er tænkelige. Fremtiden vil formodentlig give os svaret, men indtil videre må vi nok se i øjnene, at man trods den tilsyneladende tekniske succes med Mariner 4 stadig ved lige lidt om vor gådefulde naboplanet. — Eller gør — „man"?

B.J.

Den nye bølge over veststaterne.

Af Coral E. Lorenzen.

Kort efter midnat, mandag den 2. august, lå Bob Campbell, der er pressefotograf for TV-stationen KXWI i Sherman, Texas, på sengen i sit hjem i Bells, Texas, og lyttede til politiets radiosamtaler på sin kortbølgemodtager. Hans opmærksomhed blev fanget af en samtale, der drejede sig om et uidentificeret flyvende objekt, man havde på radarskærmen i Oklahoma, og som tilsyneladende havde retning mod Texas. Han lyttede til den texanske part af samtalen, der udvekslede mellem to af politiets landevejspatruljer, én fra hver af de to nævnte stater, og da de pludselig sagde, at objektet, der blev beskrevet som et intenst, blåhvidt lys, befandt sig syd for Durant, greb han sit 4 x 5 kamera, sprang i sin bil og satte fart ind mod byen.

Der fandt Campbell politichef Pete McCollum, og sammen kørte de rundt, indtil de, da de var 13 miles øst for Sherman og ca. 1 mile øst for Bells på hovedvej 82, fik øje på objektet, der hang på den nordøstlige himmel.

Det så ud som en enorm, fast kugle, der afgav et strålende blåhvidt lys, nøjagtigt som beskrevet. Dets omrids fremtrådte skarpt og klart, og det svævede ubevægeligt omkring 45^0 over horizonten.

Campbell og politichefen betragtede objektet en stund, hvorefter Campbell, der allerede havde stillet sit stativ op, begyndte at tage tidseksponerede billeder. Han tog fire i alt, hver med en eksponeringstid på et par minutter og med omkring tre minutters mellemrum. Kl. 3,30, efter $2^1/_2$ times observation, tog Campbell og McCollum hjem. Genstanden havde ikke flyttet sig en tomme, men det var sent, og de var trætte.

Samtidigt med alt dette blev objektet iagttaget af Bill Quires, Oklahoma — politiets landevejspatrulje, fra Burant, der ligger 50 km nord for Bells, og Jim Faglia fra Departementet for Offentlig Sikkerhed, der observerede fra 10 km syd for Sherman. På grund af disse positioners indbyrdes afstand må objektet have befundet sig i anselig højde. Ingen af observatørerne blev og så det forsvinde.

Denne observation var kun en af de utallige, der snart viste sig at udgøre en lokal bølge over

Et af Bob Campbells billeder.

veststaterne. Den første melding kom fra Wichita, Kansas, i de tidlige morgentimer samme dag. Sherifkontoret i Wichita informerede pressen om, at den lokale vejrstation havde sporet »adskillige af dem i højder fra 2000 til 3000 meter den foregående aften«.

Landevejspatruljen fra Oklahoma meddelte, at Tinker flyvebase havde sporet så mange som 4 UFO'er på en gang på radarskærmene, ligeledes tidligt mandag morgen. Oklahoma Citys blade meddelte, at nogle af objekterne »faldt« fra 7000 m til 2600 m højde, men Tinker-basen ville hverken bekræfte eller benægte radarobservationerne og henviste til hovedkvarteret i Washington.

Efterhånden som rapporterne begyndte at strømme ind til pressen fra alle dele af Kansas, Oklahoma og Texas, begyndte en udgående strøm af forespørgsler. P. H. Meissner, den ansvarshavende i kontroltårnet i den civile lufthavn, sagde, at han ikke havde nogen oplysninger om uidentificerede objekter og heller ingen meldinger om nogen på det elektroniske udstyr. Det samme sagde man på McConnell flyvebasen ved Wichita, idet man samtidigt gjorde opmærksom på, at civillufthavnens radar kun har en rækkevidde på 50 km, mens vejrstationens radar dækker det meste af staten Kansas.

»Beacon« (Wichita) fra den 2. aug. bragte en beretning om et UFO, der var observeret af to politiaspiranter ved Caldwell, Kansas, den samme mandag morgen. De to betjente, Dave Lowe og Eddie Roberts, hørte over radioen i deres patruljevogn, at uidentificerede flyvende objekter bevægede sig i sydlig retning mod Wellington, South Haven og Caldwell. De satte straks kursen mod Caldwell lufthavn øst for byen. Pludselig bemærkede Lowe noget bag en forhøjning i terrænet omtrent 50 m fra patruljevognen. Han sagde senere, at han først troede, det var et par forlygter. Han rejste sig op i vognen for bedre at se — og så selve objektet, der var »så kraftigt lysende som 100 projektører«. Objektet så for betjentene ud, som om det strålede i alle regnbuens farver foruden hvidt afvekslende og blandet imellem hinanden. »Det så slet ikke ud, som jeg havde forestillet mig en flyvende tallerken«, sagde Lowe. »Den var ikke rund, men meget længere end den var bred«. Den så ud som et æg på 90 meters længde, fortalte han reporterne.

Rystede over, hvad de havde set, sprang de to mænd tilbage i bilen og satte efter objektet i et forsøg på at se det på nærmere hold. De kom ud på hovedvej 81 med retning mod øst, men objektet forsvandt bag nogle hække, og de tabte det af syne. Lowe mente, det måtte have slukket lysene, så de ikke kunne følge det. De to mænd var enige om, at den samlede observationstid var omkring 3 minutter. Lowe havde hørt lyden af en motor, der gik, umiddelbart før de fik øje på objektet, og havde nævnt det for Roberts. Han havde imidlertid troet, det var en flyvemaskine, men ingen maskiner var synlige hverken før, under eller efter observationen.

De to politifolk har udtalt som deres opfattelse, at objektet ikke var af jordisk oprindelse. Det lignede ikke noget menneskeskabt, Roberts nogensinde havde set. — »Det kunne være noget eksperimentelt, men jeg tror det ikke«, sagde han.

Ved solopgang vendte Lowe og Roberts tilbage til den mark, hvor de mente, objektet havde rørt jorden, men de fandt intet.

Ligeledes den 2. aug. rapporterede sheriff-assistent Everett Tucker fra Wellington, Kansas, at han og hans kone 35 km NØ for Caldwell havde set et glødende ægformet objekt, der trak et rødt dampspor efter sig, mens det bevægede sig mod nord med stor fart. Det var kl. 4,50. Var det mon det samme objekt, Lowe og Roberts havde set tidligere?

Jack Sheets og fire andre mænd i Wellington rapporterede, at de havde set UFO'er fra kl. 4,50 til 5,30, mens de arbejdede på Santa Fé banens godsterræn. Fire forskellige objekter, »eller hvad det var«, sagde Sheets, passerede over himlen med 7-8 minutters mellemrum. Han sagde, at de første to var faste røde lys, der syntes at gå i stor højde. Det tredje objekt var rødt, men skiftede til hvidt. Det fjerde var hvidt hele tiden, lige til det forsvandt i nord.

Rapporter strømmede ind fra Chikasha, Cushing, Shawnee og Chandler i Oklahoma, hvor fire mystiske objekter blev observeret flyvende i »ruder-es« formation fra syd mod nord. UFO'erne blev også opfanget på vejrstationens radar i Shawnee, og færdselsbetjente i tre forskellige patruljevogne og i hvert sit område så dem. De rapporterede, at objekterne skiftede fra rødt over blågrønt til hvidt og af og til bevægede sig sidelæns under flugten. Dette skete kl. 21 søndag aften.

Hvad der formodentlig har været den samme formation, blev rapporteret af politiet i Cushing samt af en af Oklahomas statspolitis hovedvejspatruljer.

Kl. 1,30 søndag morgen observerede betjent Lewis Sikes fra Wynnewood, Oklahoma, et objekt, der afgav rødt, hvidt og blåt lys. Det stod stille,

og han sagde, at han iagttog det i 45 minutter, før han rapporterede. Tinker flyvebasen i Oklahoma City lokaliserede objektet på radar i ca. 2700 m højde, og efter at have forhørt sig hos andre baser og institutioner meddelte man, at der ikke befandt sig autoriseret lufttrafik over området. Fra Tinker fulgte man objektet til en position 45 km syd for basen, hvor det forsvandt. Talsmænd erklærede, at de ikke havde nogen oplysninger m.h.t. objektets oprindelse eller natur.

Det kan være denne tildragelse, der alarmerede radarinstallationerne i Oklahoma og Kansas, hvilket afstedkom den følgende strøm af radarobservationer af UFO'er.

Myndighederne gjorde adskillige forsøg på at bortforklare disse masseobservationer. Hovedkvarteret i Washington, D. C., udsendte en erklæring om, at objekterne var de velkendte stjerner Aldabaran, Betelgeuse, Capella, Rigel — eller Jupiter; men ingen forklarede, hvordan disse himmellegemer kunne opfanges på en almindelig radar med begrænset rækkevidde. (Se iøvrigt andetsteds i bladet. O.a.)

Rapporter om formationer af lys på himlen kom også ind fra Amarillo, Borger og Dalhart i Texas. En af dem omhandlede et klart lys omgivet af mindre lys SSW for trafik-kontroltårnet i Amarillos lufthavn.

Fra tre byer i New Mexico kom rapporter om en rund, hvid kugle med rød hale efter sig mellem kl. 8,20 og 9,00 søndag aften. I det ene tilfælde var det igen en politimand, der så det. Tider og steder tyder på, at det kan have været det samme objekt, man har set. Fra yderligere 4 byer i Oklahoma og Wyoming kom der rapporter samme aften og nat.

Efterhånden som flere UFO'er blev rapporteret i aviserne, kom også flere observatører frem med deres oplevelse. — Tre civilt ansatte samt en navigatør fra Warren militærflyvebasen i Cheyenne, Wyoming, fortalte til »Denver Post«, at 30 enorme cylinderformede objekter blev set over basen kl. 5,30 søndag morgen. Forespørgsler på basen udvirkede kun den kortfattede erklæring, at »man undersøgte« sagen.

En anden opringning, hvor en mand sagde, at han var fra Warren basen, men ikke ville opgive sit navn, kan være en grov spøg. »Denver Post« bragte imidlertid også denne historie, ifølge hvilken 30 ukendte fartøjer svævede over basen. Manden havde beskrevet objekterne som havende glascockpit med antenne og et roterende rødt lys på toppen. Han sagde endvidere, at nogle af objekterne landede, men ved daggry fløj de østpå i formation og med stor fart. Et forsøg på at få bekræftet fra basen indbragte igen kun svaret »vi undersøger«.

»Colorado State Penitentiary« bragte en anden historie om en vagtpost, der kl. 2,15 i stor afstand så et objekt nær ved jorden. »Først var det blåhvidt, så skiftede det til svagt rødligt«. Han kunne ikke se noget tydeligt omrids, men det virkede aflangt. Manden, der hed Stites, tilkaldte to af sine overordnede og tre andre vagtposter. Sammen betragtede de objektet i 10 minutter, før det begyndte at stige »meget, meget langsomt« lige op.

I Cheyenne blev 2½ time tidligere set to stillestående objekter, der lyste rødt, hvidt og blåt på sydhimlen i adskillige minutter. UPI-reporter Gary Harvey blev ringet op om det og så dem, da han derefter kastede et blik ud ad vinduet. Sammen med en ven sprang han i bilen og kørte ud af byen for at kigge nærmere. Da de nåede ud sydvest for byen stod objekterne der stadig, men de begyndte snart at bevæge sig opad for til sidst at forsvinde i sydvest. Knap var de væk, før Harvey bemærkede et lignende objekt lige vest for byen. De kørte nærmere og fandt andre mennesker, der også stod og så mod himlen. Disse berettede, at de også havde set de første objekter. Efter 10 minutters forløb begyndte objektet at bevæge sig tværs over himlen og bort, alt imens det blinkede rødt og hvidt skiftevis, lige til det var ude af syne.

Mandag morgen den 2. aug. oplyste en mand fra Justin, Texas, sheriffkontoret i Fort Worth om, at et mærkeligt, klart lysende objekt var landet ca. 1½ km nord for hans hjem i Denton County. To sheriff-assistenter, B. G. Barton og Don Morrison, rapporterede ligeledes at have set et klart lys i nærheden af Justin og Haslet, mens de patrulljerede. De sagde, at »det lignede et magniumblus« og så ud til at befinde sig på jorden, — men en undersøgelse af området næste morgen viste ingen spor efter en sådan landing.

Pressefotograf George Goodson fra »Junction Daily Union«, Junction City, Kansas, fotograferede nogle faldskærmsudspring den samme mandag, og da han om tirsdagen fremkaldte billederne, opdagede han otte mærkelige sorte ovale pletter på negativet. Han troede først, at det var vanddråber på negativet, men da han tog aftryk, kunne han se, at to af de sorte tingester var delvis skjult bag en faldskærm. Han mener ikke, der kan være mulighed for tekniske fejl, og det ligner ikke flyvemaskiner, — men han lagde ikke mærke til noget, mens han fotograferede.

Objekter med røde, hvide og blå blinkende lys blev ligeledes om mandagen rapporteret af politifolk i Valentine, Nebraska, samt iøvrigt fra Ainsworth, North Platte og Scottsbluff.

Herr og fru Friehe fra Culbertson, Nebraska, meldte at have set et sølvskinnende cigarformet objekt kl. 6,15.

Mandag nat lykkedes det to amatørastronomer i Valentine at fotografere UFO'er gennem et 4-tommers spejlteleskop. Den ene af dem, Judi Hatcher, fortalte »Nebraska State Journal«, at objektet lignede en stjerne, bortset fra, at det bevægede sig op og ned i forhold til nogle stærkstrømsledninger. Observation gennem kikkerten viste endvidere, at de røde, grønne og blåhvide farver, der vekslede, bevægede sig hen over UFO'et efter hinanden. »De var ikke tilstede på samme tid i vekslende mønstre som ved flimrende stjerner«, sagde hun. Judi Hatcher og hendes ledsager, Bill Ward, så også et andet objekt, der lignede det første, men syntes at være omgivet af fire mindre, der dog gik ind på række, mens de så dem passere over himlen. Judi udtalte, at alle de normale, velkendte stjerner var på deres pladser, samt at hver gang et af de »store« objekter blinkede særligt kraftigt, forsvandt det andet et øjeblik.

Da kaptajn LeeBekin fra vagtstyrken ved depotet i Sioux-reservatet ved Sidney, Nebraska, havde læst om dette, kom han selv frem med, at han både lørdag og søndag nat havde set lignende objekter. Han beskrev dem som ét stort og fire mindre, der bevægede sig i »ruder-es« formation. Han tilføjede, at fire andre vagter også så dem, og at de havde rapporteret til Warren basen i Cheyenne, Wyoming.

Stadig samme mandag morgen kiggede fru Rawlings op, da hendes datter pludselig sagde, at hun havde fået øje på »noget mærkeligt« på himlen. Fru Rawling, der bor i La Junta, Colorado, beskrev senere objektet som strålende, sølvfarvet og tallerkenformet med kupler både for-oven og forneden. I ca. 5 minutter omkring kl. 9,15 betragtede de objektet, der roterede langsomt i en højde af 500-700 meter over jorden. Derefter steg det lige op og forsvandt.

Endelig mandag aften omkring kl. 22,30 meldte herr Achzehener fra Dallas, Texas, direkte til APRO's hovedkvarter, at han fra taget af sit hotel lige havde set en »ruder-es« formation flyve over himlen.

Det ser ud til, at aktiviteten derefter trak længere nordpå. Politifolk i dusinvis i Minneapolis-St. Paul området i Minnesota kaldte deres hovedkvarter mellem 0,30 og 2,30 natten til tirsdag for at rapportere forskellige objekter, der hoppede, dansede, spjættede, stod stille og for afsted på himlen. »Næsten hver eneste af mere end 50 patruljevogne kaldte hjem for at rapportere«, udtalte man på sheriff- og politihovedkvarteret. Da pressen gengav alle disse rapporter blev de ledsaget af en forklaring om, at den usædvanligt klare himmel forårsagede usædvanlig kraftig blinken og farveflimmer i stjernerne, men politifolkene var meget bestemt m.h.t. den enestående natur af det, de havde set.

Green Bay's »Press Gazette« fra den 4. aug. bragte fru Lackmann's observation af »et rundt, tallerkenformet objekt«, dobbelt så stort som fuldmånen, som hun havde set kl. 22,40 om tirsdagen. Hun sagde, at de havde røde og grønne lys, og hendes genbo havde set det både søndag og mandag aften. Begge kvinder fortalte politiet, at det havde frembragt en »ejendommelig lyd«.

Sammen med fru Lackmann's rapport kom den oplysning, at Robert Worachek, ligeledes fra Green Bay, om lørdagen kl. 22,30 havde set »en orange, aflang skive«, dobbelt så stor som Månen, da han kørte 22 km øst for Green Bay på hovedvej 29.

En 23-årig lærer, der ikke ønskede sit navn offentliggjort, og hans kone, boende i Sioux City, Iowa, så om tirsdagen et klart gulligt lys, der siksakkede over deres bil. Det skiftede til et rødt lys omgivet af tre hvide. De stoppede bilen, men kunne ikke høre nogen motorstøj.

Endnu en observation tirsdag nat blev indberettet fra herr Shelby Crain fra Harrison, Arkansas, der havde set et klart objekt, der »bevægede sig frem og tilbage«, og som fik følgeskab af et andet, mørkerødt objekt. Sammen bevægede de sig højere og højere, indtil de forsvandt.

Endelig er der meddelelsen om »solid radar kontakt« med 7 objekter over Superior-søen. Denne historie gik ud som UPI-meddelelse fra Houghton, Michigan, og blev gengivet i store dele af verdenspressen. (Se andetsteds i bladet. O.a.)

Et nøjere studium af denne 4-dages bølge over veststaterne i begyndelsen af august vil måske senere afsløre mønstre og føre til konklusioner, men et par ting er allerede indlysende:

Mange forskellige typer objekter blev set: Formationerne, der skiftede farve, de svævende runde, blålige objekter og de typiske skive- og cigarformede objekter.

Der er blevet sat rekord m.h.t. antallet af radar-

bekræftelser af visuelle observationer inden for så kort et tidsrum.

Endvidere er der sat rekord m.h.t. antallet af UFO-fotografier inden for så få dage.

Denne bølge vil give UFO-forskerne stof til eftertanke et godt stykke tid fremover, men det presserende spørgsmål, bortset fra det altid tilstedeværende HVAD, må være: HVORFOR så mange UFO'er på så kort tid over et så begrænset område?

Gengivet med særlig tilladelse
fra: FATE Magazine. — *BJ*
Copyright: Clark Publishing Company,
Evanston, (Ill.), U.S.A.

KOMMENTAR: Man kunne opfatte denne meget koncentrerede bølge som en såkaldt »nålestikoperation« — med et ganske bestemt formål. »Nålen« blev i hvert fald jaget grundigt i, — — og skriget udeblev heller ikke.

Set på baggrund af de mange års skepsis og latterliggørelse var reaktionen hos pressen så voldsom, at NICAP så sig foranlediget til at udsende et ekstranummer af sin bulletin. — Vi gengiver i det følgende nogle eksempler på, — —

B.J.

Hvad pressen skrev...

- I USA, tavshedens højborg:

Flyvende tallerkener,

— som blev set over Texas i begyndelsen af denne måned, vil måske give videnskabsmændene noget at tænke over i lang tid. Det var blot ét tilfælde blandt mange over hele verden i den senere tid, men det frembyder det til dato klareste bevis for, at der virkelig v a r noget mærkeligt på himlen.

Mange texanere så så ganske afgjort et eller andet, som selv erfarne forskere nu indrømmer ikke lader sig (bort)forklare.

Texas-tallerkenen viste sig som et klart lys på himmelen med mindre lys i en klynge uden-om. Den blev observeret i op til flere timer.

Den blev fotograferet. En omhyggelig undersøgelse af negativerne viser nu, at der v a r et eller andet. Stjernerne fremtræder skarpt. Dette betyder, at kameraet har været korrekt indstillet og ikke har rystet.

Der var ingen temperaturinversion kraftig nok til at frembringe en sådan virkning.

Det var ikke en vejrballon, eftersom der ikke var blevet opsendt nogen.

Det er alt i alt den hidtil bedste motivering for en tilbundsgående undersøgelse af tallerkenmysteriet.

»Christian Science Monitor«

(— og det siger en hel del .. *Red.)*

Flyvevåbnet ser stjerner

Medarbejderne ved Project Bluebook, hvis opgave det er at identificere mystiske objekter på himlen, ser nu stjerner igen. En talsmand fra flyvevåbnet erklærede, at glødende objekter i luften, der er rapporteret over fire af de vestlige stater, var af astronomisk natur. Planeten Jupiter og stjernerne Betelguese, Rigel, Aldabaran og Capella blev af talsmanden i Pentagon nævnt som de objekter, der sandsynligvis var observeret. »Objekternes positioner på himlen i forbindelse med det

rapporterede tidspunkt støtter denne foreløbige konklusion«, hed det i den officielle pressemeddelelse.

Denne »opdagelse« fik nogle dybt overraskede professionelle astronomer til at tage deres kort frem for at få deres umiddelbare antagelser bekræftet: På det tidspunkt, hvor flyvevåbnet hævdede, at de nævnte stjerner skulle være synlige fra U.S.A., var de i virkeligheden kun fremme på den anden side af Jorden.

Walter N. Webb, overlektor i astronomi ved Charles Hayden Planetariet i Boston, var én af de videnskabsmænd, der bemærkede uoverensstemmelsen. Robert Risser, direktøren for Oklahoma Science and Art Foundations planetarium, skal have udtalt om flyvevåbnets rapport: »Det er så langt fra sandheden, som man overhovedet kan komme«.

Lige så mystificeret over luftvåbnets forklaring på luftfænomenerne var en række af lovens håndhævere i Oklahoma, Texas, Kansas og Colorado. Aldrig tidligere havde disse politifolk observeret stjerner, som — ifølge hvad de sagde — krydsede himlen med stor fart i »ruder-es« formation, idet de ændrede kurs nu og da.

I en tid, hvor hver eneste uge bringer revolutionerende videnskabelige opdagelser, vil kun den meget ukloge kategorisk benægte muligheden af nogen af forklaringerne på UFO'erne. Forsøg på at afvise de rapporterede observationer, således som Project Bluebook gør det, vil imidlertid ikke løse problemet og kun tjene til at øge mistanken om, at der er noget derude, som flyvevåbnet ikke ønsker, at vi skal vide noget om. Hvis Bluebookfolkene ønsker, at UFO'erne skal forsvinde, så kan vi ikke give dem noget bedre råd end at ønske om igen.

»The Richmond News Leader«. —/*BJ*

Tusinder ser jet-maskiner jage UFO'er over Duluth-egnen.

HOUGHTON, Mich. — (UPI)

— Personalet ved det amerikanske flyvevåbens radarbase på Keweenaw Halvøen rapporterede i dag »solid radarkontakt« med op til 10 uidentificerede flyvende objekter, der bevægede sig i V-formation over Lake Superior i går.

Objekterne kom fra sydvest og havde retning mod nord-nordøst med omkring »9000 miles i timen«, sagde radarfolkene. De var fra 5200 til 17000 fod oppe.

Syv andre objekter blev observeret over Duluth, og jetjagere prøvede at forfølge dem, sagde man, men de kunne ikke holde UFO'ernes fart og blev med største lethed agterudfløjet.

—/*BJ*

Nu kan de godt holde op -

med at prøve på at bilde os ind, at sådant noget som »flyvende tallerkener« ikke eksisterer.

Alt for mange mennesker, der tydeligt nok har deres fornufts fulde brug, har uafhængigt af hinanden set og rapporteret dem alt for mange steder fra. Deres beskrivelser af, hvad de har set, har lignet hinanden alt for meget og samtidig været alt for forskellig fra noget som helst kendt.

Og det vil kræve andet og mere end en statistisk rapport om, hvor mange »tallerkener«, der har vist sig at være jetmaskiner og vejrballoner, at overbevise os om det modsatte.

»Fort Worth Star-Telegram«.

—/*BJ*

Hvor mange lider af ANOMI i USA?

Ifølge talsmænd fra flyvevåbnet har adskillige mennesker — deriblandt et anseligt udvalg af politifolk, sheriffer o. lign., herunder endog medlemmer af flyvevåbnet selv — igennem de sidste uger lidt af et lettere anfald af anomi — tab af evnen til at betegne genstande ved deres rette navn — hvilket viste sig derved, at de var ude af stand til at genkende så almindelige ting som vejrballoner, planeter, kometer o.s.v., da de fik øje på dem på himlen over en halv snes forskellige stater. De så naturligvis objekterne tydeligt nok, men deres fejl bestod i, at de kaldte dem uidenti-

ficerede flyvende objekter — eller flyvende tallerkener, som den mere dagligdags betegnelse er.

Hvordan så til gengæld flyvevåbnets talsmænd var i stand til at afgøre, at hundredevis af rapporter om UFO'er — fra et område på størrelse med det Frie Europa — alle var fejlagtige, og især hvordan de kunne finde ud af det inden 24 timer efter, at rapporterne var kommet ind, — — det burde gå over i historien som et af alle tiders mest bemærkelsesværdige eksempler på en lynhurtig masse-diagnosticering!

Det vil sige, — hvis altså flyvevåbnets talsmænd virkelig havde ret.

Det viser sig imidlertid nu — som utallige tusinder af velinformerede mennesker i årevis har haft mistanke om — at det havde flyvevåbnets talsmænd ikke. Ifølge en UPI-meddelelse fra Houghton, Michigan, havde personellet på flyvevåbnets radar-base på Keweenaw-halvøen »solid radarkontakt« med fra 7 til 10 uidentificerede flyvende objekter, der bevægede sig i V-formation over Lake Superior (den største af de store søer ved den kanadiske grænse. O.a.) i sidste weekend. Objekterne kom fra sydvest og bevægede sig mod nordnordøst med en fart af ca. 14.400 km/tim. og i en højde, der varierede fra 1700 meter til 5.600 meter.

Hvad der kendetegnede denne meddelelse til forskel fra så mange andre igennem de senere år, hvor flyvevåbnets eget personel også har været involveret, er imidlertid, at den ikke blev identificeret som et andetræk, kometer, balloner eller noget andet lige så hverdagsagtigt.

Men hvorfor ikke?

Den mest sandsynlige grund er, at flyvevåbnets talsmænd, hvis opgave det er at bortforklare det tilsyneladende usandsynlige som noget ganske almindeligt, er blevet så udkørte i den senere tid, at de enten er begyndt at bryde sammen, eller deres overordnede langt om længe er ved at komme til den konklusion, at de i virkeligheden latterliggør flyvevåbnet selv.

Af disse to muligheder forekommer den sidste at være den mest sandsynlige. Det forehavende at søge at beskytte offentligheden mod panik — den åbenbare grund til flyvevåbnets traditionelle politik med at identificere uidentificerede flyvende objekter som vejrballoner o.s.v. — er ikke et, der kan opretholdes på ubestemt tid, og især ikke, når kilden til den formodede eventuelle panik er en masse mærkværdige tingester, der bliver ved med at flyve rundt, hvor mennesker i stort antal kan se dem. — Det er lige så umuligt, som det ville være for folk at holde en panik i gang mere end allerhøjst et par timer. — Det er alt for anstrengende! Man kan kun til en vis tid flygte fra en horde små grønne mænd fra det ydre rum. Ret hurtigt bliver man træt og beslutter at gøre noget andet, om ikke andet så at sætte sig ned.

Men uanset hvad grunden måtte være til, at flyvevåbnets talsmænd nu lader høre mindre fra sig, så har vi allerede forlængst overskredet det tidspunkt, hvor regeringen burde offentliggøre alt, hvad den ved om UFO'erne.

Det bliver nu almindeligt indrømmet inden for det videnskabelige broderskab, at Jorden ikke er det eneste himmellegeme, der huser intelligent liv, og eftersom vi nu selv er på vej ud i rummet, ville det være fuldkommen vanvittigt at antage, at andre verdeners beboere ikke allerede har gjort det samme.

Med andre ord: Praktisk talt ingen ville i dag blive overrasket over at få at vide, at nogle af UFO'erne er rumfartøjer fra et andet sted i eller uden for vort solsystem. Det ville faktisk være mere overraskende at få at vide, at det ikke var tilfældet. Den eneste måde, på hvilken regeringen i denne sag kan tjene offentlighedens interesser, er derfor at offentliggøre, hvad den ved om disse fænomener.

»Times-Star«, Alameda, Calif.,
den 10. aug. 1965. —*BJ.*

Hvad mente præsident Johnson?

Skjuler han UFO'erne?

Da præsident Johnson for nylig talte til en forsamling på 700 kvinder, udtalte han: »— — ingen leder, uanset for hvilket folk, og uanset hvor stor hans visdom end er, kan vove at profetere, hvad fremtiden vil bringe os. Vi kan se og forudse problemer, der er for store til at kunne løses af menneskehjerner — ja, eller endog af kvindehjerter«.

Omkring en uge tidligere var Gilpatrick-rapporten blevet afleveret til Kongressen. Det var en

studie over den uhyggelige men uundgåelige spredning af kendskabet til atomvåben. — Prøver præsidenten måske at forberede offentligheden på et eller andet?

For eksempel vil vi måske snart behøve hjælp fra højere udviklede planeter som en slags sidste udvej for at redde denne planet.

Ifølge bladet »Little Listening Post«, Washington D. C., ses der tusindvis af UFO'er over hele kloden. Det er ikke kun forbiflyvninger. De ønsker at hjælpe os og har allerede længe hjulpet os på talrige måder, som vi først nu er ved at erfare.

»Detroit Free Press«. —/*BJ*.

- I Sverige:

Tallerkener og rumskibe.

Hører De til dem, som med et skuldertræk og et overbærende smil affærdiger rapporterne om, at flyvende tallerkener er blevet set et eller andet sted over vor Jord? — For nylig kunne man f. eks. læse i aviserne, at tallerkenlignende genstande var blevet observeret over Portugal og Sydamerika. Men måske skal vi ikke udtale os så overlegent om sager og ting, som vi ikke ved noget om. »Der er mere mellem Himmel og Jord — — —«, hedder det i Shakespeares Hamlet.

Én, der absolut tror, at de flyvende tallerkener eksisterer, er fabrikant Kurt Kjellgren fra Ehrendals Mølle uden for Gnesta.

— For mange år siden så jeg over Uttran mellem Stockholm og Södertälje i ca. 60 sekunder en stor cigarformet genstand, der i stor højde lydløst gled afsted gennem rummet, udtaler fabrikant Kjellgren.

— Det er svært at beskrive den ejendommelige og fascinerende følelse, som jeg oplevede ved dette syn. Flere år senere læste jeg George Adamskis bog »Ombord i rumskibe« og fandt deri et fotografi af et rumskib, som præcist stemte overens med det, jeg så over Uttran adskillige år tidligere. Hvis jeg havde læst Adamskis bog, inden jeg så rumskibet, ville jeg have kunnet tænke mig, at jeg måske var blevet påvirket af hans bog og billeder, men eftersom dette ikke var tilfældet, står fænomenet åbent for en forklaring. Samtidigt vil jeg nævne, at endnu en fuldt troværdig person i Uttran ved en tidligere lejlighed har set samme rumfænomen.

Selv om mange i dag tvivler på de flyvende tallerkeners eksistens, må før eller senere det spørgsmål rejses, hvor lidt eller meget vor nuværende videnskab egentlig ved om udviklingen i vort uendelige planetsystem. Vor videnskab kan jo på sit nuværende standpunkt ikke bevise eksistensen eller ikke-eksistensen af mennesker på vore nærmeste planeter.

— Godt nok er der forekommet overdrevne skildringer af rumskibe og flyvende tallerkener fra personer med en livlig fantasi, men der findes også beviser for, at troværdige mennesker med et realistisk syn på tingene har observeret sådanne fænomener. Jeg er for min part fuldstændig overbevist om, at de eksisterer, slutter fabrikant Kjellgren.

»Södermanlands Nyheter«. —/*BJ*.

Har De set fl. tallerkener? -

Nu beg. man at tage dem alvorligt.

En fuldkommen tallerkenepidemi er nu begyndt at tage fart. Fra alle verdenshjørner kommer rapporter om tallerkener eller lysende genstande, der har kunnet iagttages, og der findes endda billeder af det, man har set. Spørgsmålet er nu ikke længere, om der findes flyvende tallerkener. Spørgsmålet er nu, h v o r n å r de kommer, og h v o r d a n vi skal tage imod dem. Den lille grønne mand — ham fra Mars, altså — tilhører ikke menneskeslægten. Derfor går det f. eks. ikke at anvende indvandringsbestemmelserne på ham.

Avisernes omstillingsborde verden over har i de sidste måneder været blokeret af mennesker, som har villet rapportere, hvad de har set. Man ser nu mere og mere alvorligt på de rapporter, man får ind, og i U.S.A. findes der en special afdeling

inden for flyvevåbnet, som tager sig af »uidentificerede flyvende objekter«. Man har der foretaget en meget omhyggelig undersøgelse af de indkomne rapporter, men til trods herfor har man omkring 600 »uopklarede tilfælde«. Og endda har man ikke stillet sig tilfreds med forklaringer som ioniseret luft eller ikke-ioniseret luft. Sådanne forklaringer er ikke sluppet igennem. Kontrollen har været hård.

Det seneste amerikanske rumskud mod Mars har sikkert en sammenhæng med de flyvende tallerkener, folk nu ser. I U.S.A. har man fået tusindvis af rapporter om lysfænomener af typen flyvende tallerkener, og lignende rapporter er også kommet ind fra Japan, Sydamerika, Antarktis, Portugal og Algeriet.

I Japan er der to japanske trafikpiloter, som har observeret en tallerken, der i nogle minutter cirklede omkring deres maskiner. Tallerkenen afgav et grønligt lysskær, da den efter nogen tid forsvandt igen.

Buenos Aires-avisen »El Mundo« havde i midten af juli fotografier af disse lysende fænomener. Billederne viste en tydelig og klart lysende oval med en lysstråle.

Det kan altså se ud, som om der findes klare beviser for, at der virkelig findes flyvende tallerkener. Interessen for muligheden af andre civilisationer er nu ud over nysgerrighedsstadiet, og man er for alvor begyndt at diskutere, hvordan vi skal opføre os, når en sådan tallerken første gang kommer dumpende ned på Jorden. Det største spørgsmål er, hvordan vi skal behandle de passagerer, som fartøjet medfører. Den lille grønne mand — som marsboeren populært kaldes — kan komme til at volde store problemer for immigrationsmyndighederne på Jorden.

Hvilken stilling skal man f. eks. indtage, hvis en marsmand bliver dræbt, når han lander på Jorden? Skal den, der dræber ham, dømmes for mord og straffes, eller skal han gå fri. Marsboerne tilhører ikke menneskeslægten, og man kan altså ikke straffes for mord, eller kan man?

Sådanne problemer beskæftiger nu de lærde, og den lille grønne mand har allerede afstedkommet store diskussioner, — og vi er stillet over for, hvad der synes at være uløselige problemer.

Vor nabo på Mars har sat noget i gang i hovedet på os, og den, der fremover ser et lysende objekt eller en tallerken, kan regne med at blive taget alvorligt. Sagen vil i hvert fald blive undersøgt og vil sætte ny fart i diskussionen, om der findes liv på nogen anden planet end vor egen.

»Aftonbladet«. —/*BJ*.

- og i det „højt oplyste" lille Danmark:

Og her er de igen!

De flyvende tallerkener flyver stadig — også i USA, og mange påstår endda, at de har været ombord i disse påståede rumskibe fra andre planeter, som det fremgår af denne kronik af redaktør Erling Norlev, USA.

Det er tid for St. Laurentius at fælde tårer, og af en eller anden grund er det også den tid, hvor det muntre himmelske køkken træder i virksomhed. Der antydes hermed ingen forbindelse mellem de to begivenheder, og der menes intet ringeagtende med bemærkningen om køkkenet, men altså kort sagt: tallerkenerne flyver igen.

Der indløber de sædvanlige rapporter fra de sædvanlige mange sider. Her i USA citeres sheriffer med forkærlighed, thi politiofficerer formodes at være folk med en ikke uomfattende objektiv indstilling overfor tilværelsen, og når de melder om blå, røde eller gule lys som på nattens himmel skifter fra dette til hint på uforklarlig måde og pludseligt bevæger sig opad eller henad med kolossale hastigheder, ja, så er der jo utvivlsomt noget om sagen. Thi røg fra brand og alt det der.

De mere dristige erklærer, at de har været ombord på rumskibe fra andre planeter eller talt med små grønne mænd med antenner eller med en skøn dame, der, ihvorvel hun kom fra en anden planet, lignede en skøn jordisk dame på enhver prik. En af disse tusind-og-en-nat sandsigere, Adamski, blev oven i købet for nogle år siden modtaget af dronning Juliane af Holland.

Men nu flyver de altså igen, gør tallerkenerne,

som på engelsk i øvrigt kaldes »underkopper«, muligvis fordi man hidtil aldrig har fundet en tilsvarende overkop, og alle de gamle fakta graves frem: som f. eks., hvordan den amerikanske luftstyrke har undersøgt omkring 9.000 tallerkenrapporter og efter nøje overvejelse er kommet til det resultat, at kun 700 ikke kan forklares. 700 turde dog være et betragteligt antal — næsten ti procent af de til undersøgelse mønstrede — og det kunne jo yderligere tænkes, at luftstyrkeofficerer ikke er betydelig mere objektivt orienterede end sheriffer, men lad det være.

En passant er det kun rimeligt at bemærke, at flyvende tallerkener jo ikke kun flyver i USA. I Warminister, England, taler man på 8. måned om »tingen«, der er en UFO (Uidentificeret Flyvende Objekt) og dels udsender »blændende lys«, dels har en tendens til at splitte sig i to afdelinger (hvoraf man måske kan udlede, at den på en eller anden mystisk måde er gift med hinanden).

I Los Angeles blev i 1960 en af dem, der påstår, at han har været ombord på et rumskib fra en anden klode, van Tassel, hedder han, opstillet som præsidentkandidat, men heldigvis ikke valgt. Hvert år afholdes der møde i Sydcalifornien. Mellem 5- og 6.000 indfinder sig ude i ørkenen, hvor der ligger en stor, ejendommeligt udseende sten, som tallerkenfolkene mener er faldet ned fra en anden klode. Stenen fungerer for dem som noget i retning af Kaba'en for muhammedanerne i Mekka, når man dog undtager, at de amerikanske troende af hygiejniske grunde undlader at kysse den. Her går da nogle dage hen med totusind-og-syv-nats eventyr, og ingen synes at blive trætte af at høre om små grønne mænd.

Jeg har selv overværet et af disse tallerkenmøder — dog ikke ved omtalte sten, men i et paladsagtigt hus, der tilhørte en enke ved navn Hansen og lå i Santa Monica lige ud mod Stillehavet. Fru Hansen, der var stenrig, anede åbenbart ikke, hvad hun skulle gøre med sin mammon. I hvert tilfælde brugte hun lidt af den på omtalte møde, hvor der bl. a. indfandt sig en dame fra Venus, der cirka lignede hende fra Milo, samt en »prins« og »prinsesse«, hvis hjemsted var et 2 miles (3304 meter, thi rumvæsenerne er mærkelig nok underudviklede, hvad deres mål og vægt angår) langt rumskib, der lå bag månen, og ombord på hvilket man havde et farligt besvær med at forhindre jorden i at »vælte om sin akse«. Vedkommende prins var 256 år gammel og havde været dræbt tre-fire gange, men hver gang blevet genoplivet i sit rumskibs »helbredsmaskine«. Etc., etc. Han kunne naturligvis kun tale engelsk, og sommetider bad han til rummet ved at føre håndfladerne sammen, lukke øjnene og bevæge læberne. Han var kort sagt en fræk bedrager, men ikke desto mindre en fabelagtig fortæller! Og forsamlingen, der bestod af hen mod 40, slugte hans løgnehistorier med appetit og gik ind på dem med en alvor, der var en bedre sag værdig.

Og dog — det kan være, at han og hans lige, herunder dem, der mødes ved den faldne sten i Californien eller ser syner på himlen i Warminister, England, har en rolle. I en verden, der i lang tid har været godt på vej til at blive forvandlet til elektriske bølger, atomare bevægelser og lignende stenkolde ting, tiltrænges der rimeligvis en form for fantasi. Lad den være skruptosset — som f. eks. når visse tallerkenfolk mener, at vore dyder og udyder protokolleres på magnetisk bånd i uhyre installationer på planeten Saturn, hvor vi efter døden præsenteres for vore meriter. Fantasi er muligvis lige så nødvendig som poesi, æstetik, legende og myte, og hvis den i vore dage antager en outreret form, er det måske, fordi den står med ryggen mod muren og er temmelig desperat. Den — eller en af dens frænder — kan måske engang ad åre (forhåbentlig inden for længe) melde sig som en god og trofast tjener.

Jeg ser netop, at pave Paul VI i anledning af Cooper-Conrad-Gemini rumtogtet har sendt sin lykønskning samt opsendt nogle bønner om, at rummets udforskning før eller siden vil fuldkommengøre menneskeheden. Når millioners »åndelige leder« kan gøre den slags i fuldt alvor, er der ingen grund til at drive spot med tallerkenfolkene.

De sidste har dog et element af fantasi i sig og måske endog humor (omend godt skjult), medens ideen om menneskets fuldkommengørelse pr. rejser til Mars, Venus o.s.v. er latterlig og tåbelig — foruden at den gør det af med den frugtbare tanke om, at »Guds rige er inde i eder«. Men imens flyver vi altså — ikke derinde, men derude og lytter til astronauters primitive tale og fornemmer mørket, dybden, højden og den totale ensomhed omkring os. »Fyns Tidende«s kronik 30/9-65.

KOMMENTARER: Ak — ja, skal man nu le eller græde? Er dette sarkastisk ironi, alvorlig saglighed, eller er det et pikant forsøg på i en agurketid at holde det daglige brød hjemme med et minimum af indsats? — Personligt tror jeg, at den sidste anskuelse rammer nærmest ved sandheden; og jeg tror det, fordi jeg tidligere er stødt på redaktør Erling Norlevs mere eller mindre mor-

somme forsøg på at yde et bidrag til UFO-sagens »opklaring«.

Kronikken er velskrevet og vel egentlig også på en måde morsom, tragikomisk om man vil, men den bærer tydeligt præg af overfladiskhed og manglende kendskab til de faktiske forhold.

Det skal villigt indrømmes, at det kan være fristende at behandle »de fl. tall.«, som det er sket i dette tilfælde. Beskrivelserne af de omtalte tallerkenmøder med »hellige« sten, »prinser« og »prinsesser« er kun alt for sande, desværre. Det er imidlertid ingen skade til, at vore læsere bliver gjort bekendt med, at denne form for mildest talt yderligtgående »tallerkenisme« eksisterer, idet det da vil være forståeligt, at »»almindelige« mennesker, hvis de kun møder sagen i denne skikkelse, fristes til at optræde ironisk nedladende. — Men for en sandhedssøgende journalist, og det går jeg da som givet ud fra, at redaktøren er, må det da være for billigt — for ikke at sige simpelt — at forsøge at tjene en dagløn på denne facon og så oven i købet give det hele et skær af nøgtern og saglig stillingtagen.

Hvorfor kun omtale det tvivlsomme? Hvorfor har Erling Norlev ikke omtalt NICAP og denne organisations arbejde? Hvorfor er ikke personer som professor Hermann Oberth, astronomen Tombough eller den engelske luftmarskal Lord Dowding omtalt? Tør man ikke omtale disse personer? Er man bange for disse kapaciteters viden? — eller er grunden den enkle, at disse menneskers viden ikke kan betragtes under humorismens ironiske lup?

Kendsgerninger optræder ofte i tørre og kedelige forklædninger, men de muligheder, de indebærer, er til gengæld både fascinerende og berigende. Virkeligheden er ofte langt mere fantastisk end de fleste eventyr, men man skal undertiden gøre et stykke arbejde, før disse facetter afsløres.

Det virker ikke alt for tiltalende — og leder i betænkelig grad tanken hen på »musen, der brølede«, »loppen, der gøede« eller den berømte »spurv i tranedans«, når man ser, hvordan Erling Norlev omtaler pave Paul VI, — for der er nu ingen tvivl om, hvem af de to, der har begrebet det største muk af det hele. Mon ikke den erkendelse, som rumforskningen før eller senere vil hjembringe, at vi jordmennesker aldeles ikke er noget enestående fænomen i universet, men blot en mere eller mindre vellykket gren af en kosmisk familie, — netop vil være særdeles frugtbar for, hvad der rører sig inde i os! — —

Til gengæld virker Erling Norlevs bemærkninger absolut ærlige og udtrykker formodentlig hans inderste overbevisning. Men hvad — selv under det bedste »opdragelses«-system vil nogen jo blive de sidste, det bider på.

Artikler af denne art hører — heldigvis — efterhånden til sjældenhederne, men dog kan de have en vis berettigelse som en løftet pegefinger mod, hvor man kan risikere at havne, hvis man på den ene eller den anden måde griber UFO-problemet forkert an og løber grassat på et yderligtgående vildspor uden mål og mening.

Frank Pedersen.

Tallerken-mystik over Sønderborg?

Sirenerne begyndte pludselig at hyle.

SØNDERBORG, lørdag.

I aftes ved 20,15-tiden begyndte sirenerne i Sønderborg pludselig at hyle, men de standsede hurtigt igen. Gadelys, alle elektriske lamper, apparater og maskiner gik ned på en brøkdel af den normale styrke.

Samtidig fik flyverkommandoen i Vedbæk så mange henvendelser om UFO'er — uidentificeret flyvende objekter — at man sjældent har været ude for noget lignende. Man kunne ikke nå at tage telefonen for at besvare forespørgslerne så hurtigt, som opkaldene kom ind.

Når Sønderborg antages overfløjet af en »flyvende tallerken«, hænger det sammen med, at også transistorradioer, der er uafhængige af netstrømmen, gik ned i styrke på det nævnte tidspunkt. Flere steder i verden har iagttagne »flyvende tallerkener« givet jorden under sig et strømchock, kompasnåle har givet forkert udslag, bilers tænding er holdt op o. lign.

— Jeg bemærkede godt, da det skete, siger den vagthavende ved De kommunale Værker, Karl

Hansen. Det var ikke en afbrydelse, og der var ikke fejl i nettet herinde.

— Det var ikke alene strømmen, der svigtede. Samtidig gik radiofonistyrken på FM væsentligt ned — på en batteridreven radio.

— Det kan jeg ikke forklare, slutter Karl Hansen.

»Sønderjyden«, 30.-10.-65.

Dette interessante udklip fik jeg tilsendt fra typograf G. Beck, Haderslev, og jeg tænkte, at her var en lejlighed til at finde ud af, om der var tale om en »avisand«, som ofte er tilfældet. Jeg ringede derfor til dagbladet Sønderjyden for at tale med den journalist, der havde skrevet stykket i avisen. Han havde siddet hjemme hos sig selv fredag aften (d. 29.-10. 1965), da lysstyrken på pærerne i huset aftog betydeligt. Samtidig gik styrken i hans transistorradio ned, ligesom også lyset i skalalampen blev svækket.

På samme tid, som dette skete, begyndte luftalarmsirenerne i Sønderborg, der ligger ca. 10 km væk, at hyle. De holdt hurtigt op, og der blev fra politiets side beordret en elektriker ud for at kigge på sirenerne. Det viste sig hurtigt, at der intet var i vejen med dem. Man har dog forklaret, at en slags strømchock kan sætte sirenerne igang, men journalisten har ringet til elværket i Sønderborg, der oplyser, at der ingen fejl eller afbrydelser har været.

Journalisten ringede derefter til Flyverkommandoen i Vedbæk for at høre, om man der havde observeret noget eller fået nogen henvendelser. Den vagthavende fortalte ham, at der havde været et hav af henvendelser angående observationer af himmelfænomener. Journalisten spurgte, om det var ang. »meteoret eller satellitten«, der blev observeret samme aften ved ca. 18,40-tiden, men dette kunne den vagthavende ikke svare på. Han mente dog, at det fænomen, som journalisten fortalte om, måtte være en slags efterveer efter det andet fænomen. Dette mente journalisten var noget vrøvl, da et sådant elektrisk fænomen ville have vist sig med det samme, såfremt dette stammede fra fænomenet ved 18,40tiden. Dette indrømmede den vagthavende og henviste ham til Flyvestation Karup.

I Karup kom journalisten til at tale med forskellige officerer, og han fik stadig ikke at vide, på hvilket tidspunkt de forskellige observationer havde fundet sted. Det var ikke til at gennemgå alle disse rapporter, fik han at vide. Det var et enormt arbejde. Han spurgte da, hvor mange rapporter der var indkommet, og fik svaret, at det vidste man ikke, hvorefter han bad dem venligst tælle dem. Han fik da at vide, at der i virkeligheden var indkommet 11 (elleve) rapporter om noget usædvanligt. De var fra bl. a. Odense, Svendborg, Gilleleje, hans egen fra Sønderborgegnen samt de resterende andre steder fra.

Der faldt dog en interessant udtalelse, idet journalisten fik at vide, at en major skulle gennemgå materialet med henblik på en forklaring til civilbefolkningen. Det var dog slet ikke sikkert, at der skulle udsendes nogen forklaring.

Journalisten ringede igen om mandagen for at høre, hvordan det gik, men fik at vide, at man endnu ikke havde beskæftiget sig med sagen, da man ikke foretog sig noget i weekenden.

Det skal lige tilføjes, at der *intet* blev observeret over Sønderborg på det pågældende tidspunkt, så vidt jeg indtil nu har fået oplyst.

Journalisten spurgte, hvilken interesse jeg havde i sagen, hvorefter jeg fortalte ham om SUFOI og den udklipscentral, der bragte mig ind i billedet. SUFOI, nåh denne Adamski organisation, sagde han. Det var ikke noget, der huede ham. Han kom dog snart på andre tanker, og vi fik en behagelig snak om den sidste tids observationer etc. Han havde to bøger på engelsk af Keyhoe, som han spurgte til. Jeg fortalte ham om NICAP og den beretning, organisationen har udsendt sidste år. Han var meget interesseret og ville anskaffe sig beretningen, når jeg havde sendt ham adressen. Som sagt meget interesseret, men afvisende overfor alle kontaktberetninger etc. Han bad mig skrive til hans private adresse, hvilket tyder på, at han ikke er så glad for at blive blandet ind i noget, hvorfor jeg også holder navnet tilbage.

Ole Henningsen, Nakskov.

KOMMENTAR: — Der findes altså også journalister, der i fuldt alvor og af sig selv kan komme på »tallerken-tanker«, — selv om der intet direkte er observeret. — Joh, udviklingen går sin gang!

Red.

Må man skyde marsmænd?

Et helt nyt juridisk problem er dukket op i Amerika. Udforskningen af rummet har også gjort problemerne omkring intelligente væsener på andre planeter aktuelle, og ikke blot science fiction-forfattere, men også så officielle institutioner som den amerikanske regering og den katolske kirke

er begyndt at diskutere de specielle problemer, det vil medføre, hvis der opnås kontakt mellem mennesker og ujordiske intelligensvæsener. I en artikel fornylig i »Osservatore Romano« skrev en katolsk præst om de teologiske problemer i forbindelse med liv på andre planeter, og konkluderede, at kirken ikke bør missionere udenfor Jorden. I USA diskuteres for tiden de juridiske problemer i forbindelse med intelligensvæsener fra andre planeter. En repræsentant for den amerikanske regering hævder, at sådanne intelligensvæsener må sidestilles med mennesker. Hvis man derfor ser en flyvende tallerken lande og små grønne marsmænd stige ud, risikerer man at blive dømt for mord, hvis man skyder dem. Marsmænd skal betragtes som immigranter. Hertil replicerer en kendt amerikansk jurist, at vore love kun gælder for homo sapiens. Kun hvis eventuelle marsmænd ligner mennesker meget, kan lovene gælde også for dem. Ellers må de falde ind under reglerne for beskyttelse af dyrelivet, og man kan højest straffes for krybskytteri, hvis man skyder en marsmand. En repræsentant for organisationen »Internationale Jurister« siger, at det er på høje tid, at man finder en saglig løsning på dette problem, eventuelt gennem vedtagelse af helt nye love gældende for mulige intelligensvæsener på andre planeter.

»Ny Tid« (Hjørring Social-Demokrat) 20.-9.-65.

To beretninger om samme begivenhed —

Syner, ildebrand eller et *rumskib?*

Videnskabsmænd tror ikke på, hvad to sydafrikanske betjente fortæller

JOHANNESBURG, lørdag. AP

Sydafrikanske videnskabsmænd stillede sig i går yderst skeptiske over for, hvad to betjente betegner som landingsspor efter et rumfartøj.

Betjentene oplyste, at de havde set et rumfartøj lande på hovedvejen nær Pretoria. Objektet var forsvundet, da de nærmede sig, men tilbage var et stykke vej, der tydeligt var ødelagt af varme, og græsset omkring stedet var svedet.

Videnskabsmændene er imidlertid kommet til den konklusion, at den brændte plet sandsynligvis stammer fra antændt benzin eller en lignende væske, og at det, de to mænd har set, må være selve branden.

»Berl. Tid.« 19.-9.-65.

„Flyvende tallerken"

To sydafrikanske betjentes usædvanlige observation

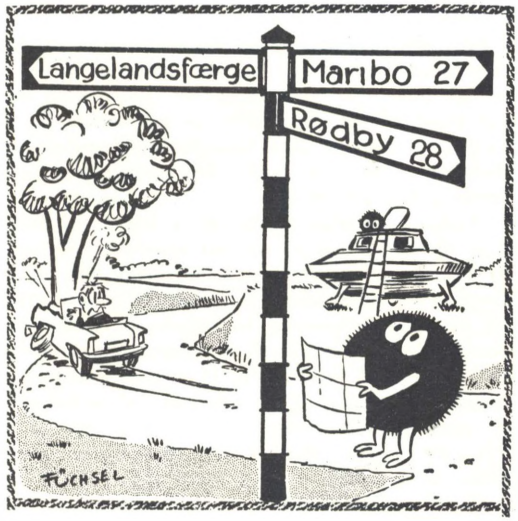
JOHANNESBURG 18.-9. (AP)

Sydafrikansk politi og teknikere undersøger nu en rapport om, at der i går landede en »flyvende tallerken« på hovedvejen i nærheden af Pretoria. Genstanden blev observeret af to patruljerende politibetjente.

Den ene af dem, Koos de Klark, erklærede, at den kobber-farvede genstand lignede en mægtig snurretop. Da de to mænd nærmede sig, lettede »toppen« lydløst og forsvandt med stor fart med en hale af ild efter sig.

De foreløbige undersøgelser har vist, at vejbelægningen på det sted, hvor »toppen« blev observeret, på en strækning af to meter var stærkt angrebet af varme. Græs på begge sider af vejen var lettere svedet.

»Børsen« 19.-9.-65.

Landinger og kontakter.

Mand i Florida blændet af mystisk stråle fra UFO.

Af Coral E. Lorenzen.

Tirsdag morgen den 16. marts 1965 vågnede en 45-årig ranchejer fra East Fort Myers, Florida, James Flynn, op midt i Everglades efter at have været bevidstløs i omtrent 24 timer. Han lå bag sin »sumpvogn«, da han kom til sig selv, men han var næsten blind. Det sidste, han kunne huske, var, at han prøvede at praje et stort, oplyst, konisk objekt, som han havde opdaget, mens det svævede lige over jorden mellem nogle cyprestræer.

Adskillige samtaler og underskrevne erklæringer fra Mr. Flynn og hans læge har overbevist mig om, at Mr. Flynn har haft en »chokerende« oplevelse.

Fredag den 12. marts tog Flynn sin »sumpvogn« (et køretøj, specielt konstrueret til kørsel over gyngende mosegrund) og fire hunde og kørte omkring 75 miles ud til et sted, der ligger 18 miles øst for indianerreservatet Big Cypress, halvvejs mellem Fort Myers og Miami, Florida. Han havde planlagt en jagt-weekend.

Sent søndag aften, i det skønne, næsten ufremkommelige Everglades, vejrede hundene en hjort og løb bort efter den. Langt om længe kom den ene hund tilbage, men ikke de tre andre. Flynn kaldte og fløjtede. Han ventede indtil midnat og kørte så afsted i sin vogn i den retning, han sidst havde set hundene løbe.

Omkring en time senere, kl. 1 natten til mandag, fik Flynn øje på et kæmpemæssigt lys over de tårnagtige cypresser, og betragtede det, mens det foretog afstikkere i fire forskellige retninger fra øst til vest henover trætoppene og hver gang vendte tilbage, omtrent til sit udgangspunkt. Flynn kørte hen mod genstanden. Han passerede to cypress-bevoksninger, og da han kom ud derfra syntes genstanden at holde sig på samme sted ca. 4 fod over jorden. Han var nu omkring en kvart miles vej fra den.

Flynn tog sin kikkert frem, slukkede forlygterne på vognen og iagttog genstanden i 30-40 minutter. Den var konisk, dobbelt så bred forneden som høj. Den øverste del var let skrånende og oval i formen. Genstanden forekom at være af fast form og metallisk og opbygget af 4 × 4 fod store sektioner, som var sat sammen med nitter. Rundt om hver af de fire rækker vinduer var en sort masse, som så ud til ikke at være metallisk. Vinduerne var kvadratiske, ca. 2 × 2 fod, og hver af de fire rækker vinduer syntes at gå hele vejen rundt om skibet. Den nederste række var, såvidt Flynn skønnede, 12 fod over bunden af skibet. Han bedømte skibet til at være 30 til 32 fod højt og ca. 70 fod i diameter. Flynn kunne bedømme genstandens størrelse og enkeltheder ved at sammenligne med de omkringstående cypresser, der er omkring 25 fod høje.

Der var ikke kendetegn eller mærker af nogen art på genstanden. Fra vinduerne kom et mat, gult lysskær, og fra bunden af genstanden oplyste et orange-rødt skær jorden og løvet under og omkring skibets kanter.

Flynn startede sin vogn og kørte fremefter, til han var knapt 10 meter fra den kæmpemæssige genstand. Den gav en lyd fra sig, ligesom den man hører fra store transformatorer. Dette ophidsede åbenbart hunden, som prøvede at slippe ud af sit bur. Flynn standsede vognen, sprang af og gik helt frem til den lyscirkel, der kom fra skibet. Der kom også vindsus fra genstanden, hvorved luften hvirvledes rundt i retning mod uret, og Flynn sagde senere, at det føltes som suset fra en propel på en stor flyvemaskine.

Han gik ca. 6 fod ind i lyskredsen, løftede armen og vinkede. Der skete intet. Han stod stille et halvt minut længere og vinkede så igen. En kort lysstråle skød frem under den nederste række vinduer og ramte Flynn mellem øjnene. Det er det sidste, han husker, før han mistede bevidstheden.

Da Flynn vågnede op igen, opdagede han, at

han kun havde delvis syn på venstre øje og slet ikke kunne se med det højre. Den koniske genstand var borte. Der var mærker på jorden, som viste, at han havde kravlet rundt i området, før han helt var kommet til sig selv. Hunden på vognen havde omtrent revet sit bur i stykker i forsøg på at komme fri, og de andre 3 hunde var vendt tilbage.

Flynn undersøgte terrainet, så godt han kunne med sit beskadigede syn. En fuldstændig symmetrisk cirkel på 200 fod i omkreds var brændt ned i plantevæksten, og adskillige cypresser var brændt i toppen. To andre træer viste skrabe-mærker højt oppe på stammerne, som om de var mejslet ud af noget, som var kommet ned og steget op igen. Flynn fandt ikke tegn på, at andre end han selv havde gået der.

Det lykkedes Flynn at køre sin vogn tilbage til lejren, ca. 2 miles borte, hvor han genfandt sin bøsse. Da han mente, at en del af hans svaghed kunne skyldes, at han så længe ikke havde fået mad, lavede han noget æg-og-bacon og spiste det. Så begav han sig hen til en ven, en Seminole-indianer ved navn Henry Billy, der boede i reservatet.

Henry tilbød at køre Flynn hjem, men han kørte selv til Fort Myers, hvortil han kom ved 16-tiden om onsdagen. Tidsskemaet viser, at han havde været bevidstløs i omkring 24 timer efter at være blevet ramt mellem øjnene af strålen.

Flynn tog straks hen til øjenspecialisten, dr. Paul Browns konsultation for at få øjnene behandlet. Det var først på dette tidspunkt Flynn blev klar over, hvor længe han havde været borte, og hvor længe han måtte have været bevidstløs. Fru Flynn blev tilkaldt af doktorens kontor, og hun kom og førte sin mand til hospitalet, hvor han blev i fem dage.

Reportere interviewede Flynn om tirsdagen (skal vel være torsdagen. O.a.), og han blev også udspurgt af sheriff Flanders Thompson. Efter at have hørt beretningen tilkaldte Thompson FBI. De henviste ham til luftvåbnets base i Homestead. Thompson talte med Efterretningsofficeren, oberst Robin Lewis i Homestead, og han sagde: »Hvis et sådant fartøj findes, er det ikke amerikansk. Vi har ikke haft rapporter om et UFO fra vor radarkæde«.

Efter sit besøg hos Flynn fortalte sheriff Thompson torsdag morgen reporterne: »Eftersom jeg kender Jimmy så godt, som jeg gør, tror jeg ikke på, han ville brygge en sådan historie sammen. Det er tydeligt, at han er blevet ramt af ét eller andet i ansigtet, for det var rødt og lidt opsvulmet. Hans øje ser stadig dårligt ud«. Dr. Brown fortalte, at Flynn åbenbart var »ramt af noget over højre øje«, at der var blodsamlinger i øjet, men at venstre øje forekom ubeskadiget.

Partiet omkring begge Flynns øjne virkede rødt og opsvulmet. Nogle aviser nævnte et slagmærke over hans højre øje, men af min egen indledende samtale med Flynns faste læge, dr. Harvey Stipe, fremgik det, at der ikke var noget sår, men han nævnte, at der snarere var en »fortykkelse« i huden over Flynns højre øje, noget i retning af en stribe efter et slag.

Dr. Stipe fortalte mig, at Flynn, af frygt for en mulig hjernebeskadigelse, havde anmodet om, at han, Stipe, måtte blive tilkaldt. Senere undersøgelser viste ingen beskadigelse af Flynns hjerne. Jeg bad dr. Stipe om en lægeerklæring angående Mr. Flynns beskadigelser, og følgende er, hvad han skrev herom i sit brev:

»Jeg blev anmodet om at se til Mr. Flynn ca. 48 timer efter, han var blevet indlagt på Lee Memorial Hospital af en øjenspecialist for en beskadigelse af højre øje. Der var en blodudtrækning i forreste øjekammer, tilsyneladende af sår-karakter.

Mr. Flynn berettede, at han var blevet ramt af noget i retning af et lysglimt, da han nærmede sig et uidentificeret flyvende objekt, som svævede lige over jorden.

Jeg er sikker på, at De er bekendt med beretningen om hans observation af den uidentificerede flyvende genstand. Da jeg første gang undersøgte Mr. Flynn, havde han begge øjne dækket af bandager og jeg kunne ikke se hans øjne eller pande. Han var årvågen og samarbejdsvillig. Den fysiske undersøgelse viste en muskuløs, velernæret mand. Hjerte og lunger var normale. Underlivet var normalt. Det eneste konstaterede unormale var af nervemæssig art. Der var ingen lammelser at konstatere, men sene-reflexer i biceps, triceps, patellae og achilles var fraværende. Plantar- og abdomenreflexer manglede, men de cremaseteriske var tilstede.

Mr. Flynn blev omhyggeligt tilset i flere uger. Hans reflexer vendte gradvis tilbage over en periode fra 5 dage til en uge, men fungerede ikke regelmæssigt. Panden blev endelig undersøgt og fremviste et fortykket område lige midt over det højre øje. Midt i dette område fandtes en let afskrabet fordybning, ca. 1 cm i diameter. Der kunne konstateres en meget lille blodansamling henover højre øjenlåg. Der var på intet tidspunkt mental forvirring eller tegn på hallucinationer.

Omkring fjerdedagen på hospitalet klagede Mr. Flynn over nedsat hørelse og følelsesløshed i arme og hænder. Dette fortog sig i de næste 24 timers tid.

Da jeg sidst så Mr. Flynn omkring 16. maj 1965, omkring 4 uger efter tilskadekomsten, blev han igen undersøgt. Reflexer i mellemgulv var ikke tilstede, men alle andre var normale. Fordybningen over højre øje var stadig tilstede og betydelig. Han har stadig uklart syn på højre øje. Ingen andre abnorme fysiske eller neurologiske symptomer konstateredes«.

Dr. Stipe har i lang tid været ven med James Flynn, og han afgav også følgende erklæring om Flynns karakter:

»Jeg har kendt Mr. Flynn i 25 år og har altid regnet ham for at være et pålideligt, følelsesmæssigt stabilt individ.

Jeg ledsagede ham også til stedet for hans observation af den flyvende genstand. Jeg har taget nogle få billeder af det afbrændte område, som ikke viser andet end en frisk brandplet og afsvedne trætoppe i en perfekt cirkel nær det område, som Mr. Flynn afmærkede som stedet, hvor genstanden havde svævet. Der var friske skrabemærker på to træer, der stod 12 eller 15 fod fra hinanden i det område, hvor der var brændt en rundkreds i træerne. Mærkerne tydede på, at en tung genstand havde kuret ca. 2 fod, lige ned ad træerne, og var standset der. Der var ingen mærker af nogen art i det bløde tørre morads nedenunder, ingen spor af dyr, mennesker eller køretøjer af nogen art. Jeg kunne ikke redegøre for eller forklare disse skrabemærker«.

Jeg bad en læge her i Tucson, Arizona, om at hjælpe mig at vurdere omfanget af og den mulige grund til Mr. Flynns beskadigelser. Dr. Stipes henvisning til sår i forbindelse med beskadigelsen af panden og øjet betyder blot, at Flynns skader var forårsaget af en ydre kraft.

Hans henvisning til de fraværende dybe reflexer forekommer betydningsfuld. Han fortalte, at det er dette, som viser, at hændelsen ikke kan være et produkt af Flynns underbevidsthed. Min læge i Tucson sagde, at dette fravær af reflexer kunne være forårsaget af et dybt, følelsesmæssigt chok.

Synet af det kæmpemæssige skib var åbenbart ikke noget stort chok for Flynn, eftersom han prøvede at signalisere til det. Men sikkert er det, at det bedøvende angreb på hans hovede og den besynderlige måde, hvorpå det blev iværksat, virkelig VAR et chok.

Efter i 17 år at have undersøgt ukonventionelle genstande i luften, i de sidste 13 som leder af APRO, forekommer det mig, at de fleste nye tilfælde har noget bekendt ved sig, og Mr. Flynns oplevelse fremkalder i erindringen en noget lignende hændelse, som fandt sted for seks år siden.

En aften i marts 1959 var en menig, Bernard Irwin, fra Fort Bliss, Texas, på vej tilbage til sin base fra den sydøstlige del af Utah. På en sparsomt trafikeret landevej nærved Cedar City så han en genstand med lyst flammeskær lande i glideflugt. Da han tænkte, at det var en flyvemaskine i vanskeligheder, standsede han vognen, tog sin frakke på over sin vindjakke, skrev STOP på vognen med skosværte og anbragte en besked ved rattet. Han bad her finderen ringe efter hjælp, da han var ved at undersøge, hvad han mente var en flyveulykke. Så begav han sig til det sted, hvor genstanden forekom at være landet.

Klokken var 20,00. To timer senere, ved 10-tiden, så en forbipasserende jagt-betjent beskeden, tilkaldte politiet, og de begyndte at lede efter Irwin. De fandt ham — han lå med ansigtet nedad i mudderet. Han blev bragt til hospitalet i Cedar City, hvor han ikke kunne vækkes. Klokken 19,30 den næste aften vågnede han imidlertid af sig selv og mumlede ordene: »Jakke på busken«. Der var ingen, der tog notits af hans talen i vildelse.

Senere kom hærens myndigheder efter Irwin, og i tiden derefter var han plaget af besvimelsesanfald. Efter at flere uger således var gået, blev der ordineret Natrium Amytol, og Irwin blev udspurgt. Hærlægerne meddelte, at de ikke kunne finde ud af noget. To dage senere deserterede Irwin, tog på tommelfingeren til Utah, gik ind til det sted, hvor han var blevet samlet op af mudderet, fandt sin jakke i en busk, tog en pen ud af sit knaphul (lommen? o.a.), foldede en seddel ud, som havde været rullet omkring pennen, og satte ild til notitsen med sin lighter uden så meget som at se på den. Han sagde senere, at han følte det, som om han drømte og ikke kunne lade være.

Herefter meldte han sig selv i Cedar City og tog tilbage til Fort Bliss. I oktober samme år forlod Irwin Fort Bliss og er ikke set siden.

Da Irwin blev fundet i mudderet med ansigtet nedad, havde han alt sit tøj, undtagen jakken, på. Hans overfrakke var knappet op. Lægen, som ledede behandlingen af Irwin, sagde, at patientens tilstand af bevidstløshed og mangel på synlige beskadigelser tydede på en tilstand af hysteri.

Hvad var det, Irwin så på den bakketop, som skræmte ham så alvorligt, at hans bevidste sind

trak sig tilbage til en tilstand af hysterisk søvn? Hvad var det, han fejlagtigt antog for en flyvemaskine i flammer?

En senere undersøgelse viste, at ingen flyvemaskiner savnedes eller var gået ned nogetsteds i nærheden af området. Den langsomme nedgang og glideflugt, som Irwin beskrev, umuliggør et meteor. Så vi står tilbage med »en ukonventionel flyvende genstand«.

Irwin tog formodentlig sin overfrakke af, derefter sin vindjakke, som han hængte over en busk. Han skrev en notits om et eller andet, rullede sedlen rundt om sin pen og satte den i jakkens knaphul. Så tog han sin overfrakke på igen. Kort tid efter dette må han være »faldet i søvn«.

APRO-undersøgere hørte om sedlen og ødelæggelsen af den efter at have engageret en hypnoselæge, som fik oplysningen fra Irwin selv.

Hvis Irwin så noget, han følte skulle berettes om hændelsen, så var han ikke i stand til at fortælle det; den beretning er uigenkaldeligt tabt.

Og hvad bevirkede hans tilsyneladende tvangsmæssige handling at ødelægge den fortællende notits? Var dette affødt af en dyb, underbevidst forkastelse eller frygt? Eller var det en indskydelse, som blev plantet i hans sind af lægen, som udspurgte ham, mens han var under indflydelse af Natrium amytol'en?

Det er muligt, at disse spørgsmål aldrig vil blive besvaret, selv hvis Irwin bliver fundet. Men i Irwins underbevidsthed er én eller anden vigtig observation låst inde. Hvad er det for én?

Den væsentligste lighed mellem tilfældene Irwin og Flynn er tilstanden og bevidstløshedens varighed — omkring 24 timer.

Mr. Lorenzen og jeg underholdt os med menig Irwing i vort hjem, og vi fandt ham intelligent og tilsyneladende alvorlig. Forespørgsler i hans fødeby og i Fort Bellis tyder alle på, at han var vellidt og pålidelig.

Også Flynn bliver af alle de mennesker, APRO har haft forbindelse med, betragtet som ærlig og pålidelig.

En af Flynns bekendte føler, selv om han antager tanken om skibets tilstedeværelse i cypreslunden, at Flynn må være blevet såret, ikke af skibet, men ved at være stødt ind i en nedhængende gren eller noget i den retning. Dette belyser glimrende den tendens, der er til at antage, at UFO-besætninger til syvende og sidst vil vise sig venlige, selv om hændelser som tilfældene med Flynn og Irwin modsiger dette håb. I det mindste tyder disse to tilfælde på, at „de" ikke ynder indblanding, og at en venlig vinken intet betyder.

Dog er der (for uforbederlige optimister) endnu en mulighed: Måske var det farligt at opholde sig så nær ved skibet, og de væsener, som så ud gennem dets matte gule vinduer, bragte en temmelig pinefuld metode i anvendelse for at beskytte Flynn mod hans egen nysgerrighed. (Fremhævet af red. — som til gengæld afstår fra yderligere kommentarer).

FATE, septb. 1965 —/IOKJ
Gengivet med speciel tilladelse fra
Clark Publishing Company (copyright),
Evanston, Ill., U.S.A.

Disse beretninger vækker ikke alene mindelser hos artiklens forfatterinde, men også hos oversætteren, som erindrede, at han havde læst om et lignende handlingsforløb. I UFO-NYT for november 1961 stod følgende (på side 208), som er oversat fra »Neue Post«, Düsseldorf, 5.-7. 1958:

»Gonzales Quintanilla, 32 år gl., en kolos af et menneske, boende og opvokset i Santa Fé (Argentina), var undervejs til sin hjemby med en ladning gods på sin lastvogn.

Pludselig studsede han. Ovre på marken så han en mærkelig maskine. Det var henad morgenstunden og temmelig lyst. Han gned øjnene og standsede vognen. Han var ikke bange — blot nysgerrig. Han bevæbnede sig med en svær skruenøgle og steg ud af vognen.

Få timer senere afgav han på foranledning af politiet følgende under ed bekræftede forklaring til en notar:

»Jeg var med min lastvogn undervejs til Santa Fé. I nærheden af kilometerstenen 187 så jeg pludselig til venstre for vejen en genstand, der lignede to dybe tallerkener, som var lagt sammen med bunden udad. Denne tingest lå på marken ca. 60-70 m fra vejen. Jeg ville undersøge den nærmere og gik hen mod den. Da jeg var ca. 35 m fra genstanden, kom et menneskeligt væsen ud af den »dobbelte tallerken«. Dette væsen var ca. 2,20—2,50 m højt — i hvert fald forekom han mig kæmpestor. Han havde en tætsluttende dragt på og bar en hjelm med antenne.

Jeg ved ikke, om han havde set mig, i hvert fald vendte han først ryggen til mig. Forsigtigt gik jeg et par skridt nærmere. Så vendte han sig pludselig om og rettede en slags stavlygte mod mig. Fra denne lygte strålede et rosafarvet lys, som senere blev blårødt. Da strålen traf mine øjne, følte jeg, at jeg blev lammet. Lammelsen begyndte

først i øjeæblerne. Jeg kunne ikke røre mig og styrtede om på jorden. Da jeg vågnede, var såvel genstanden som kæmpen borte«.

Myndighederne tog chaufførens udsagn alvorligt, fordi der kort forinden var kommet besked fra Buenos Aires om, at alle tilfælde af »fl. tall.«-beretninger nøje skulle undersøges. Q. blev indlagt på hospitalet lidende af en svær depression og med en alvorlig synsforstyrrelse i synsnerven.

Spørger man Q., hvad han mener om oplevelsen, svarer han prompte: »Jeg tror, jeg har mødt en kæmpe fra en anden stjerne«.

Selv om nævnte Q. ikke var bevidstløs i 24 timer, efter hvad beretningen fortæller, er beskadigelsen af synet et lighedspunkt med Flynn-tilfældet. *IOKJ*

Fortsættelsen af Daniel Fry's beretning har desværre måttet udskydes til næste nummer. Red.

FILOSOFI

Profetierne *af Peter Kor.*

Man kan ikke beskæftige sig ret længe med de flyvende tallerkener, før man også støder på begrebet „Tavshedsgruppen".

I augustnummeret af UFO-NYT skilte vi denne famøse side af ufologien ud som selvstændigt kapitel, idet vi dog fandt det mere dækkende at tale om „Tavshedsmuren", idet der ikke kan være tvivl om, at det er et samspil af mange forskellige faktorer.

En kendsgerning er det imidlertid, at kun to lande efter snart tyve års intens UFO-aktivitet officielt har anerkendt tallerkenernes eksistens — og ingen har forklaret deres oprindelse og hensigt. Men selvfølgelig, det tog jo også sin tid — og kostede både blod og latterliggørelse — dengang nogle „fantaster" pludselig påstod, at Jorden var rund!

En ikke uvæsentlig del af „tavsheden" kan imidlertid føres direkte tilbage til visse fremherskende tendenser i det menneskelige samfund. Om der så tillige findes en international „sammensværgelse" af en eller anden art, der eventuelt stimulerer — men i hvert fald udnytter disse tendenser, skal vi i denne forbindelse lade være usagt. Det er rigtigt, at tendenser kun kan eksistere, hvis der også findes mennesker, der står som eksponenter for dem, men det vil være urealistisk at forestille sig, at f.eks. hver eneste producent inden for „fordummelsesindustrien" eller hver eneste skeptiker, der tilfældigvis er statsansat i en nogenlunde akceptabel lønningsklasse, skulle være i besiddelse af et medlemskort til „Tavshedsgruppen". Selvfølgelig er der af sidstnævnte slags en del, der i embedsmedfør „ved noget" — mere eller mindre — men som er nødt til at parere ordrer højere oppe fra — og tie.

Spørgsmålet er bare, hvor disse ordrer i den sidste ende kommer fra. Er de „bare" affødt af frygt hos de fungerende ledere (frygt for panik, frygt for økonomiske konsekvenser, o.s.v.), eller stammer de fra en eller anden „overstatslig" magtfaktor, der har et direkte formål med hemmeligholdelsen? Og af hvilken art er så dette formål?

Det er ikke hensigten med denne lille indledning at gennemgå alle de tænkelige muligheder, der er, endsige udpege nogen „eneste sandhed", men blot at konstatere — som allerede ovenfor gjort — at der i virkeligheden er tale om et samspil mellem mange forskellige faktorer og tendenser.

I vort augustnummer bragte vi to artikler, der belyste vidt forskellige sider af „Tavshedsmuren". — Det følgende bidrag, der er af mere filosofisk art — og noget ud over det sædvanlige, anlægger helt andre synspunkter end de to foregående; men selv om det er skrevet af en amerikaner og specielt med henblik på amerikanske forhold, kan det nok være værd at overveje, om de samme tendenser kan spores herhjemme. Endnu. Tankevækkende er artiklen i hvert fald, — og den kan læses „med flere forskellige slags briller".

B.J.

Der er intet, der fremkalder mere vrede blandt UFO-forskere, end når der bliver blandet »politik« ind i deres yndlingsemne. Politik er — ligesom sex og religion — tabu i vort samfund, undtagen når det diskuteres mellem fortrolige venner, der er helt enige, eller når man beskæftiger sig med det i sit eget sinds længange. Det argument, som UFO-forskerne fremfører, er, at de flyvende tallerkener ikke har nogen politisk betydning overhovedet — lige bortset fra den kendsgerning, at visse regeringsinstitutioner står bag hemmeligholdelsespolitikken. Vi behøver imidlertid blot overveje, hvilken voldsom indvirkning besøg fra rummet ville have på det bestående magtsystem, for at indse, at dette i virkeligheden er en af de mest fejlagtige antagelser, UFO-loger gør sig skyldige i.

En af grundene til folks almindelige reserverthed over for, hvad der har med politik at gøre, er, at gennemsnitsmennesket, når det hører ordet politik, straks tænker på parti-politik og opfatter enhver udtalelse som en udfordring, der bør imødegås med partipatriotiske modargumenter. »Politik« drejer sig i virkeligheden om hele regeringsmagtens natur, struktur og anvendelse, — og det er således noget, der i høj grad angår enhver borger, men samtidig er det en ting, som alt for mange mennesker alt for længe har forsømt, idet de har foretrukket at »lade andre rode med det«.

De flyvende tallerkeners »indgriben« i de senere år har dybe historiske og kulturhistoriske rødder. Hvis tallerkenerne udelukkende var et moderne fænomen, kunne man ved studiet af fænomenet se bort fra denne sammenhæng, men tallerkenernes periodevise opdukken opfordrer os til at være opmærksomme på det specielle kapitel af menneskehedens historie, som tallerkenerne denne gang er dukket op i.

Det historiske billede af vor tid er præget af en politisk og social aktivitet uden sidestykke. Nye nationer opstår og prøver på at »skaffe albuerum« for deres egne værdisystemer, mens bestående lande søger at bevare deres. Denne konflikt — i forbindelse med den næsten eksplosionsagtige vækst i Jordens befolkningsmængde — er blevet udnyttet til fremme for en filosofi, der går ud på, at en stadig mere centraliseret magt er nødvendig for at kunne klare de stadig mere indviklede problemer — en filosofi, der ser en Verdensregering som det uundgåelige mål, vor civilisation bevæger sig henimod.

Historiens gang, fortæller man os, er i færd med at gøre vore begreber om individuel frihed forældede — som om historien overhovedet har nogen »gang« eller noget selvstændigt indhold udover, hvad menneskene selv giver den. Denne stiltiende filosofiske antagelse tilstræber at erstatte individuelt initiativ og ansvar med kollektiv kontrol, og den behersker alle sider og grene af det amerikanske samfund. Den omfordeling af goderne, der altid følger med, når en regeringsmagt vokser ukontrolleret, er allerede langt fremme, og de koordinerende organer for denne aktivitet bliver stadig mere centraliserede.

Vore hurtigt og stadigt voksende øjeblikkeligtvirkende kommunikationsmidler går over på stadig færre hænder, som så kan kontrollere dem efter eget formål. Regeringens udnyttelse af dette enorme propaganda-apparat med hensyn til at »tilrettelægge nyhederne« og skabe »den offentlige mening« er forlængst dokumenteret, men omfanget af denne indflydelse strækker sig langt ud over, hvad folk i øjeblikket forestiller sig.

Vore skoler lærer os i stadig højere grad HVAD, vi skal tænke, og mindre og mindre om, HVORDAN man tænker. Dette — i forbindelse med stadig større vægt lagt på specialiseret viden i modsætning til en bred forståelse af den almindelige, fælles baggrund for al viden — skaber en befolkning, der for det første er villig til at godtage alle de officielt anerkendte »kendsgerninger«, idet den er ivrig efter til enhver tid at være i overensstemmelse med den foreskrevne »offentlige mening« — og iøvrigt er afskåret fra at skaffe sig oplysninger på anden måde end gennem de populariserede massemedier. Som en østrigsk gæst udtrykte det efter at have tilbragt adskillige måneder i Amerika: »Amerikanerne tænker ikke; de gentager bare, hvad de har hørt eller læst!« Det var præcis denne situation, Alexander Hamilton hentydede til, da han

udtalte: »— et sådant folk er modent til en diktator, og de fortjener det!«

Aldrig før har betingelserne været så gunstige for et diktatorisk herredømme over de Forenede Stater — eller for politiske manipulationer med civilisationen som helhed. Begrebet den personlige frihed blev genfødt med Amerikas opkomst, og det burde være enhver amerikaner magtpåliggende at sørge for, at den ikke også dør igen dér.

Frihed kan ikke købes, skænkes eller tinges om. Frihed skabes igennem personligt, inviduelt initiativ og ansvar. Men i dag er friheden i fare, nøjagtigt som PROFETIERNE uophørligt igennem flere tusind år har advaret menneskene om, at det ville ske. PROFETIERNE har antaget mange forskellige former og er blevet udtrykt gennem mange kultursprog op igennem tiderne, men deres budskab har altid været det samme: EN ADVARSEL om, at visse »kræfter« i verden til stadighed søger at få magt over menneskene for at kunne fuldføre deres Endelige Mål.

I alverdens mythologier genfinder vi bag den dramatiske form det samme grundmotiv: Overnaturlige dæmoner, der prøver på at betvinge og undertrykke den »ædle helt«, der har »røvet gudernes hemmelighed«. Bibelen omtaler glimtvis den kommende verdenshersker som »antikrist« og beskriver de religiøse forfølgelser og politiske omvæltninger, der vil følge med hans magtovertagelse. Nostradamus varsler os om »store politiske omvæltninger« henimod årtusindets afslutning.

Science Fiction forfatterne, der som helhed betragtet har været bedre profeter, end de fleste andre, har også udtrykt denne advarsel om og om igen, f.eks. når de tænker sig hele verden styret af en elite, der er udstyret med en elektronregnemaskine, og som er i stand til at dirigere menneskenes adfærd gennem fjernkontrol af deres hjerner. Orwell har beskrevet en sådan herskerklasses fremvækst i sin »1984« og dvæler yderligere ved de metoder, der kunne tænkes anvendt, i »Animal Farm«.

Men måske den mest komplette form, profetierne om en sådan verdensomfattende undertrykkelse til dato er fremkommet i, er »Shaver Mysteriet«. Alle vitale sider af den omsiggribende sammensværgelse er med, og advarslen er mere præcis og med mere eftertryk end nogensinde tidligere. »Dero'erne«, får vi at vide, håber og venter på at kunne komme frem fra deres »underjordiske huler« og igen beherske »overfladeverdenen«, som de gjorde engang; og hvis ikke de altid årvågne »Tero'er« havde ført en stadig »modstandskamp«, så ville Jordens folk forlængst være blevet slaver.

Men selv nu truer »Dero'ernes« fælde med at klappe i bag en intetanende befolkning. Sammensværgelsens netværk spindes ved hjælp af deres fantastiske »mek-tek«, der skaber illusioner hos folk, og narrer dem til underkastelse. Jo, - Shaver VED besked, men den pris, han må betale for sin viden, er sandelig høj.

Det er ikke så vigtigt, om vi gennem spekulation eller tro får overbevist os selv om, at en eller flere af disse profetier var møntet netop på disse år, men det er vigtigt — ja, af afgørende betydning — at vi erkender PROFETIERNE igennem alle de forskellige, enkelte profetier og forstår, at verdenssituationen i dag er i færd med at blive omskabt i deres truende billede.

De Flyvende Tallerkener er dukket op på verdensarenaen på et tidspunkt, hvor PROFETIERNE truer med at blive virkelighed.

Mange tallerken-entusiaster henviser til, hvad de kalder »tydelige« beviser på, at en eller anden gruppe inden for regeringsmagten undertrykker sandheden om, at interplanetariske rumskibe fra andre verdener er kommet hertil. Men PROFETIERNE *varskoer os om, at vi måske bør sætte et stort spørgsmålstegn ved denne »tydelighed«. — Thi hvorfor skulle tavshedsgruppen — hvad det så ellers er — være så skødesløse med hensyn til sine hensigter? Man kunne stille det spørgsmål, om hemmeligholdelsen er et omhyggeligt planlagt påhit, der skal dække over noget endnu mere djævelsk? Man kunne spørge, om ikke »en eller anden« med vilje har ladet det se ud, som om der foregår en undertrykkelse af det interplanetariske svar på tallerken-gåden — for at lede opmærksomheden hen på denne side af sagen — og dermed bort fra* DEN EGENTLIGE BETYDNING *af, at tallerkenerne overhovedet kommer? Og dermed kunne man også spørge, om ufologerne i virkeligheden bliver »udnyttet« til at ødelægge effektiviteten af selve det fænomen, de studerer med så stor interesse?*

Dette er vitale spørgsmål. De åbner døren til en side af tallerken-sagen, der for det meste bliver fuldkommen overset. Ufologerne befinder sig stadig i »overfladeverdenen« og er derfor ikke opmærksomme på, hvad der foregår »under jorden« nede i »hulerne«. Men tiden er ved at være kort. — Meget kort.

De midler, ved hjælp af hvilke PROFETIERNE kan blive virkelighed, eksisterer allerede og er enestående i menneskehedens historie, sådan som vi

kender den. Vi lever i hjernens tidsalder. Vore mentale evner har frembragt mekanismer, der er i stand til at udrette ting, man ikke tidligere havde drømt om. Vi har opnået en form for forståelse af naturen, der har skaffet os en fantastisk viden og kunnen, der er ved at få selv den vildeste science fiction til at se ud som »barnemad«. Og hvad der er typisk: Denne hjernens tidsalder har ryddet »guderne« og »dæmonerne« ud af den overnaturlige verden, de levede i, og reduceret dem til små, pæne »mentale komplekser« i vore egne hoveder. Psykologien er blevet det 20. århundredes nøgle til forståelse af verden, men samtidig et potentielt middel til at kontrollere den.

Kun den, der systematisk har studeret de tekniske detaljer i de moderne psykologiske teorier og eksperimenter, kan se det fulde omfang af den trussel, der i vore dage er rettet mod det frie menneske. F.eks. vil den teknik at kunne skabe »klimaer af bestemte meninger« — som vil hypnotisere folks sunde fornuft ind i de foreskrevne båse — være et af de kraftigste og sikreste våben i de fremtidige magthaveres arsenal.

Vi får allerede nu en lille forsmag på denne metode i form af den »mentale ensartethed«, der indpodes i den amerikanske psyke, forklædt som »landets sammensmeltning til en enhed«. Og de, der ikke bider på og lader sig lokke ind under denne mentale tilpasning — de, der findes at være uden for »hovedstrømningerne« i den »offentlige mening« — fordømmes gennem indirekte hentydninger som »ekstremister« og bliver derigennem frakendt almen tillid og nedsat i det almindelige omdømme. Kunne man tænke sig nogen bedre metode til at eliminere dem, der ikke er blevet rene robotter under indvirkning af den stadige propaganda-»stråle«, der er rettet mod deres hjerner, — end at ødelægge dem gennem en psykiatrisk ærklæring og skubbe dem ud, hvor de ikke kan virke forstyrrende?

Fremtidens magthavere vil ikke erobre deres riger ved hjælp af kanoner. De vil nå deres mål ved langsomt og listigt at forme den »rigtige« indstilling hos dem, de ønsker at regere. Disse sindenes beherskere vil holde deres undersåtters maver fyldte, men de vil nægte dem tankens føde. De vil ikke fratage folkene deres stemmeret, men de vil manipulere med resultaterne af afstemningerne.

Allerede nu arbejder vore usete herskere på at udbygge deres onde komplot — inspireret af visioner om et kommende verdensherredømme. PROFETIERNE afslører disse bestræbelsers oprindelse og natur, og *de flyvende tallerkener er den største og farligste trussel imod dem.* Denne trussel er defineret ved fænomenets EGENTLIGE BETYDNINGSFULDHED — en viden, som konspiratorerne vil bevogte for enhver pris. Men de mangler den vigtigste brik til puslespillet: De kender ikke den hemmelighed, der er den »drivende kraft« bag de flyvende tallerkener. Denne hemmelighed fortæller dem, der har »ører at høre med« og »øjne at se med«, — om den Traditionelle Sammensværgelse om at kontrollere hele verden. Denne uvurderlige hemmelighed er det eneste håb for, at friheden kan overleve. Den er den vigtigste kilde til selvstændigt tænkende mennesker, og disse er igen — når alt kommer til alt — frihedens første og sidste tilflugtssted i denne verden!

Kilde: »Flying Saucers«, apr. 65. */BJ.*

Ingen er mere håbløst slavebundne end dem, der tror, de er frie. — — *Goethe.*

Undervurderer vi vore besøgende?

af *Brinsley Le Poer Trench.*

Et studium af det tilgængelige bevismateriale for eksistensen af de såkaldte »flyvende tallerkener« synes at vise, at disse undvigende Pimpernel'er fra andre sfærer har hjemsøgt vort himmelrum i hundreder, ja muligvis tusinder af år.

Vor egen teknologi er udviklet bare indenfor de sidste to hundrede år. Før den tid var vi tilfredse med at traske afsted med hest og vogn.

Hvis vi anerkender den mulighed, at vore besøgende har overvåget os i så kolossal lang tid (og der er mange vidnesbyrd, der understøtter tanken), så er der noget, der straks tager vejret fra os. Deres teknologi må virkelig være af fantastisk art.

Vi har hørt beretninger om moderskibe, adskillige kilometer lange, som har svævet mange kilometer over jordoverfladen. Måske har nogen af os smilet bare ved tanken og forkastet den som nonsens. Der er imidlertid, — selv om jeg ikke anerkender alt, der er trykt eller bliver fortalt mig, —

det forventes, at vi udviser et vist skøn, — — ingen grund til at tvivle på muligheden af, at rumskibe af denne enorme størrelsesorden eksisterer.

Da vi begyndte at bygge sejlskibe, var det beskedne tingester, sammenlignet med vore dages oceangående skibe. For fire hundrede år siden ville vi måske have leet ved tanken om en oceandamper på Queen Elizabeth's størrelse, men tiderne er ændrede.

Nu begynder vore flyvemaskiner at opnå en antagelig længde. Overlyds-passagermaskinen Concord vil blive ret gevaldig! Snart vil gigantiske passagermaskiner flyve i stor højde fra ét kontinent til et andet med flere hundrede passagerer ad gangen. Det vil blive noget ganske almindeligt og hverdagsagtigt, som vil blive opfattet lige så naturligt, som vi efterhånden tager det forhold, at mindre jet-maskiner hver dag over hele jorden transporterer et mindre antal passagerer og med lavere hastigheder end de, der forudses med fremtidens maskiner, som Concord'en.

De små, fjernstyrede rumskibe, vi nu sender i kredsløb om jorden eller ud for at undersøge Månen og Mars, vil inden så længe i en vis udstrækning blive afløst af bemandede rumskibe, selv om en del fortsat vil blive fjernstyrede. Endelig, når vi engang har løst visse tekniske problemer, vil vi også, om Gud tillader det, have rumskibe, som kan transportere flere hundrede passagerer. Med tiden bliver nogle af dem måske adskillige kilometer lange, uhyre svævende byer i Rummet, som fragter nogle få tusinde mennesker til Mars eller Venus.

Når vi engang har overvundet tyngdekraft og inerti, vil der ikke være nogen grænser for størrelsen af et rumskib. Intet er umuligt under Guds love. Disse love er af kosmisk natur. Der er stadig mange natur- og videnskabelige love, vi ikke kender, men efterhånden som vor forståelse og viden øges, vil vi blive i stand til at udføre meget, som på nuværende tidspunkt synes udenfor vor rækkevidde.

I løbet af de sidste to hundrede år har vi gjort enorme fremskridt, men ethvert skridt fremad giver os udsigt til endnu mere fascinerende og spændende u-udforsket land. Vi står på tærskelen til en ubegrænset opdagelsesrejse ind i det ukendte. Vi har en stor fremtid foran os, forudsat vi ikke ødelægger os selv, som så mange andre — nu for længst glemte og udslukte — civilisationer har gjort det mange årtusinder før, vor egen blomstrede op.

Hvis de ikke-jordiske folk i tusinder af år har været i stand til at foretage rumrejser, så er det temmelig indlysende, at de til overflod behersker en teknologi, der er hensides vor fatteevne på nuværende tidspunkt.

Dette synes at være een god grund til, at de har været så forsigtige med at kontakte os åbenlyst og i større udstrækning, ikke blot i fortiden, men også i vore dage. Det ser ud til, at de i meget lang tid har holdt øje med os uden at gribe ind unødigt. Da vi imidlertid begyndte atomforskningen, som banede vej for vort rumforskningsprogram, intensiverede de deres observationer af vor planet. Det er betydningsfuldt, at iagttagelser af flyvende tallerkener i vor tid først rigtigt begyndte i midten i fyrrerne, lige efter atomsprængningerne over Japan. Så vidste de, at vi var på vej.

På hvilke områder kan vi forvente, at vore besøgende i teknisk henseende er overlegne, når vi ser bort fra rumskibe af enorme dimensioner?

De er formentlig i stand til at betragte enhver del af jordoverfladen til mindste detaille fra en højde af flere hundrede miles. De kan måske oven i købet set, hvad De eller jeg foretager os derhjemme på et hvilketsomhelst tidspunkt. De har formentlig højtudviklet elektrisk, fotografisk udstyr, som gør det muligt for dem at undersøge hjemmelivets intime detailler, forretningsfolk i arbejde på kontorerne og politikerne, som diskuterer storpolitik i Det hvide Hus, Downing Street og Kreml. Det er yderst sandsynligt at det er en dobbelt observation. De kan formentlig ikke bare se os, men også læse vore tanker. En ret foruroligende tanke for nogen af os!

Nu er der nok nogle læsere, der vil mene, at jeg lader min fantasi løbe løbsk. Det skal de naturligvis have lov til. Jeg gentager, at det ser ud til, at disse besøgende har kendt til rumfart i evigheder. Det betyder, at de også må have haft kendskab til alt det andet, der følger med rumfart, og jeg kan forsikre Dem, at det bliver til en hel del, når man regner efter.

Vor egen civilisation, som vi forståeligt nok er så stolte af (vi har faktisk udrettet undere de sidste to århundreder), er næppe begyndt at udvikle sig, sammenlignet med den, der repræsenteres af folk, som måske har haft vore nutidige kundskaber plus uendeligt meget mere i årtusinder.

De husker sikkert de amerikanske U-2 flyvetogter ind over russisk territorium for få år siden, og hvorledes Gary Powers blev hentet ned under ret mærkelige omstændigheder. Disse U-2 flyvemaskiner var udstyret med apparater, der kunne fotografere terrainet adskillige kilometer under dem med mange detailler. Senere har både Ranger 7 og Ranger 8 foretaget rejser til Månen og taget bille-

der af Måneoverfladen fra en afstand af flere hundrede miles. Resultatet var glimrende.

Hvis man betænker de fremskridt, der er gjort indenfor luftfotografering og i retning af TV-kameraer anbragt på jordisk fremstillede fartøjer, så tænk bare på, hvad vi vil være i stand til om 10 år. Og for yderligere at belyse mine argumenter, så prøv på at vurdere, hvad vi vil nå om hundrede og om tusind år fra dette nådens år, 1965. Og overvej så endelig, hvad de kunne opnå efter mange tusinde år.

Vi har radio, TV og radar, men de må være nået langt videre indenfor kommunikationsområdet. Hvis de ville, kunne de sikkert tale til os på enhver af vore radiobølger eller vise sig for os på en hvilkensomhelst TV-kanal. Måske vil de gøre det i den nærmeste fremtid. De har formentlig set »The Beatles«, Lyndon B. Johnson, Barry Goldwater, De Gaulle og vores Mr. Wilson. I virkeligheden kunne det se ud til, at de ved langt mere om os end vi selv.

En anden idé, vi måske kunne overveje, er det forhold, at vore hjerner på en vis måde ligner radiomodtagere og -sendere. Vi er potentielt i stand til at modtage og afsende tanker. Det er det, vi kalder Telepati.

Det er muligt, at folk andetsteds fra gennem et længere tidsrum har udviklet evnen til, fra et sted langt ude i rummet, at så tanker i vor bevidsthed. Telepati er uafhængig af afstand. (Visse forsøg tyder oven i købet på, at afstanden mellem sender og modtager ikke må være for lille. o.a.) Måske skulle vi overveje den tanke, at disse folk andetsteds fra altid har været telepatiske, og at vi mennesker også engang havde denne evne, men at den, som følge af forskellige omstændigheder, som f.eks. naturkatastrofer og andre omskiftelser på vor planet, sygnede hen eller blev midlertidigt latent. Nogle mennesker på landet (og også i byerne o.a.) er stadig i stand til, i en vis udstrækning, at udøve telepatiske kræfter.

Jeg tror ikke, at folk på et højt civilisationstrin og med højt udviklet teknologi, nødvendigvis mister deres telepatiske evner. Det afhænger af civilisationsformen og menneskenes levevis. Hvis de lever et fuldt, skabende liv, som samtidigt er afklaret og harmonisk, er der ingen grund til, at de ikke skulle beholde deres telepatiske evner såvel som have teknologisk fremgang til gavn og glæde for dem. På den anden side synes de fleste mennesker på denne planet at styrte fra den ene ting til den anden, ofte på en flygtig, frugtesløs måde. De synes altid at have travlt, skuffede og nagede af bekymringer — økonomiske, hjemlige og personlige — foruden at de er besat af de materielle aspekter i tilværelsen. Under disse forhold kan telepati ikke trives.

Jeg tror, det er overordentligt sandsynligt, at vore besøgende ikke blot er yderst overlegne — tusindvis af år foran os — i teknisk henseende, men at de også på andre områder er overordentligt vise, det vil sige, både åndeligt og intellektuelt.

Det er interessant at bemærke, at Vatikanet gennem sin uofficielle avis, Observatore Romano, i februar 1963 udtalte, at den katolske tro må føres ud til de yderste verdener, og at sjælene på andre planeter må omvendes til Kristendommen, så at disse rumfolk bliver frelst fra synden. Selv om vi må lykønske Vatikanets autoriteter for deres tilsyneladende anerkendelse af den kendsgerning, at der er andre i Universet end os, forekommer det mere sandsynligt, at det bliver de katolske missionærer, fra Planeten Jorden, der vil blive omvendt, ikke af ivrige rumfolk — men af den frygtelige erkendelse, at de DERUDE er i besiddelse af en åndelig visdom, en strålende filosofi og levevis, der langt overgår noget, de katolske missionærer har mulighed for at tilbyde.

Hvordan kan det være, at menneskeheden altid ønsker, enten at erobre eller omvende andre til dens eget, temmelig tvivlsomme tankesæt? Det kunne være en idé, når vi rejser derud, at lytte til og lære en smule af dem, som lever i disse andre verdener, før vi begynder at indprente vore egne tanker. Det kunne tænkes at være os til stor gavn.

Nogle af de mennesker, som studerer flyvende tallerkener, er stadig tilbøjelige til udelukkende at betragte dem udfra en menneskelig synsvinkel. Dette er selvfølgelig ret naturligt, og jeg nævner det ikke i nogen kritisk hensigt, men blot som en iagttagelse. Jeg vil foreslå, at vi skulle tænke over en lidt bredere front, idet vi husker på den sandsynligvis utroligt lange tid, disse bemærkelsesværdige fartøjer er blevet set i vort himmelrum.

Her er en idé at tænke over. Det er muligt, at jeg er helt på vildspor, men jeg mener, det er en interessant gisning. Tænk, om vore besøgende egentlig ikke behøver rumskibe for at komme hertil? Hvis de i årtusinder har haft teknisk mulighed for at krydse rummets oceaner, er deres åndelige og intellektuelle evner sikkert udviklet i forbløffende grad. De kunne være nået langt videre end den ypperste Yogi på vor planet. De ville overhovedet ikke behøve fartøjer til at transportere sig hertil, men kunne anvende tankens kraft.

Det er imidlertid et faktum, at de har benyttet

rumskibe. Men lad os sysle lidt med en anden tanke. Tænk, om de rumskibe, de anvender, er »museumsgenstande« for dem, tusinder af år forældede, men ikke desto mindre tilstrækkeligt forud for alt, hvad vi har her på jorden. Sæt de har anvendt disse fartøjer i den hensigt at få os til at tænke og udvide vor horisont. Prøv at tænke ad de baner. Ved at benytte rumskibe, får rumfolkene et stort antal mennesker til at tænke og undre sig. Tror mig, om man både kan tænke og forundres, så lever man. De flyvende tallerkener har rystet mange mennesker ud af deres forstenede verdener og de forudfattede meninger, de så længe har næret.

Der er tegn på, at rumfolkene i det skjulte har sået tanker i vor bevidsthed, men at vi selv må gå op til og tage vor eksamen. Når dette sker, vil vi have vundet vore rettigheder som borgere i Guds Univers og være i stand til at udfylde vore pladser i samtale og samkvem med Hans andre folkeslag.

Kilde: »Flying Saucers«, juni 1965. */iokj.*

OBSERVATIONER

Bare en flyvende tallerken...

En mystisk flyvende genstand, der udsender lys og spøgelsesagtige lyde og som angriber med lammende lydbølger, har gennem den sidste tid spredt rædsel i byen Warminster i England.

Rapporter fra området gør genstanden ansvarlig for »delvist at have lammet« en pige, dræbt kaniner og endog for at have skabt en kæmpemæssig tidsel.

Forslag fra egnens beboere om, at det skulle dreje sig om et hemmeligt militært våben, der var ved at blive udviklet, er på det kraftigste blevet afvist af myndighederne.

Støj som tagsten, der faldt ned.

De første rapporter om den mystiske genstand kom frem i december, da Mrs. Tan Bye blev kastet ind mod en mur af, hvad hun beskrev som »frygtelige lydbølger«. Omkring samme tid oplyste overpostmester Roger Rump, at han var blevet vækket af støj, der lød som »tagsten, der faldt ned fra et hustag«. Han sagde, at selv hans næsten helt døve tante, der bor hos ham, hørte den frygtelige larm.

En forhandler af lægeurter, David Holton, påstod, at adskillige duer blev dræbt, da de fløj gennem lyden, som genstanden udsendte. En kvinde sagde, at hendes datter blev »delvis lammet« af de spøgelsesfulde lyde.

I den nærliggende landsby Hetesbury, oplyste sognepræsten, pastor Graham Phillips, at han og hans familie havde observeret en mystisk flyvende genstand. Pastorinden beskrev genstanden som en lang cigar, det syntes at stå stille et stykke tid i luften, hvorefter den ligesom blev mindre og så forsvandt. Hun sagde endvidere, at en 4 m høj tidsel voksede uden for hendes hus. Jeg tror, at et eller andet må være faldet ned fra himlen for at få den så stor, sagde hun.

Militær hemmelighed .

En reporter, Arthur Shuttlewood, der har fulgt hele sagens udvikling på nærmeste hold, foreslår, at den mystiske genstand muligvis er en hemmelig militær opfindelse, som hæren eller luftvåbenet ikke må give oplysninger om.

Kun én person er helt overbevist om, hvad genstanden virkelig er for noget, og det er lægeurtehandler Holton. Det er ikke noget nyt, siger han, det er bare en flyvende tallerken.

»Kolding Folkeblad, 3/9-65.

Hvis fysikkens begyndere ville eksperimentere som litteraturens begyndere, ville menneskeheden forlængst være røget i luften.

Giovanni Guareschi, italiensk forfatter.

Gordon Faulkners billede af „Tingen". ➤
(Stærkt forstørret udsnit.) — Indsat: G. Faulkner.

Flyvende tall. fotograferet i England.

DEN FLØJ HURTIGT OG LAVT UDEN STØJ

LONDON, LØRDAG (AP)

En britisk amatørfotografs billede af en flyvende tallerken fik i dag »Daily Mirror« til at rydde næsten to fulde sider, så der kunne blive plads til både billede og en livlig diskussion om det interessante fænomen.

Billedet af den flyvende tallerken, eller »tingesten«, som den også kaldes, er taget af den 23-årige Gordon Faulkner i Warminster. Beboerne i Warminster har i næsten otte måneder været optaget af en række mærkelige genstande, som de omtaler som »tingester«.

»Da den fløj hurtigt og lav hen over den sydlige del af byen kunne jeg blot se den, ikke høre den. Den lavede ingen støj«, fortæller Faulkner om den flyvende tingest, han indfangede med sit kamera.

Bladets videnskabelige medarbejder og luftfartsmedarbejder har begge kommenteret billedet og begrebet flyvende tallerken. Den videnskabelige medarbejder betegner billedet som et af de bedste, der nogensinde er taget af en flyvende tallerken, men tilføjer, at dets videnskabelige værdi er lig nul.

Luftfartsmedarbejderen er skeptisk og mener, at billedet er for godt til at være sandt.

»Randers Amtsavis«, 11/9-65.

Nåsbor såg säreget fenomen på himlen.

NÅS (DD)

Ett egendomligt fenomen iakttogs tidigt på onsdagsmorgonen av Tommy Biet i Nås, som med sin fästmö var på resa med bil från Norge och just befann sig på skogarna mellan Sunne och Munkfors i Värmland. Det var vid fyratiden på morgonen och alltjämt ganska mörkt då de plötsligt snett framför sig och, som det tycktes, ganska lågt fick se ett stort skovelhjulsformat föremål, som roterade. Föremålet var mässingsfärgat och gav ifrån sig ett kraftigt ljussken. Storleken var imponerande, och som de uppfattade det hade det en diameter på 10-15 meter. Föremålet var synligt under ett par minuter.

»Dala-Demokraten«, 26/8-65.

Stadig flere i syd-England ser »tingen«.

OG NÅ ER DEN FLYTTET TIL ATOMSENTER

Fra Aftenpostens
London-kontor

London, 10. september.

(John Crowo) »Tingen« som har gjort den lille syd-engelske byen Warminster berømt, men som også har spredt skrekk blant de 10.000 innbyggerne, er i den siste tiden sett av flere personer i atombyen Harwell som ligger åtte mil fra det område hvor det har inntruffet en rekke uforklarlige hendelser i det siste halvåret.

Hver eneste natt i de siste par ukene har folk i distrikter rundt atomforskningsinstituttet våket ved sine soveværelsesvinduer og stirret opp mot natthimmelen efter gjester fra det ytre verdensrom. Og »tingen« er sett fem ganger av forskjellige personer, som alle beskriver den som en »orangefarvet roterende gjenstand«. Alle sier at den svevet i få minutter over bygningene nær atomanlegget. Atomforskerne for sin del har kategorisk erklært at »tingen« ikke har noe med dem eller deres virksomhet å gjøre. Men en talsmann sa i dag at han har lagt merke til at månen har vært merkelig orangefarvet i de siste nettene . . .

Den menige mann nekter å tro at »tingen« bare er måneskinn, og eftersom dagene går og stadig flere mennesker selv blir vidne til fenomenet, vokser skaren av dem som fullt og fast tror det er besøkende fra det ytre verdensrom.

»Aftenposten«, 11/9-65.

BREVKASSEN *Løst og fast om UFO-sagen*

Vore læsere er velkomne til at skrive til os, hvadenten de har synspunkter at fremføre — eller ønsker at stille spørgsmål i forbindelse med UFO-sagen. Skønner vi, at det forelagte kan have interesse for en videre kreds, bringer vi det her i BREVKASSEN. Ellers svarer vi direkte pr. brev. Hvis en indsender ønsker sit navn tilbageholdt, skal det blot meddeles os; — et pseudonym kan eventuelt foreslås. Anonyme breve besvares ikke. — Da redaktionen af UFO-nyt slutter ca. 30 dage, før bladet udkommer, bedes man ikke være utålmodig, hvis fremsendte indlæg eller spørgsmål ikke er med i førstkommende nummer. Hvis et spørgsmål bliver besvaret af et andet medlem af redaktionen, end det oprindelig er sendt til, er det et udtryk for vort ønske om at fremskaffe de bedst mulige svar til læserne. — UFO-sagen har mange sider, og vi kan jo ikke alle være lige godt inde i al ting.

REDAKTIONEN.

Hr. redaktör.

I Deres blad nr. 5 for 1965 står en notits om asteroiden Icarus som er egnet til å skape unödig engstelse.

Det blir der hevdet at asteroiden vil kollidere med jorden i 1968, men at det skulle være mulig å beregne dens kurs slik at det truede område kunne evakueres i tide. Da måtte en forutsette at asteroiden styrtet ned over land, men sannsynligheten for at den skulle falle i havet er jo langt större. Skulle dette inntreffe ville en få en flodbölge av enorme dimensjoner som ville velte over hele kontinenter. Full evakuering av de områder som da kom i faresonen ville neppe være mulig.

Nå viser beregninger over asteroidens bane (utfört ved University of California) at den i 1968 vil passere jorden i en avstand av ca. 6,4 mill. km eller ca. 17 ganger avstanden til månen. Asteroidens omlöpstid er slik at den vil passere jorden nokså nær hvert 19 år. Den minste passeringsavstand er ca. 5,6 mill. km.

Ved beregning av banen er det tatt hensyn til

innflytelsen fra samtlige planeter unntat Pluto.

Sannsynligheten for kollisjon skulle således være meget liten, selv om vi ikke helt kan se bort fra denne mulighet.

Interesserte henvises forövrig til Scientific American for april d.å. hvor denne asteroide blir meget grundig behandlet.

Med venlig hilsen
Per Oseland, siv.ing.

Tusind tak for Deres brev. — Vi er fuldt ud enige med Dem i, at man ikke bør skabe unødig ængstelse, og det er muligt, at den omtalte artikel burde have været formuleret anderledes.

Vi er ikke klar over, hvor dens forfatter har hentet sine oplysninger, men vi kan nævne, at adskillige danske dagblade på et vist tidspunkt i dette efterår har behandlet emnet — i flere tilfælde i ret store artikler — hvoraf man fik det indtryk, at Icarus »efter de seneste beregninger« ville komme så nær, at Jorden muligvis ville trække den til sig. Hvilke beregninger, der er mest pålidelige, ved vi ikke, men vi vil tro, at usikkerheden under alle omstændigheder stadig er så stor, at der ikke er grund til at gøre sig bekymringer på forskud.

B.J.

Fra hr. P. Dalgård Christiansen, Viby J, har vi modtaget et brev, der bl. a. indeholdt følgende spørgsmål:

Hvornår kommer »The UFO Evidence« på dansk? — Og den omtrentlige pris?

Det eneste forlag, der hidtil — os bekendt — har overvejet og undersøgt mulighederne for en sådan udgivelse, har skrinlagt sagen indtil videre, idet man fra NICAP's side stillede som betingelse for udgivelsesretten, at der skulle leveres frieksemplarer til samtlige regerings- og rigsdagsmedlemmer foruden nyhedsbureauer o.s.v. i hele Skandinavien. Dette ville bringe det i sig selv omfangsrige værk op på en helt uakceptabel pris.

B.J.

— — —

Vi har tilladt os at dykke ned i en anden mands brevkasse og gengiver her et interessant læserbrev, der er sendt til — og offentliggjort i »Flying Saucer Review«, hvor artiklen om FATIMA først fremkom. De fremførte synspunkter taler for sig selv og er vel værd at overveje. Fremhævninger foretaget af red.

Herr redaktør:

Hvis en flyvende tallerken er forklaringen på fænomenet i Fatima, kunne jeg tænke mig at fremføre det synspunkt, at det er en højst usandsynlig teori, at de tre børn skulle have prøvet på at indpasse oplevelsen i deres religiøse tro som et mirakel. — ER DET IKKE MERE SANDSYNLIGT, AT DE INTELLIGENSVÆSENER, DER STÅR BAG UFO'ERNE, ALTID UDTRYKKER SIG I VENDINGER, DER ER ANTAGELIGE OG FORSTÆELIGE FOR DE PÅGÆLDENDE KONTAKTPERSONER, — som i modsat fald blot ville være yderst skeptiske og mistænksomme. Med andre ord: De tilpasser deres budskab efter tilhørerne, fordi de i modsat fald enten ikke ville blive troet, eller de pågældende mennesker ville være for skræmte til at turde viderebringe budskabet.

Mange mennesker har ikke villet tro på Adamski på grund af den kosmiske filosofi, han igennem mange år forud for sin påståede første kontakt havde bragt til torvs. Men dette behøver slet ikke være grund til mistænksomhed. DERIMOD KUNNE DET FORKLARE, HVORFOR ADAMSKI HAR VÆRET SÅ IVRIG EFTER AT FORTÆLLE OM SIN OPLEVELSE, idet han i den ser en bekræftelse af den opfattelse, han i forvejen havde.

En del af kunsten ved al propaganda er netop at liste en ny tro ind i en gammel. Jeg kunne tænke mig, at sandheden er kendt i Vatikanet, og at det er grunden til, at »Fatima« ikke synes at være blevet rigtigt akcepteret som mirakel. Hvis det tredje budskab, der stadig ikke er offentliggjort, går ud på, at der findes intelligensvæsener på andre planeter, kan paven udmærket godt kende forklaringen på Fatima-fænomenet, men han eller hans forgængere kan have skønnet, AT VERDEN ENDNU IKKE ER BEREDT TIL DENNE NYHED.

Arthur Lidstone, London.

— — —

Endelig har vi modtaget følgende lange og interessante indlæg, der også har en vis status-stemning over sig. Vi takker indsenderen, både for selve indlægget og for den aktive og moralske støtte, som kommer til udtryk deri. — Og hermed det sidste indlæg i Brevkassen 1965: *B.J.*

Jo, det kan nytte!

Mon ikke De kender ham; manden, der ser mod himlen, viser sine håndflader, opgivende trækker på skuldrene og siger: »Hva' ka' det

nytte?« Ja, vi kender ham også fra UFO-sagen. Han siger, at vi ikke kan forcere noget, at det ikke nytter at kæmpe mod tavshedsmuren, at vi, hvis vi plager med henvendelser, bare irriterer aviser og andre kommunikationsmidler, så de lukker helt af for emnet.

Jamen, hvad skal vi da? Mange sidder og venter utålmodigt på næste nummer af UFO-NYT, ser måske op på himlen ved nattetide med ønsket om, at den lykke (igen?) skulle overgå dem at se et UFO. (Al respekt for dette sidste — det ønsker vi vel alle). Og sidder iøvrigt med hænderne i skødet. Skal vi bare vente på, at situationen (måske) bedres lidt efter lidt? Nej, bestemt nej! *For det kan nytte. Det er sikkert helt rigtigt, at vi ikke kan forcere tingene frem, men vi kan »hjælpe dem på vej« — mindske modstanden, så den efterhånden sygner hen.* Det kræver blot, at vi holder hovedet klart, og at vi er aktive på den rigtige måde. Al for megen opbrusende fanatisme/sekterisme giver ingen offentlighed om en sag. Man bør snarere anvende en naivt-uskyldig spørgemåde.

Må jeg give Dem et eksempel? I musikradioen kommer hver dag fra mandag til fredag en udsendelse, der hedder: Dagens spørgsmål og svar, hvortil lyttere kan sende spørgsmål, som speakeren da forsøger at besvare. Hertil sendte jeg 14. september følgende:

> I begyndelsen af 1950'erne hørte og så man meget om »flyvende tallerkener«. Blandt andet udkom en bog: Donald Keyhoe: Flyvende tallerkener fra verdensrummet«, der behandlede emnet meget alvorligt. Hvorfor dukker der ikke længere noget nævneværdigt op om dette? Har man i løbet af de mellemliggende år fundet en tilfredsstillende løsning? I givet fald hvilken? Ses »flyvende tallerkener« ikke mere, (af hvilken art de så end måtte være)?
>
> Med venlig hilsen

Dagen efter var speakeren ved mikrofonen og læste mit spørgsmål op. (Desværre hørte jeg, grundet uro i mit hjem, ikke, om Donald Keyhoe's bog blev nævnt). Svaret var noget i retning af, at man jo stadig så flyvende tallerkener og iøvrigt havde set dem i mange hundrede år, så det var ikke noget nyt fænomen. Man havde dog fundet løsningen på problemet. Det drejer sig om solpletter og lignende fænomener!

Svaret var naturligvis, som man havde kunnet vente. Men meget er allerede opnået ved, at spørgsmålene overhovedet er blevet læst op, og at emnet er blevet »blæst« ud gennem højttaleren i hovedet på mennesker i tusinder af hjem. Hvem ved, måske er mange nu kommet i tanker om de »flyvende tallerkener« og har fået lyst til at undersøge tingene lidt nærmere.

Alligevel; var det ikke værd at prøve, om succes'en kunne forfølges yderligere? Jeg ventede dog med at afsende noget brev til efter udsendelsen torsdag d. 16., idet jeg først måtte høre, om andre havde taget tråden op og således ville overflødiggøre, eller i hvert fald kræve en omformulering af, mit næste brev. Men der var ikke noget, så jeg afsendte, dog uden meget håb om offentliggørelse, følgende brev:

> Idet jeg henviser til mit brev af 14. ds. ang. »flyvende tallerkener« og takker Dem for Deres besvarelse af 15. ds., tillader jeg mig at skrive igen, da jeg tror, at jeg enten ikke har udtrykt mig klart nok, eller De har misforstået et af mine spørgsmål.
>
> Jeg spurgte ikke, om man var fremkommet med (mere eller mindre latterlige) forklaringsforsøg; jeg kan selv nævne mange flere: »Planeten Venus« (selv om denne på observationstidspunktet har befundet sig under horisonten). »Luftspejlinger af billygter p.g.a. temperaturinversion« (selv om »genstandene« ændrer retning 90° og bevæger sig med hastigheder mellem 10- og 20.000 km/t.) »Massehallucinationer« (selv når hele karavaner af biler får tændingsvanskeligheder og går i stå). »Meteorer« (også når »genstandene« ses i retning *bort fra* Jordens overflade). »Solpletter« er iøvrigt heller ikke nogen heldig forklaring, da majoriteten af iagttagelser er gjort om natten.
>
> Jeg spurgte bare, om man havde fundet en *tilfredsstillende løsning?*
>
> Dette afføder et nyt spørgsmål: Hvorfor nævner USA's informationstjeneste, at de »flyvende tallerkener« må være interplanetariske »fartøjer«, når der dog er *et par* eksperter i USA, som må antages at have været luftvåbnet behjælpelig? (Se Donald Keyhoe: Flyvende tallerkener fra verdensrummet, med aftryk, oven i købet på officielt brevpapir).
>
> Med ukueligt venlig hilsen

Om fredagen åbnede jeg, fuld af forventning, iblandet nogen skepsis, for radioen. En tydeligt nervøs speaker læste op — men mit brev kom ikke. Hvorfor var speakeren nervøs? Var tavshedsmuren blevet bygget op i Radiohuset?

Næste gang, udsendelses»rubrikken« var på programmet, var mandag d. 20. septb. Jeg åbnede for radioen uden meget håb. Men hør blot. Det var virkelig en glædens dag! Denne gang sad An-

ders Dahlerup ved »roret« og læste stille og roligt *hele* mit brev op, også afsnittet om Keyhoes bog! Jeg har forsøgt at få opgivet den nøjagtige ordlyd af svaret, men det var desværre ikke muligt, for udsendelsen var direkte, og der blev ikke benyttet manuskript ved besvarelsen. Men her er en fri gengivelse:

> Da jeg ikke ved, hvad min kollega har sagt, er det naturligvis vanskeligt for mig at besvare dette, men jeg kan nævne, at man allerede fra omkring år 400 har haft observationer, hvor nogle munke ved et irsk kloster iagttog »glødende hjul« på himlen. Hele problemet er vel nærmest blevet et spørgsmål om tro. En del videnskabsmænd, herunder astronauter, afviser muligheden for interplanetarisk trafik og forklarer fænomenerne som naturlige, medens andre, også videnskabsmænd og astronauter, går ind for tanken om rumskibe fra andre planeter og forklarer iagttagelserne i overensstemmelse hermed. Dette er vist det nærmeste, man kan komme det i øjeblikket, men nogen tilfredsstillende forklaring, som Iver O. Kjems søger, er altså ikke givet.

Som sagt, for den nøjagtige ordlyd garanteres ikke. (Dersom der er nogen læser, der tilfældigvis har optaget udsendelsen på bånd, vil jeg meget gerne i forbindelse med vedkommende). Jeg må tilstå, at jeg var voldsomt ophidset og taknemmelig, for var dette ikke den mest fortræffeligt fordomsfri offentliggørelse, man har været præsenteret for (måske bortset fra en børneudsendelse: »Frikvarter«, i TV?).

Hele denne beretning viser tydeligt, at DET KAN NYTTE! Man må dog nok fraråde yderligere henvendelser til radioen. Hvad kan man vel også opnå efter dette? Desuden risikerer man bare, at vågne, fordomsfri og modige speakere som Anders Dahlerup opnår ubehageligheder, som det er sket for mange af hans kolleger i USA, hvor der er totalt tabu om emnet, skønt reportere dér ligger inde med mange »fortrolige« oplysninger om det.

Men der er andre muligheder: Mange dagblade har læserspalter, som kaldes »ordet frit« o. l. Selv om ordet ikke er *så* frit, kan man alligevel nok gøre noget, også her. Der kan stilles enkle, »ubelastede« spørgsmål som f. eks.: »Kan nogen blandt X-bladets læsere oplyse mig, hvad dette mærke $\underline{\wedge}$ betyder?«. Uden kommentarer, blot med navn og adresse. Man kan også spørge, om matematikere, fysikere, kemikere, elektroingeniører, astronomer, arkæologer eller andre kender dette symbol. Det kunne måske give overraskende resultat, der fortjente offentliggørelse, blandt andet i UFO-NYT.

Vi må allesammen gøre noget. Hvis man vil have offentlighed om UFO-sagen, må vi selv skabe den pression, der er nødvendig. UFO-NYT er udkommet i 7 år, hvert år med håbet om og troen på, at nu, i år, ville der komme rigtig »storm i sejlene«. Hvorfor har vi ikke fået bare en frisk brise? Det er i hvert fald ikke UFO-NYT-redaktionens skyld. *Skal der skabes offentlighed om et »farligt« emne, sker det ikke ved hjælp af de få. Det kræver dynamisk indsats fra de mange. Vi læsere bør følge redaktionens arbejde op med selvstændigt arbejde. Har vi læsere svigtet for længe?*

Iver O. Kjems,
Sverrigsgade 45,
København S.
(Telf. SU 5461).

Hvem er jeg?

Jeg er stærkere end alle verdens forenede arméer!
Jeg har fordærvet flere sjæle end samtlige nationers krige tilsammen!
Jeg er mere dræbende end kuglen og har ødelagt flere hjem end alle verdens kanoner!
Jeg fanger mine ofre overalt og til enhver tid og i alle aldre!
Jeg alene kan hindre fremgangen af enhver plan og ethvert fremskridt!
Jeg bringer åndelig ruin, fornedrelse og død!
Jeg lurer overalt og altid på mit offer!
Jeg arbejder skjult i det stille!
Jeg dræber kærligheden!
Jeg har været hos dig, men jeg kommer igen!
Jeg er din værste, din ubarmhjertigste og din farligste fjende!
Jeg er ligegyldigheden!

UFO'er I FORTIDEN

Så til søs!

Af Børge Jensen.

For ikke så længe siden faldt jeg over en artikel om havenes skræk, »Den flyvende Hollænder«. — Naturligvis er det kun en myte — men på den anden side: n o g e t må de pågældende søfolk have set, når der helt op til vor tid nu og da kan fremkomme beretninger om, at spøgelsesskibet har været på færde igen. Artiklens forfatter gav da også flere fornuftige og ovenud sandsynlige forslag til forklaring på fænomenet. Et af dem var møde med såkaldte »døde skibe«, vrag, der var kommet i drift. Et sådant møde i oprørt hav kan godt være både uhyggeligt og ikke helt ufarligt. Det er derfor ikke alle kaptajner, der standser op og sender »Hollænderen« til bunds med en sprængladning, og man har eksempler på, at sådanne vrag har drevet rundt i årevis til fare for skibsfarten.

Da jeg stadig ikke er kommet med den forventede påstand (!) — er læserne sikkert forlængst begyndt at undre sig over, hvad alt dette egentlig har med tallerkener at gøre. Sandt at sige, så ved jeg det heller ikke selv, men sagen er den, at artiklen fortsatte med at nævne en række tilfælde — og i flere af disse autentiske beretninger var der visse detaljer, der var ret påfaldende, og som mindede om visse andre ting, vi har hørt — i forbindelse med flyvemaskiner. Men døm selv.

I januar 1890 sejlede tremasteren »Marlborough« fra New Zealand med en dygtig kaptajn og erfaren besætning. Skibet blev sidst set ud for Kap Horn, men nåede aldrig hjem til Skotland. Man regnede naturligvis med, at det var sunket.

Godt 23 år senere, i oktober 1913, blev det imidlertid set drivende, tilsyneladende i havsnød, ud for Ildlandets kyst. Da det ikke svarede på signaler, sendte man en båd derover. Vraget flød opret på vandet, men alt var grønt af skimmel og så pilrådden, at det var livsfarligt at bevæge sig omkring, og alting smuldrede ved berøring. Kun navneskiltet var endnu læseligt. Overalt — i lukafer, i officersmessen, i lasten og oppe på dækket fandt man skeletter i skimlede pjalter. Selv rorgængeren lå på sin post — ved det hensmuldrende rat. *En pludselig og uventet katastrofe måtte have ramt alle ombord* — men hvilken? Man fandt aldrig løsningen, fordi logbogen også var rådnet op, og hvem siger også, man havde fået skrevet noget i den. *Alle skibspapirerne manglede* — måske blæst væk af storme.

I foråret 1908 mødte firmasteren »Quevilly« et vrag ud for Amerikas østkyst, og kaptajnen besluttede at undersøge det. Det viste sig at være skonnerten »Everest Webster«, der tilsyneladende var blevet forladt i rum sø — dog uden brug af redningsbådene! For eventuelt at opklare gåden ved hjælp af logbogen trængte man ind i kahytten. De ellers så barske søfolk udstødte skrig af forfærdelse over det syn, der mødte dem dér: En bunke levende lig — udmagrede, skæggede mænd, stive og med tomme øjne. De prøvede forgæves at rejse sig og tale. På grund af sult og kulde var de mere døde end levende — og havde alle mistet forstanden. Derfor blev det heller adrig opklaret, hvorfor hele besætningen var blevet liggende i køjerne i omtrent en måned — uden at prøve på at sinalere eller forlade skibet i redningsbådene, der intet fejlede!

En lille damper, »Eltham«, sejlede i 1929 fra en havn i Wales med en last kul. Besætningen var erfarne søfolk, og kaptajnen kendte de pågældende farvande som sin egen lomme. En uge senere fandt man en morgen skibet på Cornwalls sydkyst. Det stod på et rev, men var næsten ikke beskadiget. Rat, ror, *redningsbåde*, luger m.m. var alt sammen

i orden, men *kaptajnen og hele besætningen var forsvundet, og det samme gjaldt skibspapirerne.* Det havde den pågældende nat været roligt vejr, og på den nærliggende kystvagtstation havde man hverken hørt eller set nødsignaler. Ingen lig drev i land, og ingen overlevende meldte sig nogensinde.

For mange år siden, en aften i november, dukkede et skib frem af tågen og styrede direkte ind mod havnebyen Queenstown i Irland. Lodsen, der sejlede det i møde og gik ombord, fandt en kostbar mahognilast urørt og alt andet ligeledes på plads og i orden. — Kun tre tng manglede: *Skibets navn, skibspapirerne — og besætningen!* Efter et par års undersøgelser blev skibet og lasten solgt på auktion. — Ingen skibsreder eller mægler har nogensinde meldt sig og gjort krav på det.

I nærheden af Cherbourg fandt man i 1917 den franske fragtbåd »Zébrine« drivende. Bordet stod dækket, vasketøj flagrede fra en tørresnor, logbogen var ført til og med den foregående dag — men *besætningen var forsvundet.* Nu var det jo i krigstid, og man troede derfor i første omgang, at hele mandskabet var blevet taget til fange af en u-båd, som af en eller ande grund bare ikke havde fået sænket skibet. Mysteriet opstod derfor først, da man efter krigens afslutning gennemgik fjendens rapporter og fangelejre — uden at finde det ringeste, der tydede på en sådan begivenhed.

Den 22. februar 1939 opfangede man nødsignaler fra et skib ved navn P.E.C.C., som meldte, at det var blevet *torpederet* i Atlanten syd for Azorerne. (Det var et halvt år, før krigen brød ud!) Flere skibe ændrede kurs og gik til undsætning, men på den opgivne position fandt man hverken skib, oliepletter, drivgods eller andre tegn på forlis. Alle stormagterne benægtede på det kraftigste at have haft u-både i det pågældende farvand. Mysteriet blev ikke mindre, da Lloyds i London meddelte, at et hollandsk skib ved navn PECC *nogle år forinden* var meldt savnet. — På mindst 10 forskellige skibe havde man hørt SOS-signalerne, og pejlinger bekræftede den opgivne position.

Dette minder på mange måder om omstændighederne ved »Hans Hedtofts« forlis ved Grønland for ikke så mange år siden. Uden at vi dog skal komme nærmere ind herpå, kan det lige nævnes, at tililende skibe ved den lejlighed skal have rapporteret, at de kom lige tids nok til at se visse mystiske lys over det formodede ulykkessted — —.

Endelig skal vi gengive et udrag af bogen »Bacchantens Færd«, hvor de tre engelske prinser, Albert, Victor og George — den senere kong George den 5. — beretter om en oplevelse, de som unge havde i farvandet ved Australien:

»— Ved firetiden om morgenen blev vi passeret af »Den Flyvende Hollænder«. Vi fik øje på et *mærkeligt rødt lysskær,* der spøgelsesagtigt oplyste hele skibet. På ca. to hundrede meters afstand så vi master, ræer og sejl på en ukendt brig. Da skibet kom nærmere, råbte udkigsmanden forude: »Ship ohoy!« Skibet blev også set af den vagthavende officer på broen og af kadetten på agterdæksvagten. Men da han nåede frem til forskibet, kunne han ingenting se. Natten var klar, sigtbarheden god, havet roligt. Ialt tretten personer iagttog skibet. De to fartøjer, »Tour Maline« og Cleopatra«, som sejlede bag os, signalerede om morgenen for at spørge, om vi også havde bemærket den gådefulde sejler. *Manden, der først så og meldte »hollænderen«, styrtede få timer senere fra forreste bramstang og knustes mod dækket — —«.*

I denne sidste beretning k u n n e det tænkes, at »hollænderen« var en tallerken — bl. a. på grund af det røde lysskær. Når man observerede »master« og »sejl« på det mystiske fartøj, så k a n det være et eksempel på det psykologiske fænomen, at man ser det, man venter at se: Når n o g e t passerer én ude på havet — så m å det altså være et skib, og hvis man vitterligt skimter n o g e t på det sted, hvor masten i så fald må befinde sig — så v a r det altså masten —!

Det kunne her indskydes, at denne lov naturligvis ikke bare gælder for mennesker, der i k k e kender til flyvende tallerkener.

Man skal i det hele taget være varsom med at se tallerkener alle vegne og sætte alt, hvad der forekommer af mærkelige begivenheder, i forbindelse med dem. Det er imidlertid en kendsgerning, at tallerkener i utallige tilfælde er dukket op i forbindelse med ulykker og dødsfald. Årsagen hertil kendes ikke, men flere teorier eksisterer.

Hvad alle de foregående beretninger angår, er de straks endnu mere usikre, men for ganske kort at belyse de mistænkelige punkter i dem, kan vi minde om følgende:

En bestemt gruppe UFO-observationer omhandler den såkaldte undervandsbådstype. Et møde med en sådan — under dramatiske omstændigheder — kunne bevirke, at et nød-telegram kom til at indeholde ordet »torpederet«.

Det er endvidere en kendsgerning, at mange mennesker i tidens løb er forsvundet sporløst — på måder, hvor UFO'er har været indblandet. Vi ved ikke, hvad der er sket — eller hvorfor. Mange teorier og påstande har været fremsat, og dette specielle emne vil blive taget op i en senere artikel.

Men havet rummer mange andre mysterier. Ud over de ovenfor omtalte hændelser er der i tidens løb rapporteret snesevis af lignende tilfælde. Hertil kommer en lang række rapporter om tildragelser, der for en tilfældig læser vil være fuldkommen mystiske og uforklarlige — men om hvilke UFO-loger nok vil sige, at »tallerkenen smager igennem« i endnu højere grad, end det var tilfældet i de hidtil gengivne. De følgende tilfælde er hentet fra Charles Fort's fantastiske samling:

Den 18. juni 1845 befandt briggen »Victoria« sig i det østlige Middelhav, da man kun en god halv kilometer borte så tre lysende legemer stige op af havet. De var synlige i omkring 10 minutter, og deres størrelse var som »5 gange månens størrelse«. De havde nogle »vedhæng«, der forbandt dem med hinanden. (Lignende observationer blev rapporteret af Aimé Michel i 1954 i Frankrig).

Den 12. nov. 1887 så man fra den britiske damper »Siberian« et objekt, der blev beskrevet som »en stor ildkugle«, som steg op af havet i nærheden af Cape Race. Den steg til en højde af omkring 50 fod, bevægede sig så ganske tæt hen til skibet og derpå bort igen. Den forblev synlig i ca. 5 minutter. Kaptajn Moore udtalte, at han tidligere havde set lignende fænomener omkring det samme sted.

Kommandør Pringle på H.M.S. »Vulture« observerede den 15. maj 1879 i Den persiske Bugt nogle »lysende bølger eller pulseringer i vandet«. De bevægede sig med stor fart og passerede under skibet. Da man så mod øst, lignede det et roterende hjul med centrum et sted der ude. Mod vest opdagede man et lignende »roterende hjul« med lysende »eger«. Disse lysbølger strakte sig fra overfladen og et godt stykke ned i vandet. Før og efter denne »opvisning« passerede skibet igennem store flager af en drivende substans, der blev beskrevet som lignende en »olieagtig fiskerogn«. (Noget lignende skete den 8. jan. 1960, da det britiske skib »Corinthio« passerede gennem en mystisk flydende substans, der var »honningfarvet og silkeagtig«.)

I maj måned det følgende år oplevede et andet skib, »Patna«, nøjagtigt det samme: To roterende, undersøiske kæmpehjul med lysende eger. Egernes længde blev anslået til ca» 250 meter. Også andre har rapporteret dette fænomen, og hver gang har stedet været Den persiske Bugt eller Det røde Hav. Det er i det hele taget, som om alle disse mærkværdige »fænomener« har forkærlighed for bestemte farvande.

Rækken af sådanne rapporter er lang. Man kunne med lethed fylde dette og de to næste numre af UFO-NYT, men endnu mere interessante er de overvejelser, som disse rapporter kan give anledning til: Hvad foregår der i havet? — Hvad er årsagen til denne aktivitet? — Undersøiske baser? — Sunkne kulturer? — Geologiske undersøgelser? — En dag vil vel også dette blive opklaret.

Lad os til slut nævne beretningen om s.s. »St. Andrew«, der nær var blevet skudt i sænk af en meteorsværm — ifølge »New York Times« fra den 5. november 1906. Vi citerer kaptajn Fitzgeralds egen beretning:

»Tirsdag eftermiddag (den 30. okt. 1906. O.a.), da vi befandt os ca. 950 km nordøst for *Cape Race* (der var den igen! O.a.), var vejret klart og sigtbart, selv om der kun var lidt solskin. Lige efter »1 glas«, altså kl. 16,30, så jeg tre meteorer falde i vandet ret forude, det ene efter det andet, og i en afstand af 7-8 kilometer fra skibet. Selv om det var dagslys, efterlod de en rød stribe i luften, lige fra Zenith til horizonten. I det samme råbte 3. maskinmester til mig. Da fik jeg øje på et *enormt meteor* om bagbord. Det faldt i *zig-zag* ca. 1 km borte mod syd. Vi kunne tydeligt høre vandets syden, da det ramte. Det faldt med en *vuggende bevægelse* og trak en bred, rød stribe efter sig. Meteoret må have vejet adskillige tons og så ud til at være mellem 3 og 5 meter i diameter. Det havde form som en *tallerken,* hvilket formodentlig var årsagen til den mærkelige, vuggende bevægelse. Da *metal-massen* ramte vandet, rejste sprøjt og damp sig til en højde af mindst 12 meter, og et øjeblik så det ud som en krateråbning. Havde det været nat, ville meteoret have *opyst havet i en radius af*

75-100 km (!). Den sydende lyd, da det ramte vandet, lød som damp, der slipper ud, og var så kraftig, at 1. maskinmester tørnede ud af køjen og kom op på dækket, da han troede, at lyden kom fra maskinrummet. Jeg har set meteorer overalt på Jorden, men aldrig et så stort som dette«.

Læg mærke til, at ordet »tallerken« forekommer. Major Keyhoe, N.I.C.A.P., har angivet, at den ældste kendte rapport, hvor dette ord er anvendt til beskrivelse af et UFO-fænomen, er en observationsberetning fra Dennison, Texas, i januar 1878. — Er dette måske den næstældste?

IGAP-NYT

Dette indlæg bliver det sidste IGAP-indlæg til UFO-NYT fra min hånd, idet Leif Pedersen, som nu helt varetager de nationale IGAP-interesser, overtager også denne lille fraktion.

Billedet er så nu det, at SUFOI varetager de nationale generelle interesser, medens Leif varetager de danske IGAP-interesser. SUFOI udgiver UFO-NYT og IGAP-Danmark udgiver et mere „Adamskipræget" tidsskrift, hvorom meddelelse vil fremkomme særskilt.

Undertegnede helliger mig derfor nu næsten helt det internationale arbejde, hvori bl.a. indgår udgivelsen af et nyt tidsskrift på engelsk. Det planlægges udgivet omkring nytår, og eventuelle interesserede kan reservere et abonnement hos H. C. Petersen, Bavnevolden 27, Måløv, Sj. Endeligt tilsagn og betaling af tidsskriftet skal først finde sted, efter at interesserede har modtaget detailler om indhold, størrelse og pris m.m. herfra.

Når jeg siger næsten i forbindelse med, at jeg helt har helliget mig det internationale arbejde, så skyldes det jo altså, at jeg på nationalt plan stadig har en vis tvungen aktivitet — her først og fremmest besvarelsen af de mange henvendelser med spørgsmål fra interesserede. Men desuden er der jo foredragsvirksomheden, som aktiviseres en hel del efter modtagelsen af Adamskis film, og endelig udgivelsen af bøger, eventuel kontakt til radio og fjernsyn m.v. m.v.

Der kommer stadig henvendelser fra alle egne af kloden, og det er vort sikre indtryk, at folk mere og mere indser, at skal de have ordentlig besked om, hvad der sker internationalt, så er det gennem IGAP og samarbejdende organisationer. Vi håber, at dette billede vil blive stadig klarere indenfor det næste par år. Kan vi samle store skarer mennesker under vore faner, får vi også en betydelig større mulighed for at gøre os virkelig gældende overfor diverse myndigheder.

Et nyt lille eksempel på, at vor virksomhed betyder mere, end hverdagen lader formode, fik vi for en tid siden. Ralph J. Nelson, D.D.S. Peoria, Illinois i USA skrev den 24. sept.: „For et par uger siden fik jeg fat i Deres »Rapport fra Europa«, og jeg finder den så inspirerende, at jeg gerne vil have nogle flere eksemplarer til interesserede. En del af disse interesserede har temmelig stor indflydelse på Bradley universitetet her og kunne vindes for vor sag".

Hvad sker der ellers ude i den store verden?

En interessant detaille i udviklingen inden for det internationale samarbejde er, at der siden sidst er kommet en hel del henvendelser fra mennesker, som man ikke anede eksisterede. Det drejer sig om både enkeltpersoner og institutioner, men om de er positive eller negative i deres tilbud om samarbejde, lader sig desværre først afgøre efter et vist samarbejde.

Derudover er der kommet henvendelse fra et hemmeligt selskab i Sydamerika, men da selskabet kun optager enkeltpersoner, som de selv finder frem til og inviterer, og da alt holdes hemmeligt inden for selskabet, kan den helhed, vi er interesserede i, næppe nyde godt af eventuelle forskningsresultater. Det er derefter meddelt selskabet, at jeg desværre ikke kan modtage invitationen til at blive optaget som medlem.

Ligeledes fra Sydamerika er der igen kommet en rædselsberetning om en mand, som mener, at et væsen har overfaldet ham. Beretningen er ret lang, og måske vil UFO-NYT's redaktion omtale den mere udførligt senere; her blot denne notits og så en ledsagende bemærkning om, at næsten alle frem-

komne overfaldsberetninger er kommet fra Sydamerika. Måske er årsagen den enkle, at adskillige sydamerikanere offentligt bekender sig til den overbevisning, at der er fjendtlige og dæmoniske væsener blandt de besøgende, hvorimod de fleste landes ufologer hylder enten en neutral afventende holdning eller en klar tilkendegivelse af, at de besøgende *ikke* er fjendtlige.

I »Sociedade Brasileira De Estudos Sobre Discos Voadores« nr. 42 1965 bringes en serie fotografier og skitser.

Af særlig interesse er fotografier og tegninger af de flyvende tallerkener, som vi tidligere har fortalt, at en brasiliansk kemiker fandt i et øde område. Bladet skriver: »Billederne er reproduktioner af fotografier, som den brasilianske kemiker Hermany Ebecher de Aranjo tog af en sandsynligvis 8-12.000 år gammel huletegning visende Månen, Solen, en »slangemåne«, et moderskib og nogle flyvende tallerkener. To »Adamski tallerkener« gengives ikke her. Kulstof 14 prøver er ikke blevet foretaget endnu. Tegningerne blev fundet i et øde område i Brasilien og er omtalt i et lille hæfte, som Hermany har udgivet på portugisisk«.

Fra Daniel Fry har vi modtaget hans fotografi af en flyvende tallerken. Om vi fæstner lid til det, skal vi ikke udtale os om, men fotografiet, som viser et gigantisk rumskib, kan ihvertfald fås her hos os, så længe det lille lager varer.

Breve fra alle egne af verden viser, at UFO-sagen lever i bedste velgående, måske endda mange steder bedre end nogensinde, men det går de fleste steder op og ned primært på grund af magtkamp, som ikke hører hjemme i UFO-arbejdet.

Meddelelserne om observationer er lige hyppige, og vi har siden sidst fået kendskab til en lang række udenlandske tildragelser. Vi må dog i denne forbindelse endelig være klar over, at det blot er en brøkdel af den aktivitet, som virkelig finder sted, som bliver kendt, idet mange observatører af forskellige årsager ikke meddeler deres oplevelser.

Der er stadig mange observationer

skiftende steder — sidst i Mexico. Den følgende rapport fra vor medarbejder M.C. de Rueda giver et meget klart eksempel på, hvad der er foregået på godt og ondt i forbindelse med bølgen.

CITAT:

Jeg skal her fortælle jer alle, hvad der er sket hos os.

Vi har en TV-kommentator, som hedder Pedro Ferriz; han har i årevis været tallerken-entusiast, og har ved flere lejligheder haft udsendelser om emnet.

Kort tid efter George Adamskis død brød der en sand storm af tallerkener løs over Mexico. Jeg vil næsten vove at påstå, at de fleste mennesker her har set dem. Omtalte kommentator bragte dagligt meddelelser fra øjenvidner, og rapporterne væltede bogstaveligt ind til TV-stationen.

Da jeg modtog de fotografier, som Madeleine Rodeffer har taget, tilbød jeg straks kommentatoren dem, for at han kunne vise dem i sine udsendelser, og samtidig tilbød jeg ham at fremskaffe Adamskis film, så også den kunne blive introduceret gennem hans program. Det blev aftalt, at een af mine svigerdøtre skulle overbringe herr Ferriz fotografierne.

Hun ankom sent til TV-stationen — programmet var i gang, og som følge deraf var hun ude af stand til at komme til at tale med herr Ferriz personligt. Det eneste, hun kunne, var at stå udenfor kameraernes rækkevidde og vise ham fotografierne, medens han var i gang med at bringe de sidste nyheder.

Da han fik øje på hende, vinkede han hende frem, overtog fotografierne og viste dem til seerne.

Min svigerdatter fortalte, at herr Ferriz fik en overhaling af sin chef, fordi han havde vist fotografierne, uden at de først havde været igennem censuren.

Næste dag nævnte herr Ferriz i en af nyhedsudsendelserne, at jeg havde været så venlig at levere ham de mest interessante fotografier, han nogensinde havde set, og han takkede mig på fjernsynets vegne. Han omtalte også George Adamski og Mrs. Rodeffer venligt og fortalte, at jeg havde lovet ham at sørge for, at han fik Adamskis film. Han var meget glad.

Dagen efter bragte os en stor overraskelse: I nyhedsudsendelsen sagde herr Ferriz nu, at George Adamski var en svindler og meget mere af samme slags. Efter dette er det selvfølgelig umuligt at lade ham få filmen.

Næste dag igen var der en eller anden, som organiserede et foredrag i „Telefonselskabet". Herr Ferriz var til stede, og en ven af mig fortalte, at man fortsatte med at angribe George Adamski på en grim måde, og de påstod fortsat, at alle hans fotografier er svindel, men det sidste skridt er dog det mest uheldige.

Som jeg har nævnt tidligere, har der været en sand storm af tallerkener over Mexico. Folk har

været meget oprevet og ventede utålmodigt på nyhederne hver eneste aften.

Nu (efter angrebene på G. A. red. bem.) fremførte man for seerne en mand, som påstod at være „telepatiker". — Han forklarede, at han havde modtaget en meddelelse fra venusianerne og fremviste en tegning af Orthon og af et venusiansk moderskib — „George Adamskis moderskib". Han påstod, at venusianerne havde fortalt ham, at de ville give en afskedsopvisning med 3.000 tallerkener fra 9-10 næste formiddag mellem Guedalupe kirken og centrumsområdet. Alle var meget oprevet omtalte morgen, og jeg gik ud for at se, hvad der måtte ske. Folk strømmede mod stedet — gaderne var overfyldte og blokerede af biler og mennesker fra alle samfundslag. Alle var nysgerrige og begejstrede, men ikke bange. Der var TV-kameraer og teleskoper og pressefotografer m.m. til stede.

Tiden gik, og der viste sig ikke een eneste tallerken. Hen imod slutningen af denne cirkusforestilling meddelte man følgende over nyhedsudsendelsen: „Alle tallerkener og tallerkenhistorier er blot fri fantasi".

Jeg er nu klar over, at man ønsker at demoralisere og at have et påskud til at forbyde alle tallerkennyheder. Der er derfor nu ikke flere tallerkennyheder i vore aviser eller i TV. - Citat slut.

Det er ganske indlysende, at denne udviklingsfølge ikke er tilfældig — men hvorfor Mexico, som hidtil har været så positiv? Vi ved det ikke, der er mange dunkle punkter i myndighedernes behandling af UFO-sagen.

Personligt hælder jeg til den anskuelse, at sagen er under kontrol, men at tiden stadig ikke er moden til, at man kan give los. Der er dog den fare, at der er et dobbelt formål med en sådan mishandling af UFO-sagen, som vi ser det her, og som vi har set det før. Det er indlysende, at den store hob, som stod og ventede på tallerkenerne i Mexico, har prentet i deres sind 2 væsentlige indtryk, fornemmelser, indstillinger m.v. m.v., og det er 1 — en temmelig fast tro på, at de flyvende tallerkener er lige så virkelige og lige så naturlige som himlens fugle og 2 — at det hele måske alligevel, når det kommer til stykket, er fup og svindel, og at forklaringen er en hel anden end antaget.

Myndighederne kan derefter tage det roligt. Bliver der mulighed for en offentliggørelse, kan man i aviser, radio, TV o.s.v. o.s.v. fremlægge sandheden, for folk er vænnet til tanken, og de fleste vil blot sige: „Det sagde vi nok . . .". — På den anden side kan man, hvis der ikke skulle blive mulighed for en offentliggørelse, kundgøre fra autoritativ side, at det er endeligt fastslået, at de flyvende tallerkener henhører under et felt, som er os uvedkommende, og at konkrete vidnesbyrd, som har været lagt frem, altid har været fup og svindel, og de fleste vil blot sige: „Det sagde vi nok . . ."

Vi minder til slut om litteraturlisten, vi ville atter i år gerne kunne sælge mange materialer som julegaver — vi trænger som sædvanligt til det. Da vi nu ikke mere har større mulighed for at få driftskapital, må vi sætte vor lid til de materialer, som endnu ikke er udsolgt — og bemærk venligst, at der atter i år er særtilbud.

TAK for nu.

Venligst
Jytte/HC.

Litteratur

Særtilbud:

Saturnturen + Elitens Sendebud + Månerapporten ialt	23,00
Kosmisk Filosofi + Elitens Sendebud ialt	27,00
3 stk. Saturnturen ialt	25,00
3 stk. Elitens Sendebud ialt	25,00
3 stk. Månerapporter ialt	20,00

Indtil 20 stk. ældre numre af UFO-NYT 0,50 kr. pr. stk.

Tilbuddet gælder kun til og med udgangen af december måned 1965. Ved forudbetaling sendes materialerne portofrit — ved opkrævning lægges gebyr og porto til beløbet.

„Flyvende tallerkener er landet" er udsolgt.

Iøvrigt henviser vi til den litteraturliste, som er at finde i UFO-NYT juli/august 1965.

Bestillinger bedes sendt til

H. C. Petersen, Bavnevolden 27,
Måløv, Sj. tlf. (01) 97 44 66, giro 51675.

DIVERSE

Abonnement 66

Så udløb abonnementet på UFO-NYT 1965. Har De husket at tegne abonnement på bladet for 1966? Skulle De have glemt det, så gør det venligst nu. De hjælper både Dem selv og os.

Abonnementsprisen er stadig kun 24 kr., og ved indsendelse af beløbet til

SUFOI Regnskabskontoret,
Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers.
Giro nr. 117725

er Deres abonnement for 1966 sikret.

Vil De støtte UFO-sagen hjælp da med at skaffe flere abonnementer på UFO-NYT. (Se forrige nummer).

☆

Mars-bogen

Så er Marsbogen ved at være færdig og klar til udsendelse.

»MARS DEN GÅDEFULDE PLANET«

bliver et værk på 84 sider, indeholdende bl.a. den italienske astronom Schiaperellis egen uforkortede beretning om de »berømte og omstridte kanaler«. Endnu kan ingen med sikkerhed sige, hvad Mars byder af muligheder, men om mindre end 20 år kender vi svaret.

Bogen koster kun 10 kr., og bestilling kan afgives til

SUFOI-Regnskabskontoret,
v/ Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers.
Giro nr. 117725.

Giro-kuponen mærkes »Mars den gådefulde planet«.

Køb bogen nu. Hjælp os med at få første oplag på 500 eksemplarer solgt. Når denne bog er solgt går vi igang med udsendelse af næste bog.

Kontaktadresser i Norge

pr. 1. jan. 1965.

BERGEN: Nils Sælensminde, Fyllingen.
— Ivar T. Martinsen, Welhavensgt. 66.
— Wohlert Nielsen, Postbox 118, Hop st.

BJERKREIM: Håkon Tjørn, Landsdal.

BODØ: Knut Rønning, Elias Blix vei 19.

DOKKA: Anders Frederiksen.

GAMMERSVIK: Sigmund Simmenes.

HARSTAD: Yngvar Hartvigsen, St. Olavs gate 20.

HOKKSUND: M. Hallingstad.

KONGSBERG: Oddbjørn Ersvik, Drammensveien.

LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i Lofoten.

OPPDAL: Sverre Teveldal.

OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.

PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Breidablikk.

RINGERIKE: Tore Asal, Sandbråten, Åsa, Norderhov.

SALHUS: Sveinung Nilsen, Salhus pr. Bergen.

SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.

STAVANGER: Trond Lauvås, Stavanger Tekniske Skole, tlf. efter kl. 16,00 3 13 68.

SVOLVÆR: Terje Andreassen, adr. i månedene mars, april, august, september, oktober: Svolvær. Forøvrig: Stud. heim Althaus, 53 Bonn, Koblenzerstrasse 129, Tyskland.

SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.

TRONDHEIM: Viktor Furnes, Knudssøns gate 6.

TROMSØ: Arnold Lockertsen, Guleng gård.

TROMS FORØVRIG: Asbjørn Hegge, Boks 347, Sætermoen.

TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr. Tønsberg.

VIKESÅ: Arnfinn Austrumdal.

Fordomme dør ganske langsomt, og man kan aldrig være sikker på, at de virkelig er døde.
Jules Romains.

Det er altid en smule forvirrende, når den forkerte mand siger de rigtige ting.
Robert Neumann, tysk forfatter.

Hvis et menneske kunne få halvdelen af sine ønsker opfyldt, ville det få dobbelt så mange bekymringer.
Benjamin Franklin.

Der findes få oprigtige venner — efterspørgslen er så ringe. *Madame de Staël.*

En koleriker ærgrer sig endog, når vejrberetningen for en gangs skyld er rigtig.
Walt Disney.

Åh — nej! Det var også dig, der foreslog at vi skulle tage 50 øre for parkering oppe ved hovedbygningen.

UFO-detektorer

kan leveres, pris 30 kr. incl. porto.

Skriv til: **Helge Rasmussen**
Egense pr. Svendborg

Mere om
Karlstad UFO'et.

KARLSTAD (Expressen). Måndagskvällens »flygande tefat« över Karlstad har väckt stort och påtagligt intresse på försvarsstabshåll. Flygmeteorolog Håkan Køhlers iakttagelser vid Karlstads flygfält på måndagskvällen betraktas som sensationelt vederhäftiga. På onsdagen hördes meteorologen närmare av en utsänd representant för försvarsstaben. En särskild tillsatt expertgrupp väntas endera dagen till Karlstad. EN DETALJ I HERR KÖHLERS BERÄTTELSE SEKRETESSBELADES REDAN UNDER ONSDAGGNS FÖRHÖR.

– Jag kan tyvärr inte redogöra för allt jag såg, säger herr Köhler till Expressen på torsdagsmorgonen. Om mina iakttagelser håller sträck så kan den pågående »tefatshysterin« få en minst sagt sensationell förklaring...

Det var vid två tillfällen på måndagskvällen som meteorolog Köhler dels ensam och dels tillsammans med två medarbetare bevittnade tefatets övningar över Karlstad.

Farkosten omgavs av ett blåaktigt sken. Vad som förbryllar experterna är att tefatet plötsligt ändrede färdriktning. Tidigare »tefatsobservatörer« har endast sett tefat i bestämda och »raka« banor. Herr Köhlers tefat färdades i cirka 30.000 km/tim.

TEFATET HAR ÄVEN IAKTTAGITS AV ANDRA KARLSTADSBOR. BL. A. AV EN BILIST SOM »JAGADES« AV TEFATET. HAN SÅG ETT TEFATSLIKNANDE FÖREMÅL SOM SÄNKTE SIG NER MOT HANS BIL. MANDEN GREPS AV PANIK, TVÄRBROMSADE OCH VRÄKTE SIG UR BILEN OCH RUSADE IN I SKOGEN INTILL VÄGEN.

INIFRÅN SKOGEN BETRAKTADE HAN SKRÅCKSLAGEN DET LJUDLÖSA FÖREMÅLET SOM EFTER EN KORT STUND ÅTER STEG MOT HIMLEN OCH FÖRSVANN.

Mannen som är medelålders for omedelbart ut till flygfältet i Karlstad och FICK beskedet att hans upplevelse av allt att döma inte var någon synvilla.

»Expressen« 19/8 1965.

Frygtede at flyvende tallerken ville dræbe.

Australsk pars uhyggelige oplevelse i afsides bjergegn.

På samme tid som de to amerikanske astronauter var i gang med udholdenhedsrekordforsøget i rummet har en nøgtern australsk tandlæges fantastiske historie fået hele Australien til at undre sig – og til at spekulere.

Tandlæge Antonin Kukla – af sine venner og patienter karakteriseret som en yderst nøgtern mand med begge ben solidt plantet på jorden – var forleden med en veninde, Mrs. Andrey Lawrence, fra samme distrikt, på klatretur i en afsides australsk bjergegn.

Ifølge tandlægen kørte parret hjemad i hans bil efter en vellykket dag, de der pludselig skete noget, som forvandlede denne fredelige udflugt til et mareridt. Uden at nogen af dem hørte en lyd, så de pludselig en kæmpestor genstand – af form omtrent som en fodbold, der ikke er pustet rigtigt op – med vanvittig fart styre lige mod bilen. Tandlægen, som sad ved rattet, nåede at hæve armene og træde bremsen i bund, mens han kastede sig selv og sin ledsager ned i bunden af bilen.

– Den smadrer os, råbte han.

Da de forsigtigt så ud ad vinduerne efter en tid, så de den enorme genstand svævende lige foran vognen. Den vuggede lidt frem og tilbage og udsendte et stærkt, grønligt lys, men der var stadig væk ikke en lyd at høre. Den fjernede sig nogle meter fra bilen, og det var på det tidspunkt, at tandlæge Kukla slukkede billygterne og med sin ledsagerinde på alle fire krøb ind i et nærliggende krat. I et kvarter lå de rystende af skræk og så på genstanden, som uforanderlig lå over vejen. På det tidspunkt kom tandlægen i tanker om hunden, han havde glemt på bagsædet. Han sneg sig tilbage til bilen og fandt sin hund pibende af skræk, sammenkrøben og højst uvillig til at gøre forandring. Han lod hund være hund og sprang tilbage i krattet igen.

– Jeg havde hele tiden en stærk fornemmelse af at blive iagttaget, fortæller han. – Genstanden svævede foran vognen og over den i ca. 30 minutter, så tog den fart vestpå uden en lyd.

– Det er sandsynligt, at jeg gør mig til grin, sagde tandlægen i et interview – men i 30 minutter så jeg og Mrs. Lawrence den, og hele tiden følte jeg mig overbevist om, at det i hvert fald ikke var noget, som var gjort af mennesker her på jorden.

Gengives med venlig tilladelse fra »Ude og Hjemme«s 7/9-65.
